

3 kapı 3 kilitle açılmalı

✓ 19 Aralık 2000'de adına ironik bir şekilde "Hayata Dönüş Operasyonu" adı verilen saldırıyla hapisanelere saldıran devlet, 28 devrimci tutsağın katledilmesiyle F Tipi Hapishanelere geçişi sağlamıştı. Açıldığı dönemlerde basına "otel" olarak tanıtılıp, tecrit gerçeği gizlenmeye çalışılsa da, aradan geçen 6 yılın sonunda ortaya çıkan veriler bile tecrit ve tedavinin kabul edilemez olduğunu bir kez daha ortaya koyuyor. Tecrit tutsaklarda geri dönüşü olmayan tahribatlar yaratıyor.

✓ TBMM Başkanı Bülent Arınç yaptığı açıklamada "tecrit gerçeğini" sadece sözde kabul etmişken, Adalet Bakanlığı da adım atmama konusunda ısrar ediyor. İçeride devrimci tutsaklar fiili direnişleriyle tecridi parçalamaya çalışırken, Avukat Behiç Aşçı, Gülcan Görüroğlu ve Sevgi Saymaz Ölüm Orucu eylemiyle, demokratik kitle örgütleri, sendikalar, siyasi partiler, devrimci, demokratik güçler yaptıkları eylemlerle tecridin kaldırılmasını istiyorlar.

✓ Uluslararası hukuk normlarına göre 15 kişiden az olan mekanlar tecrit uygulaması olarak kabul edilirken, Adalet Bakanlığı üç hücre arasındaki üç kapının açılması, böylelikle 9 tutsağın görüşme yapabildiğini bile sağlama imkanından ısrarla uzak duruyor. Demokratik kamuoyu "123. ölüm olmasın" diye haykırırken, AKP hükümeti tecritte ısrar ediyor. Şimdi hep birlikte "3 kapı üç kilitle açılmalı, tecrit kaldırılmalı" demenin ve alanları zapt etmenin zamanı!

Parti ve Devrim Şehitlerini Anma Haftası vesilesiyle...

Ülkemiz komünist hareketinin ilk önderleri olma onurunu taşıyan, aralarında Türkiye Komünist Partisi Başkanı Mustafa Suphi ve Genel Sekreteri Ethem Nejat'ın da olduğu MK Delegasyonu'nu, ülkeye çağırılmışlar, "Milli Mücadele"de yer almak ve emperyalist işgalcilere karşı savaşmak için ülkeye gelen bu komünist kadrolar Kemalistler tarafından 28-29 Ocak

1921'de Trabzon açıklarında Karadeniz'de katledilmişlerdir. Kemalistlerle "anlaşarak" ülkeye gelen ve amaçları ilk başta ülkeyi işgal eden, parçalamak isteyen emperyalistlerle savaşmak olan ve aralarında M. Suphi, E. Nejat ve MK Delegasyonu'nda bulunan 15 komünist kadrodur.

Sayfa 16-17-18-19

Sermaye sınıfı, kendini yok etmeye doğru hızla yol alıyor!

2006 yılı işçi sınıfı ve emekçiler için sömürünün, hak gasplarının ve yoksulluğun arttığı bir yıl oldu. 2006'nın son günlerinde Meclis'e sunulan Sosyal Güvenlik Yasası ile emekçilerin birikimleri ile oluşan

değerleri sermayenin talanına açılacaktı. Ancak Anayasa Mahkemesi bu kararı iptal etti. Böyle kapsamlı bir saldırı yasasının Meclis'te kabul edilmesi bile egemenlerin ne kadar pervasızlaştığının bir göstergesi. Sosyal Güvenlik Sistemi, özelleştirmeler ve bunlara karşı sendikaların yürüttüğü mücadele üzerine Birleşik Metal-İş Sendikası'ndan ekonomist Gaye Yılmaz ile bir söyleşi gerçekleştirdik. Sayfa 10

Dünya tarihi Rosaların çizdiği yolda ilerliyor; “her şeye karşın”!

Tam 88 yıl önce kaybetmiştik onları; Alman tekeli burjuvazisinin bekçi köpekleri tarafından haince katledilmişlerdi 15 Ocak 1919 yılında. Alman işçi sınıfı hareketi ve sosyalizm davasının en seçkin önderleri ve II. Enternasyonalin en keskin kılıcıydılar. Almanya sosyalist iktidarı için emeğin köleleştirilmesine dayalı sermaye iktidarına karşı onurluca ayağa doğruldular, cesaretle çarpıştılar ve devrimci iç savaş ortasında hunharca katledildiler: Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht.

İşçi ve emekçiler;

Devrim yenilmişti ama devrimin amaç ve hedefleri yerli yerinde duruyordu. Aradan geçen 88 yıl sonra da gerek Almanya ve gerekse Avrupa’da devrimin amaç ve fikri etrafında kilitlenmek anın temel gereksinimi olmayı sürdürüyor. Ve dünya tarihi, Rosaların çizdiği yolda ilerliyor. Bugüne gelinceye dek yüzlerce devrim ve devrimci girişime tanık oldu arz yuvarlağı. Rosaların yaşadığı ülke de dahil Batı Avrupa, Rosaların katlinde sonra heybetli devrimlere ve fevkalade devrimci girişimlere tanık oldu. Ne var ki muzaffer devrimlerle taçlanan ülkelerdeki devrimci kaleler, kahredici emperyalist kuşatma ve burjuva etkinin de baskısıyla kendi içlerinden çıkan “yeni burjuvazice” içten hançerlendi bir bir. Ve son birkaç on yıllık dönem, uzun zamana yayılan ağır bir gericiilik atmosferi içinde ilerledi. Dünya tarihi biraz yolunu şaşırmış ve tarih yol kazalarına uğramıştı. Her yanı kasıp kavuran neo-liberalizm tülü toplumu sarıp sarmaladı. Evrensel döneçlik, salgın halini aldı. Rosaların yaşadığı topraklardaki işçi sınıfı, burjuva ideolojinin ve yaşam tarzının etine kanına sinen saygınlığı ile şaşırtılmış, sapıtılmış, aldatılmıştı. Ve sınıf, acı çeken halkın devrimci ruhundan koşturcu yıllar yılı.

Ne ki, kloroform ile uzun süredir nefessiz kalan sınıf, son on yıldır kendisini saran burjuva tülü atmaya ve ayağa doğrulmaya başladı bile. Sermaye ile emek arasındaki “çalışma

barışı” ortamı yerini dereceli kutuplaşmaya bırakıyor. Devrimci enerji kabarmasının işaretleri giderek artıyor. Afganistan ve Irak’la başlayan emperyalist işgal, İran ve Suriye ile devam edeceğe benzeyen saldırganlık karşısında halklar ayakta. İşgücüler zorda; kuyruklarını adamakıllı kıstırmış durumda. Emperyalizm ve gericiiliğin halklara dayattığı sefalet, yıkım ve kölelik koşullarının daha uzun süre devam etmesine dünya proletaryası ve ezilen halklar seyirci kalmıyor. Nepal’de atılan devrim naraları Hindistan ve Filipinler’de ortak payda da buluşmaya ve başta dünyanın kırları olmak üzere arz yuvarlağının tümünde yankı yaparak devrime yolu açıyor. 21. yüzyıl yeni bir devrim dalgasının eşliğinde. Her şey giderek karşıtına dönüşüyor. Zira her şey yıkılışının unsurlarıyla eyerli. Yalnızca dünyanın kırları değil, kapitalist merkezler de toplumsal kaynama ile sarsılıyor. Küresel masalın acı sonuçları buralarda da devrimci bunalıma yol açmadan edemez. İktisadi ve sosyal yıkım, dünyanın başındaki felaket. Emperyalizm ve suç ortağı gericiler dünyayı yönetemiyor. İnsanı ve dünyayı kirleten bu güçler, insanlık için felaketli sonu hazırlamakla kalmıyor yalnızca, dünyamızın damını delerek arz yuvarlağının da sonunu hazırlıyor. İnsanı kirletenler doğayı da kirletmeye ve yeryüzünü yaşanmaz hale getirmeye devam ediyor. Emperyalizmin sürgit devamı dünyanın ve insanlığın sonu demektir.

Emekçiler;

Yalnızca, ama yalnızca Rosaların uğruna yaşamını feda ettiği idealler, dünyayı ve insanlığı kurtarabilir. Devrim ve sosyalizmdir insanlığın yegane gereksinimi ve istemi. Bunu gerçekleştirecek tek güç modern proletaryadır; ona öldü diyenler, onun önderliğindeki devrimi yaşamın kenarına koyanlar ve onun çıkarlarının kristalleştiği ideolojiyi bitirenler fana halde zorda. Tek seçenek devrim ve sosyalizmdir; ama asla burjuva sosyalizmi değil. İlk hamlesinde yenilgi de

alsa, dünya tarihi önlenemez bir biçimde devrim ve sosyalizme doğru ilerliyor. Nepal’de yatağından hoyratça taşan sele bakın; işte bu seldir emperyalizm ve dünya gericiliğini yerinden eden; işte bu seldir yokluk ve yoksulluğu, kölelik ve barbarlığı silip süpüren. Emeğin köleleştirilmesine dayalı iktidarların kurtları, köpekleri ve domuzlarına en iyi yanıtı dünyanın çatısında harlanan devrim ateşi veriyor. Kızıl şafağın ilerleyen dev kitlenin üzerini aydınlatacağı günler hiç de uzak değil. Rosalar boş yere ölmedi. Devrim, “vardım, varım, varolacağım” demeyi sürdürecektir. Ve 21.

yüzyıl, emperyalizm ve dünya gericiiliğinin karşısına, tüm heybeti ve hoyratlığıyla onun infaz edicisini mutlak bir zorunlulukla dikecektir: devrim ejderhası!

Şan ve şeref olsun, aklını ve yüreğini devrim ve sosyalizm için ortaya koyanlara!

ROSA LUXEMBURG VE KARL LIEBKNECHT ÖLÜMSÜZDÜR!

YAŞASIN PROLETARYA ENTERNASYONALİZMİ!

Ocak 2007
TKP/ML-YDB

20 jähriges Jubiläumfeier der ATIK!

**20. Mücadele Yılı
Şöleninde Buluşalım!**

Sempozyum: Saat 14.00-17.00 Arası

Dç. Dr. Haluk Gerger: Emperyalist Saldırganlık Ve Halkların Demokrasi Mücadelesi!
Avukat Eren Keskin (İHD İstanbul): Türkiye’de Düşünce Ve İfade “Özgürlüğü!”
Murat Çakır (PDS): AB’nin Göçmenlik Politikaları Ve Demokratik Göç Siyaseti!

27 OCAK 2007

KONGRESSHALLE

Berliner Platz 2 • 35390 Giessen

Geniş bilgi için: www.atik-online.net

**Kültürel Bölüm:
17.30 - 23.00 arası**

Hilmi YARAYICI

Grup KALAMU

Grup ŞİAR

SUB TERRA

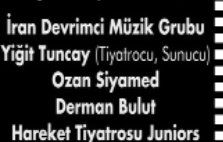
Grup HAYKIRIŞ

Grup SERZENİŞ

Nergiz Halk Oyunları Ekibi (Miyad)

İran Devrimci Müzik Grubu

Yigit Tuncay (Tiyatrocu, Sunucu)

Ozan Siyamed

Derman Bulut

Hareket Tiyatrosu Juniors

Darmstadt

Avukat Roland Meister (MHP)

Arman Riazi İPŞ sekreteri

**işçi-köylü
senin sesin!
OKU-OKUT!
ABONE OL!
ABONE BUL!**

**ABONELİK
ŞARTLARI**

6 AYLIK: 10.200.000

1 YILLIK: 20.400.000

NOT: İstedığınız süreye denk gelen oranda parayı hesap numaralarımıza yatırarak banka dekontunu yayınevimize fakslayınız ya da postalayınız.

Abonelik ücretine posta masrafları dahildir.

Asgari "sefalet" ücreti açıklandı

"Asgari Ücret Tespit Komisyonu" geçtiğimiz günlerde 2007'nin asgari "sefalet" ücretini açıkladı. Milyonlarca emekçiyi ilgilendiren asgari ücret, her zamanki gibi yine emekçiye yaşam hakkı dahi tanımayan bir rakam olarak karşımıza çıktı. Açıklanan ücret o kadar "zorladı" ki hükümeti, tam üç oturum yapmak zorunda kaldılar. Üç oturum sonucunda açıklanan asgari ücretin düşük olması nedeniyle şu gerekçe ileri sürüldü;

"Asgari ücret, bilindiği gibi ödenmesi zorunlu olan en az ücrettir. Asgari ücretin belirlenmesini düzenleyen Asgari Ücret Yönetmeliği uyarınca, asgari ücret, pazarlık ücreti değildir.

Asgari ücretin belirlenmesi sırasında, Komisyonumuz, bu çerçevede bir karar alınması için çalışmış, işçilerin geçim şartları ve 2007 yılı enflasyon hedefi gibi faktörleri değerlendirmiştir.

İşte bu çerçevede hareket eden Komisyonumuz; 16 yaşını doldurmuş işçiler için günlük asgari ücreti; 1/1/2007-30/6/2007 tarihleri arasında uygulanmak üzere **18.75** (on sekiz yetmiş beş) Yeni Türk Lirası olarak, 1/7/2007-31/12/2007 tarihleri arasında ise **19.50** (on dokuz elli) Yeni Türk Lirası olarak belirlemiştir.

16 yaşını doldurmamış işçiler için günlük asgari ücretin; 1/1/2007-30/6/2007 tarihleri arasında uygulanmak üzere **15.89** (on beş seksen dokuz) Yeni Türk Lirası olarak, 1/7/2007-31/12/2007 tarihleri arasında ise **16.38** (on altı otuz sekiz) Yeni Türk Lirası olarak belirlenmesi Komisyonca kabul edilmiştir." (Asgari Ücret Tespit Komisyonu-28 Aralık 2006 Tarihli Resmi Gazete)

Evet komisyonun geçim şartlarını "göz önünde tutarak" belirlediği ücret, 2007'nin ilk altı ayı için yüzde 6, ikinci altı ayı için ise yüzde 4 artış olarak ücretlilerin maaşına yansdı. Buna göre Ocak ayı itibarıyla 16 yaşından büyük işçiler için asgari ücret net, 403.3 YTL oldu. Yani günlük olarak hesaplandığında yetmiş beş kuruş yapmaktadır. Yapılan araştırmalara göre, asgari ücrette yapılan günlük artış, 260 gram pirinç, 17 gram bebek mamasına, 56 gram dana etine, 150 gram beyaz peynire, 61 gram bala, 87 gram çaya karşılık geliyor. Günlük bir çay ve simit parasından daha küçük bir ücret.

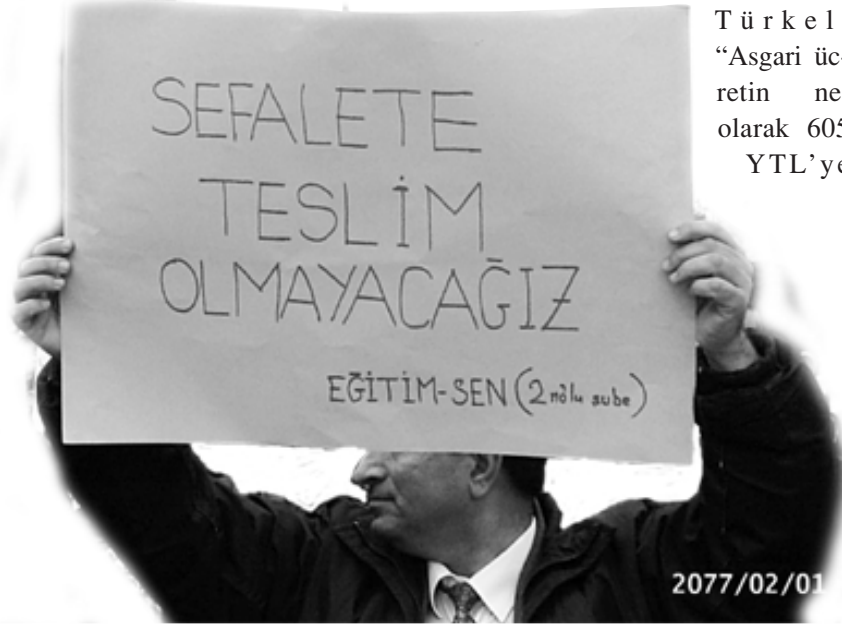
Efendi IMF, geçmiş dönem asgari ücretlerinin fazla olduğunu belirterek düşürülmesi gerektiği uyarılarında bulunmaktaydı. Sanırız yeni yapılan "artış" IMF'yi tatmin edecek kadar düşük olmuştur. İşçi ve emekçi düşmanı AKP ve efendileri büyük bir pişkinlikle belirledikleri yeni sefalet ücretiyle saflarını açıkça belli etmektedirler.

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Murat Başesgioğlu, "Gönlümüzden daha fazlası geçirdi, ancak Türkiye'nin gerçekliği bu" diyerek amaçlarını ortaya koymaktadır. Amaç bellidir; patronların, para babalarının ceplerini biraz daha doldurmak, halkımızı ise sefaletle mahkum etmek.

Murat Başesgioğlu'nun açıklamalarının akabinde, asgari ücret belirleme çalışmalarına patronlar adına katılan TİSK Temsilcisi Ali Nafiz Konuk, artışı enflasyon oranında beklediklerini ancak, enflasyonun hede-

ği açıklamalarda patronları sollar bir rol oynamaktadır. Türk-İş daha önce yaptığı açıklamalarda açlık sınırı vb. durumlardan kaynaklı asgari ücretin 2007 yılında **605 YTL** olması gerektiğini söylemişti. Ancak her ne hikmetse bu tekliflerinden hemen vazgeçtiler. Asgari Ücret Tespit Komisyonu'na bir rapor sunan Türkiye İstatistik Kurumu (TÜİK) yaptığı üç aşamalı çalışmada net asgari ücret için 550 ile 590 arasında bir rakam önerisinde bulundu. Bunun üzerinde bir çalışma yapmalarının gerekli olduğunu ifade eden Türk-İş Temsilcisi

M u s t a f a
T ü r k e l ,
"Asgari ücretin net olarak 605 YTL'ye

finin üzerinde bir artış olmasına rağmen kabul ettiklerini ifade ederek, "Ama inşallah bunu verimlilik artışıyla çalışanlarımızın kapatacağına inanıyoruz" şeklinde bir açıklama yaptı. Aslında bu zam bile burjuvalarımız tarafından kabul edilebilir bir zam değildir. Çünkü uydurma rakamlarla açıklanan enflasyon oranının üzerindedir. Buna rağmen kabul etmişler, çünkü itiraz edilecek bir ücret değildir açıklanan. Zaten aradaki farkı nasıl kapatacaklarını da açıklıyor Konuk. İşçileri daha fazla çalıştırarak, daha fazla sömürerek. Bunun adına da verimlilik artışı demektedirler.

Türk-İş patronları solladı!

Türk-İş Temsilcisi Mustafa Türkel ise hükümet temsilcilerinden daha pişkin bir açıklamayla artışa TÜİK verilerinin uygulanmasını istediklerini ancak bunun gerçekleşmediğini belirterek, "Allah asgari ücretlinin yardımcısı olsun" şeklinde dalga geçmesine bir açıklamada bulunmaktadır.

Türk-İş sarı sendikal anlayışını iyice ayyuka çıkararak işçi düşmanı bir sendika olduğunu bir kez daha kanıtlamış oldu. Asgari ücret belirleme çalışmalarında sözde işçi sınıfı adına masaya Türk-İş oturmuştu. Ancak Türk-İş adına görüşmelere katılan Mustafa Türkel yaptığı

ulaşması demek, asgari ücret üzerinde yaklaşık yüzde 34 civarında bir artış demektir. Bugünün koşullarında bu artış yapmak mümkün mü? Ekonomik göstergelere de baktığımızda bu mümkün değil. Gerçekçi olmak gerekiyor. Bu rakamlara ulaşılacak en yüksek nokta nedir buna bakmak lazım" şeklinde bir açıklama yaptı. Ancak asgari ücret açıklandıktan hemen sonra yapılan zamlar belirlenen enflasyon oranının çok üstünde yer almaktadır. Ortalama ev kiralari her yıl yüzde kırk oranında artmaktadır. Ulaşım yapılan zamlar yine her yıl yüzde ellilerin üzerindedir. Sürekli bir takım araştırmalar yapan Türk-İş bunun farkında değil mi acaba?

Sendikaların tavrı yeni saldırıları cesaretlendiriyor!

Yukarıda Türk-İş'in işçi ve emekçilerin düşmanı olduğunu yazmıştık. Evet bu düşüncemizi doğrulayan görüşler ise asgari ücret tespit çalışmalarında ve sonrasında Türk-İş'in açıklamalarıdır. Türk-İş'in geçtiğimiz ay yaptığı araştırmalar sonucu açıkladığı açlık sınırı 586 YTL, yoksulluk sınırı ise 1.902 YTL idi. Ancak işçilerin emekçilerin haklarını savunmak için kurulan ve işçiler sayesinde bugün bulunduğu yerde olan bir işçi sendikasının, açlık sınırının altında

bir ücrete evet demesi, hatta kendini patronların ve hükümet yetkililerinin sözcüsü yerine koyarak bunun üzerinde bir ücretin kaldırılamayacağı açıklamalarını yapmak ise ancak Türk-İş'e yakışacak bir davranış olmuştur.

Peki Türk-İş dışındaki sendikalar ne yaptılar bu süreçte ya da ne yapacaklar bundan sonra? Bunun cevabını bulmak çok zor olmasa gerek! DİSK'in görüntüyü kurtarmak için yaptığı birkaç eylem ve yine KESK'in benzer bir-iki çıkışının dışında işçi ve emekçi örgütlüklerinden hiçbir ses gelmedi. Elbette emek cephesinde yaşanan bu sessizlik kukla AKP hükümetini, onun arkasında yer alan iktidar güçlerini, emperyalistleri cesaretlendirmekte, yeni saldırıların önünü açmaktadır.

Türk-İş'in yaptığı araştırmalarda açıkladığı açlık ve yoksulluk sınırlarının arkasından Kamu-Sen de yaptığı bir araştırmayı kamuoyuna açıkladı. Kamu-Sen'in araştırmasına göre; Kasım ayında açlık sınırı **727.17 YTL**'ye, yoksulluk sınırı ise bin 893 YTL'ye ulaştı. Sendikamızın araştırma geliştirme merkezinin yaptığı araştırmaya göre, çalışan tek kişinin açlık sınırı, Kasım'da Ekim ayına göre yüzde 0.99 oranında 7.11 YTL arttı. Ekim ayında **720.06 YTL** olan açlık sınırı, Kasım ayında 727.17 YTL'ye yükseldi. Kasım'da dört kişilik bir ailenin yoksulluk sınırı da bir önceki aya göre yüzde 1.35 arttı ve bin **868.67 YTL**'den bin **893.84 YTL**'ye ulaştı. Yapılan hesaplama göre çalışan tek bir kişinin yoksulluk sınırı da **930.18 YTL**'den **940.29 YTL**'ye yükseldi. Araştırmada, Türkiye'de 4 kişilik bir ailenin ortalama gıda ve barınma harcamaları toplamı Kasım ayında **691.64 YTL** olarak hesaplandı. Toplam tüketim harcamaları içinde gıda harcamalarının payı yüzde 21.68 ve ailenin aylık harcaması toplamı ise **410.55 YTL** oldu.

Yapılan araştırmalar ve açıklanan rakamlar arasında belli farklılıklar olsa da, gerçek olan tek bir şey var ki, patron-ağa devleti emekçi halkımıza yaşanabilecek bir dünya vaat etmemektedir. Asgari ücret adı altında, sefaletle, yokluğa sürükleyecek bir ücret belirlenmekte; işçilerin temsilcisi olduklarını söyleyen sarı sendikalar ise bu ücretleri onaylayan açıklamalar yapmaktadır. Emekçi halkımızın üzerinde oynanmak istenen tüm bu oyunları görerek haklarına sahip çıkması, kendisine geleceksizlik dayatmaları gönül rahatlığıyla yataklarında yatmalarına izin vermemesi gerekmektedir. **Zira kaybedecek yoksulluktan, sefaletten, açlıktan başka bir şey kazanmamıştır halkımız için. Ama kazanacak yaşanılabilir bir dünya mevcuttur.**

Sınıfsal Yaklaşım

Ya itaat et ya da adalet

ABD emperyalizmi dostları ve düşmanlarına yeni yılı mesajını Saddam'ın idam görüntüleri eşliğinde göndermek suretiyle, iman tazelemeyi ve gövde gösterisinde bulunmayı hesaplamıştır. Bir dizi başka hesabı daha vardı ama yeni bir yıla dönülürken zamanlama açısından öne çıkan en önemli husus buydu. İman tazelenmesi, Afganistan ve özellikle **Irak batağındaki aczi nedeniyle mutlak bir ihtiyaç haline gelmişti**. Bu vesileyle de kader tayin edici yegane güç olma mesajı vermekten daha etkili bir gövde gösterisi düşünülemezdi!

İşlediği suçların doğrudan ya da dolaylı biçimde azmettiricisi ve ortağı olduğu eski uşağını kendi aleyhine bir tanık olarak ortadan kaldırmanın yanı sıra, Irak direnişindeki fay hatlarını derinleştirici bir hamle biçiminde de okunabilecek infaz, dünya kamuoyu açısından bir anket çalışması işlevi de görüyordu. Böylelikle, çeşitli devlet yönetimlerinde bulunan nice **Saddam**'lardan, Irak'taki aczi nedeniyle ABD'ye kuşkulu yaklaşmaya başlayan bütün diğer rejimlere kadar herkesin tutumunun yeniden test edilmesi fırsatı yakalanmış oldu.

“Diktatörlerin sonu hep kötü bitti” propagandası ile yürütülmeye çalışılan kampanya, Saddam'ın suç dosyası eşliğinde sunuluyor ve tarihte bir biçimde ölen/öldürülen birkaç zalimin daha ismi sayılarak **“adaletin”** tecellisinden bahsediliyordu. Ne var ki sayılanlar, sayılmayanların, yani **“adaletin”** pençesinden kurtulanların binde biri bile değildi.

Tarih, halk ve proleter devrimleri sonucu ele geçirilen diktatörler ve halk düşmanlarının dışında, hakim sınıfların kendi aralarındaki iktidar dalaşları neticesinde ya da emperyalistlerin raydan çıkan ve/veya kullanım tarihi geçen kimi uşaklarını gözden çıkarmasıyla infaz edilenlere tanık olabilmisti. Özellikle geçtiğimiz asrın bir dizi faşist, gerici diktatörü, hüküm sürdükleri ülkelerde halk hareketlerinin ya da devrimlerin başarıyla taçlanmaması neticesinde canlarını kurtarabilmişlerdi.

ABD, diğer emperyalistlerin de yaptığı üzere, Saddam'ı, diğer uşakları gibi eli kanlı bir diktatör olarak yıllarca halkına, başka halklara zulmetsin, zarar versin, kan döksün diye finanse etmiş, silahlandırmış ve kullanmış; bu zaman zarfında, işlemekte olduğu suçlarla ilgili iç ve dış platformlarda yöneltilen bütün suçlamalar karşısında en önde savunucu ve koruyuculuğuna soyunmuştu. Ne zamanki benzeri birçok örnekte olduğu gibi Saddam ABD için kullanım değerini yitirdi, onun tarih sahnesinden bir biçimde silinmesi gerekiyordu. Bunun biçimini ülkenin, bölgenin ve yerine göre o kişinin tutumu belirleyecekti hiç kuşkusuz. **Marcos**'unki sürgünde, **Miloşeviç**'inki hücrede, Saddam'ınki ipte oldu.

İşgalciler sayesinde rüştünü ispata çalışanlar, **“adalet”**in yerini bulduğu yanılsamasıyla çifte bayram ya da yılbaşı kutlamalarına girişenler, intikamlarının alındığından bahisle zafer naraları atanlar emperyalizmin kölelik tasmasının boyunlarına geçtiğinin farkında değiller. Onları bu yönde kutlamalara sevk eden bir avuç Saddam türevi işbirlikçi ve uşak için meselenin kişisel bir hesaplaşmadan öte bir anlamı zaten yok.

Saddam'ı gerek mahkeme gerekse de darağacındaki tutumlarından dolayı kahraman ilan etmeye çalışmak abesle iştigaldir. **“Zalimler korkak olur”** saptaması, zorbalığın kaynağı için kullanılan bir belirlemedir. Birçok halk düşmanı, ölümden öte köy olmadığını ve kurtulamayacağını bildiğinden pek ala idama, kurşuna dizilmeye ya da başka bir tür infaza **“başı dik”** gidebilmiştir. Bu durum, onları, ne onurlu ne haklı ne de kahraman yapar/yapmıştır. Ha keza mahkemede ki tutumu da kaçınılmaz sonu karşısında kişisel tercihinden öte başkaca bir anlam ifade etmemektedir.

Kaldı ki ne mahkemede bir dönemler efendiliğini yapan ABD ve diğer emperyalistler aleyhinde açık bir beyanda bulunmuş ne de darağacında onlara karşı bir ifade kul-

lanmıştır. **Saddam gibilerinin efepliği silahların gücüyle ilintiliydi. Halka değil zorbalığa dayanıyordu.** Daha büyük/güçlü bir zorba karşısında fazla bir anlam ifade etmedi. Nitekim Irak'taki işgal karşıtı direniş içerisinde başından beri Saddam yanlısı **Baasçılar** hep sınırlı bir güce sahip olabildiler. Generalleri ve diğer şeflerinin tamamına yakını teslimiyet ve işbirliğini seçerken Saddam canını kurtarma derdindeydi. Direniş, halkla ilişkisi bulunmayanların, daha da önemlisi halka düşman olanların işi olamazdı. Bu nedenle de Saddam'ın infazının direniş açısından değil, ABD'nin Şiiler üzerindeki hesapları açısından etki doğurucu sonuçlarından söz edilebilmektedir.

Saddam'ın infazına idamın insan haklarına aykırılığı çerçevesinde karşı çıkmayı yeğleyenler –insan haklarıyla kafayı fena halde bozular dışında- ya da bunun teşhirinden dolayı rahatsızlıklarını dile getirenler, ABD'ye utangaç biçimde göz kırıyorlar. Bunların, **“başkalarını asarken kullandığı iple asıldı”**, **“işkence ve infaz merkezi olarak kullandığı binada idam edildi”** şeklindeki propaganda ile rahatlamaya çalışanlardan ayrıldıkları esas nokta, ABD ile AB arasındaki görüntüdeki **“medenî üslup”** farkı kadardır.

Bütün kavramlar gibi adaletin de sınıfsal bir temeli vardır. Hem burjuvazi hem de proletarya (bu bağlamda genellersek halk) için ortak adalet olmaz. Birisinin çıkarına olan diğerine aykırıdır. **Saddam'ın proletarya/halk önünde hesap vermesi halinde bütün suçları tüm yönleriyle/nedenleri ile birlikte ortaya konacak, işbirlikçileri ve azmettiricileri de açığa çıkarılarak hesap vermeleri söz konusu olabilecekti.** Adaletin gerçek manada yerini bulması yalnızca suçlunun ortadan kaldırılması ile sağlanamaz. Bu sadece intikam duygularını tatmin edebilir.

Emperyalistlerin adaleti pek doğal ki halkların aleyhine işlemektedir. Onlar hiçbir zaman halkın yararına sonuç doğuran bir eylem ya da tasarrufun içerisinde olmazlar. Saddam vakasındaki tutumları da böyle olmuştur. Benzer taktikleri önceki olaylarda da işletmişler, örneğin **Miloşeviç**'e de aynı muameleyi yapmışlardı. Bu tür da-

vaları, gerçekleri ortaya çıkarmak, tarihe ışık tutmak ve bütün suçlulardan hesap sormak için değil, feda/imha etmeyi kararlaştırdıkları kurban şahsında, gerçekleri karartmak için kullanmışlardır.

Şimdi herkes **“asıl”** ya da **“daha büyük”** suçluların, yani emperyalist şeflerin, örneğin Bush ve hem-palarının ne zaman ve nasıl hesap vereceklerini soruyor. Onlardan kimin hesap soracağını merak ediyor. Ancak diğer yandan özellikle ve hareketle bunun imkansızlığından, güçlüünün kanunları koyduğu ve kötü adamları temizlediği, vahşi batının orman kanunlarından söz ediliyor. ABD emperyalizminin **“muazzam”** gücüne göndermede bulunulurken, sözün başına dönülüyor ve **“itaat et”** noktasına geliniyor. **“İtaat et yoksa sonun bellidir.”** Bu tehditlere kim prim verir, kimin karnı toktur, bu soruların yanıtı düne göre değişmiş bulunmaktadır. Her geçen gün de emperyalistler aleyhine işlemektedir.

Aslında, bundan yaklaşık 3.5 sene önce heykelini **“idam”** ettiklerinde Lenin ve Stalin yoldaşlara da göndermede bulunarak verdikleri iddialı mesajlarını, aslının infazı esnasında tekrarlayacak gücü kendinde bulamayan **ABD emperyalizminin şefleri, Saddam'ı sallandırmanın nafil bir eylem olduğunun da farkındalar.** Ancak, son kozlar her savaşta olduğu gibi oynanmak zorundadır. Çekilmek, Suriye ve İran'ın da bulunduğu masaya oturmak ya da yeni güçler yığarak işe bir anlamda yeniden koyulmak gibi birbirinden **“kötü”** seçenekler arasına sıkışanların Saddam'ın infazından medet umması anlaşılırdır.

Adalet, güçlüünün kuralları koyduğu bir dünya gerçekliği içerisinde onun çıkarlarına uygun olarak şekillenmektedir. Ne zaman ki o gücü proletarya önderliğinde dünya halkları kullanır duruma gelecektir, adalet de gerçek manada o zaman yerini bulacaktır. Tarih buna geçmişte bir dizi ülke örneğinde tanıklık etti. **Emperyalizmin suç dosyası öylesine kabarmıştır ki, proletaryanın adaletiyle tam tekmil yüzleşmesi kaçınılmaz hale gelmiştir. 21. yüzyıl bunun için yaşanacaktır!**

İGSAŞ işçilerini zorlu mücadele günleri bekliyor!

8 Aralık 2006 tarihinde, Türkiye'nin tek üretilen fabrikası olan İzmit'teki İGSAŞ Fabrikası'nın kapatılma kararına karşı, İGSAŞ işçileri fabrikanın yeniden üretime geçmesi talebiyle 1 hafta kadar süren fabrika işgal eylemi yaptılar. Geçtiğimiz sayımızda da belirttiğimiz gibi fabrika kendi sektöründe Türkiye'de üretim yapan tek fabrika olması nedeniyle, üretim yapamaması durumunda birçok sektörü etkileyecek bir konumda.

İşçilere iş akidlerinin son bulduğunun resmen tebliğ edilmesiyle birlikte, "hukuksal bir zemin kalmamıştır" gerekçesiyle, sendika ile ortak alınan kararlar eylem sonlandırıldı. İşgal sırasında işçilerin, "ancak polis zoruyla çıkarız buradan" demesine karşın; Petrol-İş Sendikası Ge-

nel Sekreteri Mustafa Çavdar'ın, "Polis ne için müdahale edecekmiş ki? Öyle bir durum yok burada" şeklinde çizdiği "muğlak" tablo, bugün kendisini eylemi sonlandırma olarak gösteriyor. Patron Fehmi Yıldız'ın isteği ile fabrikaya gelen çok sayıda polis, limana kamyon giriş-çıkışını sağlamak için kapıları açmak isteyince, 15 işçi kadar işçi fabrika sahasındaki kulelere çıkıp, müdahalenin sürmesi durumunda kendilerini aşağıya atmakla tehdit ettiler. İşçilerin bu tehdidi karşısında polis müdahaleyi durdurdu. Petrol-İş Genel Başkanı Mustafa Öztaşkın, Kocaeli Şube Başkanı Ali Ufuk Yaşar fabrikaya geldiler, kuleye çıkarak buradaki işçileri aşağıya inmeleri konusunda ikna ettiler. İşçiler, işgal eylemlerinin bitiminden sonra

da, çeşitli eylemler yaparak mücadeleye devam edeceklerini belirtiyorlardı. Eylem bittikten sonra nitekim böyle de oldu, patron Fehmi Yıldız'a ait Yıldız Entegre Fabrikası önünde protestolarını sürdürdüler. Petrol-İş Sendikası Kocaeli Şubesi önünde toplanan İGSAŞ işçileri, sendikanın temin ettiği otobüslerle yine Fehmi Yıldız'a ait olan Arslanbey'deki Yıldız Entegre Fabrikası önüne geldiler. Fabrika önündeki geniş "güvenlik" önlemleri dikkat çekiyordu. Alkışlı protesto ve sloganlarla Yıldız Entegre'nin kapısına kadar gelen işçiler, buradaki jandarma barikatı nedeniyle içeri giremedi. Petrol-İş Sendikası Kocaeli Şubesi Başkanı Ali Ufuk Yaşar yaptığı konuşmada, İGSAŞ patronunun bundan sonra rahat olamayacağını belirterek, "Bu işi sonuna kadar kovalayacağız. Hukuki süreç de başlamıştır" dedi. Son duruma ilişkin görüşlerini aldığımız işçiler genel olarak şöyle diyorlar: "Araya bayram tatilinin girmesi nedeniyle eylemlerimize bir süre ara verdik, önümüzdeki günlerde, TBMM'ye, İzmit ve Ankara'daki siyasi partilere gidip görüşeceğiz ve bir dizi eylem planı için toplantılar yapıyoruz. Ayrıca 4-C ve geri dönüş için da-

va açtık ve başlayan hukuki süreçle avukatlarımız ilgilenmektedir." Ve ekliyorlar: "Çok büyük bir baskıyla karşı karşıya kalacak patron Fehmi Yıldız."

Kararlılıklarını bu sözlerle ifade eden işçiler, patronun, 217 işçinin işine son vererek fabrikayı kapatacağını söylemesine karşın, fabrikanın sadece üretim yapmadığını, ama çalıştığını söylüyorlar ve tepkilerini "35 arkadaşı içeride çalışıyor, içeride sadece üretim yok, ithal ettiği gübreyi de paketleme yapıyor. Patron sendikayı istemediğini açıkça belli ediyor, bizi kapının önüne attı, şimdi limanı da çalıştırıyor, fabrikayı da. Fehmi Yıldız basına başka fabrikasının olmadığını söylemişti. Oysa sadece bizim bildiğimiz 4 tane daha fabrikası var. Fabrikalarının önünde eylemlerimize devam edeceğiz. Sendikamız bize tam destek veriyor, o yönden bir şikâyetimiz yok, ama basında hiç yer bulmuyor, çok kızıyoruz" sözleriyle dile getiriyorlar. Bizim, "Sansasyonel haber arıyorlar, onun dışında TV yayınlamaz" dememiz karşısında ise "burada soyunduk o kadar, gene yayınlamadılar" diyor işçiler yarı hayret, yarı sitem eder espirili bir dille. (Kartal)

Emekçinin Gündemi

Haklılıktan gelen meşruluk esastır!

KESK, 14 Aralık'ta tüm ülkede iş bırakma eylemi gerçekleştirmiştir. Bu eylem uzun süredir eylemsizlik içinde olan KESK üyelerinin içinde buldukları durumu görmek açısından yararlı olmuştur. Zira KESK yaklaşık 10 yıllık bir süreçte kimi zaman eylemler gerçekleştirse de, esasta devletle uzlaşmacı bir tarzda sendikal faaliyetini sürdürmekteydi. Elbette ki bu eylem KESK'in 10 yıl önceki gerçekliğinden uzak bir durumdadır. Ancak bu eylem de göstermiştir ki, KESK'in tabanı mevcut uzlaşmacı anlayışı onaylamıyor. KESK'ten beklediği daha mücadeleci bir hatta olmasıdır.

14 Aralık eylemine katılım KESK'in son yıllarda izlediği politikaları düşündüğümüzde olumlu olarak değerlendirilebilir. Ancak KESK'in taşıdığı potansiyel ve tarihi göz önüne alındığında bunun yetersiz olduğu görülecektir.

Daha önce birkaç defa belirttik. KESK uzlaşmacı hattan kurtulmadığı sürece erimeye devam edecektir. Uzlaşmacı hat KESK'in mevzi kaybetmesine, üyelerinin KESK'e yaklaşımında güvensizlikler beslemesine yol açmıştır. Geline süreçte bu güvensizlik iyice büyümüştür. Son yapılan eylem bir nebze bu güvensizliğin giderilmesi yönünde atılan bir adım olmuştur. Ancak var olan güvensizlik ne bir tek eylemle aşılabilecektir ne de mevcut anlayış sürdürüldüğü durumda aşılabılır. Zira kamu emekçilerinin direnişlerle, mücadelelerle yarattığı kazanımlar bir bir elden giderken uzlaşmacı bir anlayışa güven duyulması beklenemez. KESK'in kazanımları kamuda örgütlü diğer sendikalar tarafından alabildiğince hoyratça kullanılırken, KESK'in de aynı yaklaşımlarda bulunması anlaşılır değildir.

KESK, önümüzdeki süreçte mü-

cadeleci bir hatta yoluna devam etmelidir. KESK, içinde bulunduğu durumu ancak mücadeleci bir sendikal anlayışla aşabilir. 14 Aralık eylemi de göstermiştir ki, KESK içinde mücadeleye hazır önemli bir kitle mevcuttur. Bu kitle KESK'ten daha ileri adımlar atmasını beklemektedir. Uzlaşmacı bir politik hatta KESK yönetimi devam ederse KESK bu kitleyi de kaybetmekle yüz yüze kalacaktır. Bunun içindir ki, KESK kamu emekçilerine yöneltilen saldırıları bertaraf etmek için önüne mücadeleci yönelimler koymalıdır. Elbette sadece kamu emekçilerine yönelik saldırılar için değil, aynı zamanda halkın diğer kesimlerine yönelen saldırılarla kamu emekçilerine yönelen saldırıları iç içe geçirerek ele alınmalıdır. Bunun için de başta işçiler olmak üzere halkın diğer katmanlarından örgütlü ya da örgütsüz kitleleri birleştirme çabası içinde olmalıdır. KESK, kamu emekçilerine yönelen saldırıları ancak bu çerçevede bertaraf edebilir. Zira ülkemizin sosyo-ekonomik yapısında hak ve kazanım elde etmek, onun da ötesinde demokrasi mücadelesinin gelişmesi için halkın bütün kesimlerinin birleşerek mücadele etmesi zorunlu-

dur.

KESK kendisini yasalarla sınırlamamalıdır. Zira bugüne kadar kendini yasalarla sınırlaması onun gerilemesine, daralmasına hak kayıplarının yaşanmasına ve yetki kayıplarına yol açmıştır. KESK'in mücadeleci bir hatta, haklılığından gelen meşruluk zeminini esas alması zorunludur. Eğer ki kamu emekçileri 1990'lar da kendilerini yasalarla sınırlamış olsaydı, bugünkü noktaya gelmesi mümkün olmazdı. Meşruluk zemininde harekete geçilmesi örgütlenmeyi bir yasal hak düzeyine yükseltmiştir. Ancak ne zaman ki, haklılığından gelen meşruluk zemini yerine, devletten beklenti içine girilmiş, masa başında hakların kazanılacağı anlayışı benimsenmiş, işte o zaman kamu alanındaki sendikalaşma mücadelesi sekteye uğramış, egemen sınıfların saldırıları birbiri ardına yağmaya başlamıştır. Toplu sözleşme ve grev hakkı tanınmayan bir sendikanın oluşmasına yol açmıştır.

Tüm bunları ifade ederken, bu değişimi elbette mevcut durumun yaratıcısı yönetimden beklemiyoruz. Bunu yapacak olan diğer devrimci güçlerle birlikte DDSB anlayışına sahip kamu emekçileri olacaktır.

Tarımda 2006 yılı!

Özellikle son yıllarda tarımın tasfiyesini hedef alan politikalarıyla köylüyü geçimini sağlayamaz hale getiren egemenler, tarım ürünlerine uyguladığı kotalarla Türkiye'yi tarım alanında daha da dışa bağımlı hale getirmek istemektedirler.

IMF politikaları doğrultusunda yaşama geçirilmeye çalışılan bu politikalar sonucu Türkiye, başta şekerpancarı, buğday, pirinç ve tütün olmak üzere çok zengin bir üretim imkânına sahip olmasına ve son yıllara kadar her yıl dışarıya binlerce ton ihraç etmesine rağmen bu ürünleri şimdi dışarıdan ithal etme aşamasına gelmiştir. **Taban fiyatlarını köylünün emeğinin karşılığını alamadığı fiyatlarda belirleyen egemenler, köylüye zaten cüzi miktarlarda verdiği desteklemeleri de kısıtlayarak üretmez hale getirdi.** Son yıllarda hızla uygulanan bu politikalar sonucu üretimin büyük oranda etkilenmediği tarımda 2006 yılında da tablo değişmedi.

Türkiye Ziraat Odaları Birliği (TZOB) Genel Başkanı Şemsi Bayraktar'ın yaptığı bir araştırma sonucunda 2006 yılının tarım açısından kayıp bir yıl olduğu açıklandı. Bayraktar'ın milli gelir, tarımsal katma değerden, dış ticarete, tarımsal destekleme fiyatlarından, enflasyona, girdi fiyatlarına, doğal afetlere kadar bir çok başlıkta değerlendirdiği tarımın 2006 yıl için ilk dokuz ayda 1.2 oranında gerileme yaşandığı ifade edildi.

2006 yılı rakamlarına göre buğday üretiminde yüzde 7, **mısırdaki** yüzde 8.3, **tütünde** yüzde 13, **şeker pancarında** yüzde 4.5 ora-

nında düşüş yaşandı. Don nedeniyle **üzümde** yüzde 4.2, **kayısıda** yüzde 54, **armutta** yüzde 12, **elmada** yüzde 19 azalma oldu. Çay üretimi de yüzde 11 oranında düşerek 1 milyon 59 bin tona geriledi. 2006 yılında yaşanan don ve dolu afeti nedeniyle üreticilerin uğradığı zarar 382 milyon YTL oldu. Sel felaketinin de mağduru olan çiftçilerin geçmiş yıllardan dolayı 325 milyon YTL tutarındaki zararları ise hala karşılanmadı.

2006 yılının ilk dokuz ayında **Gayri Safi Milli Hâsıla (GSMH)** yüzde 5.7 oranında büyüme yaşarken, aynı dönem tarım ise yüzde 1.2 oranında geriledi. İstikrarlı bir gelişme yaşanmadığı için son yedi yılda (1998-2005) tarımda sadece yüzde 3.5 oranında büyüme yaşandı.

Tarımda ilerleyen tek şey dışa bağımlılık

Tarımda gerileme istihdama da yansdı. 2005'te yüzde 34'ten yüzde 29.5'e gerileyen tarımda istihdam, **2006 Eylül'**ünde yüzde 28.4'e geriledi. Tarım destekleri için ayrılan 4 milyar YTL'nin yetmediği, ödemelerin 5 milyar YTL'ye yaklaşacağı belirtilirken, verilen gübre, prim, mazot, kredi destekleri ihtiyacı karşılamaktan uzak kaldı.

2006 yılında elektrik borçları yeniden yapılandırıldı, ancak bu uygulamadan sulama aboneleri üreticilerin sadece yüzde 30'u faydalanabildi. Köylülerin büyük bir bölümü halen sanayicilere göre yüzde 11 oranında daha pahalı elektrikle üretim yapmak zorun-

2006 yılı tarımın tasfiyesini hedefleyen politikaların daha da hızlandığını bir yıl olarak geride kaldı. Özellikle çıkarılan yeni yasalarla köylülüğün tamame 2006 yılı tarımın tasfiyesini hedefleyen politikaların daha da hızlandığını bir yıl olarak geride kaldı. Özellikle çıkarılan yeni yasalarla köylülüğün tamamen üretmez hale getirilmesi hedeflenmiştir. Ancak egemenler cephesinden bu saldırılar hızlanırken üretici köylüler de yüzbinleri bulan kitlelerle tepkilerini dile getirdiler. n üretmez hale getirilmesi hedeflenmiştir. Ancak egemenler cephesinden bu saldırılar hızlanırken üretici köylüler de yüzbinleri bulan kitlelerle tepkilerini dile getirdiler.

da.

İhracat, sadece yüzde 1.5 artışla 6.7 milyar dolar olurken, 2006 yılının ilk dokuz aylık dönemde ithalat daha da büyük artış yaşadı. Tarım ürünleri ithalatı yüzde 11 oranında artarak, 6 milyar dolar oldu.

TZOB Genel Başkanı **Şemsi Bayraktar**'ın yapmış olduğu bu araştırmanın dışında 2006 yılında çeşitli tarım ürünlerine de verilen taban fiyatları maliyetini kurtaramazken köylü mağdur olmaktadır.

Örneğin **Ziraat Odası ve Üretici Kooperatifleri** Erzincan Şubeleri yaptıkları açıklamayla 2006 yılında tarımda uygulanan politikalar ve açıklanan taban fiyatları nedeniyle diğer ürünlerde olduğu gibi şekerpancarı üreticilerinin de mağdur edildiğini belirttiler. Yine yapılan başka bir araştırmaya göre çiftçi üretim kotası 2002 yılına göre % 22 oranında düşürülmüş, pancar avans fiyatları da 2003 yılında 88.312 TL iken 2006 yılında çok düşük bir artışla sadece 89.000 TL olmuştur. Limon girdi fiyatları 1 kilosu 125 Ykr iken, satış 50 Ykr'den belirlendi. Fındık fiyatları da geçen yıla göre düşerek 3.90 Ykr olarak belirlendi.

2006 yılında tarım alanında uygulanan bir başka politika ise **8 Kasım**'da yürürlüğe giren **Tohumculuk Yasası** idi. Tohumculuk Yasası'na göre üretici kendi tohumunu üretmez, üretirse hakkında yasal işlem başlatılacak. Bu uygulamayla ülkemizde üretici tohum üretiminde bile dışarıya bağımlı hale getirilmek istenmektedir. Yine tarım üreticilerinin sıkıntısını yaşadığı bir başka konu ise

kullandıkları mazot ve elektrik fiyatlarının fazla olması. Birçok ülkede üreticinin kullandığı mazot ve elektrik fiyatlarında indirim olmasına rağmen, ülkemizde herhangi bir indirim yapılmamaktadır.

Tarım işçileri de aynı yazgıyı paylaşıyor

Yukarıdaki veriler ele alındığında IMF politikaları doğrultusunda yıllardır üretmez duruma getirilen köylülük, 2006 yılında daha bir çıkmaza sürüklenmiştir.

Üretici köylüler açısından bunlar yaşanırken tarım işçileri de tarımda uygulanan politikalarla memnun değiller. Özellikle yaşam standartları, kendilerine uygulanan ikinci sınıf muamelesi ve emeklerinin karşılığında belirlenen yevmiyeleri geçimlerini sağlamada yetersiz olduğunu yaptıkları çeşitli eylemler ve iş bırakmalarla duyurdular.

2006 yılında üretici köylüler, başta **Manisa**, **Ordu**, **Artvin** ve **Lüleburgaz** olmak üzere çeşitli yerlerde onbinleri bulan sayılarıyla eylemler yaparak egemenlerin tarıma uyguladıkları politikaları protesto ederek hükümeti uyardı. Uygulanan bu politikalar sonucu üretmez hale gelen üretici köylülere ise hükümet cephesinden ilginç tepkiler geldi. Köylüye üretim için destek verilmesi gerekirken, Başbakan **R. Tayyip Erdoğan** Mersin'de katıldığı bir mitingde köylünün durumunu anlatan ve **"Uyguladığınız politikalarla anamızı ağlattınız"** diyen bir köylüye **"Anamı da al git buradan"** demiştir. Yine egemenler Ordu'da yüzbine yakın üreticinin katıldığı fındık mitingine saldırmıştır.

2006 yılı tarımın tasfiyesini hedefleyen politikaların daha da hızlandığını bir yıl olarak geride kaldı. Özellikle çıkarılan yeni yasalarla köylülüğün tamamen üretmez hale getirilmesi hedeflenmiştir. Ancak egemenler cephesinden bu saldırılar hızlanırken üretici köylüler de yüzbinleri bulan kitlelerle tepkilerini dile getirdiler. **Kuşkusuz bu tepkiler bu gün açısından sorunun çözümünden öte sadece yaşadıkları çıkmazın bir ürünü olarak ortaya çıkmaktadır. Asıl mesele bu tepkileri örgütleyip sorunu asıl muhataplarına yöneltmektir.** Bu gün şartlar bu konuda elverişliyen, yapılması gereken doğru araç ve yöntemlerle soruna müdahale edip Yeni Demokratik Devrimin en önemli bileşenlerinden ve gövdesini oluşturan köylülüğü örgütlemektir.

"Böyle giderse, narenciye bahçesi kalmaz"

Narenciye üreticileri ürünlerini giderlerini bile karşılayamayacak bir fiyata satıyor.

Hatay'ın **Dört Yol** ilçesindeki narenciye üreticileri tüccarların fiyatları düşük tutmaları nedeniyle iflâs noktasına geldi. **"Narenciye samandan daha ucuza satılıyor. İşçilerin ücretini bile ödeyemiyoruz Bu gidikle Dört Yol'da narenciye bahçesi kalmayacak"** diyen üreticiler mandalının kilosunu 10 ile 20 Ykr arasında satabildiklerini, ancak tüketicilere 1 Ytl'ye satıldığını

söylüyor. Narenciye üreticisi **Metin Güveloğlu**, ağaç gübreleme, sulama ve çapa masrafları hesaplandığında emeklerinin karşılığını alamadıklarını dile getirirken **"Artık narenciye üreticileri çalıştırdıkları işçilerin ücretini verecek durumda değil. Buna hükümet bir çözüm bulmalı. Kaderimizi serbest piyasanın insafına bırakırlarsa, narenciye bahçeleri kalmayacak"** diye konuştu.

Gökhan Almaz isimli üretici ise bu yıl mandalina bahçesinden iyi bir verim

aldığını ifade ederek, "Narenciye üreticileri isyan etme noktasına getirilmiş. Bir yıllık emeğimizin karşılığını bu aylarda bekliyoruz, ama mandalina kilosunu en fazla bizden 20 Ykr'a almıyor. Samandan daha ucuz bir fiyata satıyoruz. Böyle devam ettiği takdirde Dört Yol'da narenciye bahçesi kalmaz. Çünkü sanayi geliyor ve bu tarlalar denize yakın. Fabrika kurmak için birçok iş adamı buraları almak istiyor. Biz de tarlamızı bunlara satarız" sözleriyle tepkisini dile getirdi. **(H. Merkezi)**

4 Ocak Perşembe günü Hatay'ın Dörtöy ilçesinde hemzemin geçitten geçerken yük treninin mevsimlik işçileri taşıyan kamyonu çarpması sonucu 7 işçi yaşamını yitirdi, 19'u da yaralandı. Her yıl çeşitli yerlerde tarım işçileri kazalar sonucu yaşamını yitirmektedir. İlk bakışta kazaların sürücü hatasından kaynaklandığı gibi bir izlenim oluşsa da mevsimlik tarım işçilerinin kamyonlarda "balık istifi"ni andıran yolculuklarının görüntülerine yabancı olmadığımız bir ülkede yaşıyoruz. Memleketlerinden kilometrelerce uzakta emeklerinin karşılıklarını dahi alamadıkları, hiçbir sosyal güvencelerinin olmadığı, kendi imkânlarıyla yaptıkları çadırlarda barınma ihtiyaçlarını karşılamak zorun-

da kalan tarım işçilerinin çoğunun çocuğu yerleşik bir hayatları olmadığı için okula dahi gidemiyor. Daha geçtiğimiz hafta yine Hatay'ın Dörtöy ilçesinde mevsimlik olarak gelen tarım işçileri, Kürt oldukları gerekçesiyle kendilerinin yaptığı çadırlarda zabıta ekipleri tarafından sık sık rahatsız edilmektedir. **Tarım işçileri günde yaklaşık 12-13 saat boyunca sadece 16 YTL'ye çalışmaktadır.** Çoğu yaşam koşullarından kaynaklı çeşitli hastalıklara yakalanmaktadır. Bu anlamda Dörtöy'da balık istifi gibi kamyon kasalarında yolculuk yapan tarım işçilerinin yaşamını yitirmesi kendilerine yapılan "İnsani dahi olmayan" muameleyi bir kez daha gözler üzerine serdi.

Tarım işçileri yasta: "Hayat güvencemiz yok!"

"Artık yeter, şartlar iyileşene kadar çalışmayacağız!"

Dörtöy ilçesinde 7 kişinin ölümüyle sonuçlanan kazanın ardından TCDD 6. Bölge Müdürü **Hasan Tahsin Köprülü'nün "Kaza ilk belirlemelere göre tamamen sürücünün hatası sonucu meydana gelmiştir"** söylemine karşılık aynı gün Dörtöy **Mespane Mahallesi'**nde bir araya gelen mevsimlik tarım işçileri 3 günlük yas ilân ettiklerini ve 3 gün işe çıkmayacaklarını belirttiler. Mevsimlik tarım işçilerinin çavuşluğunu yapan 40 kişinin yaptığı açıklamaya göre, yaklaşık 1500 tarım işçisinin "Hayat güvencemiz yok" diyerek 3 günlük iş bırakma eylemi yaptıklarını açıkladılar. Bu karar sonrası yaklaşık 1500 tarım işçisi 5 Ocak ve 8 Ocak günleri arası iş başı yapmadılar.

İşçiler adına bir açıklama yapan **Kamil Gülbar** adlı işçi hayat güvencelerinin olmadığını belirterek "İnsanlık dışı uygulamalara maruz kalıyoruz. 40 işçi-

yi kamyonu bindiren işverenler hayvan yükleri gibi işçi yüklüyorlar. Bunun için gerekirse bu yıl tümünden işe gitmeyeceğiz" dedi. **İbrahim Biçici** ise işverenlerle 5 Ocak Cuma akşamı görüşmelerini ve işverenlerin hiçbir güvencelerinin bulunmadığını, işçilerin ehliyetsiz ve yaşı tutmayan şoförler tarafından taşındığını söylediklerini aktardı. Biçici ayrıca Dörtöy'da bulunan 1500 tarım işçisinin şartlar iyileşene kadar iş başı yapmayacaklarını işverenlere bildirdiklerini belirtti. Bu arada **4 Ocak Perşembe** günü meydana gelen kazada yaşamını yitiren tarım işçilerinin cenazeleri toprağa verilmek üzere memleketleri **Kahramanmaraş'a** götürüldü.

(H. Merkezi)

Devletin Cargill ısrarı sürüyor

TBMM Tarım, Orman ve Köy İşleri Komisyonu'nda, Cumhurbaşkanı'nın bir kez daha görüşülmek üzere iade ettiği ve tarım arazileri üzerinde izin alınmadan kurulan tesislerin işlemlerini tamamlaması için ek süre verilmesini öngören Toprak Koruma ve Arazi Kullanımı Kanunu aynen kabul edildi. AKP Adana Milletvekili **Vahit Kırışçı** başkanlığında toplanan komisyonda yapılan görüşmelerin ardından aynen kabul edilen yasaya göre, **10 Kasım 2004** tarihinden önce gerekli izinler alınmadan tarım dışı amaçlı kullanıma açılmış bulunan arazilerin istenilen amaçla kullanımını için 1 yıl içinde başvurulması halinde, tarım dışı kullanılan tarım arazilerinin her metrekaresi için 5 YTL ödemek şartıyla izin verilecek.

Söz konusu arazi ve tesislerin istenilen amaçla kullanımını için çeşitli kurumlardan alınması gerekli olan ruhsat, izin gibi işlemler 2 yıl içinde tamamlanmaya kadar başvuru sahipleri faaliyetlerine devam edecekler. Bu süre içinde gerekli izinleri alamayanların üretim faaliyetleri ilgili idarelerce durdurulacak. Tarım arazisi vasfından çıkarılan arazilerin, ilgili kurumlarca başvurunun sahibinin isteği doğrultusunda vasfı değiştirilecek. Devletin çıkardığı bu yasayla efendilerinin isteklerini yerine getirmedeki başarısı ve tüm engellerin kaldırılması konusunda ne kadar kafa yordukları bir kez daha ispatlanmış oldu.

(H. Merkezi)

AB, tarıma zararlıdır!

Uzmanlara göre AB politikalarıyla küçük üretici AB katılım öncesi yardımlardan kesinlikle yararlandırılmayacak, bunun sonucunda ise küçük üreticinin tamamen tasfiyesi hedeflenmektedir. Ancak uzmanların tarım dışına itilen küçük üreticinin geleceğinin ne olacağı konusunda ise hiçbir fikirleri yok.

AB, Türkiye'nin üyeliği için çeşitli kriterler sunarken bu kriterlerden biri de tarım alanında uygulanan politikalarıdır. Ancak AB uzmanlarına göre; AB'nin çizeceği perspektif ile uygulanacak politikalar yaşama geçirilirse 15 yıl içerisinde Türkiye'de küçük üreticinin kalmayacağı ifade edildi. "AB ile politikaların eşleştirilmesi" adı altında Türkiye'de pek çok kurum altında projeler uygulanırken, bunlardan en önemlilerden biri **Tarım ve Köy İşleri Bakanlığı'nın** bünyesinde sürdürülen "Kırsal Kalkınma Projesi"dir. Bu proje kapsa-

mında "Ulusal Kırsal Kalkınma Planı" ve bundan sonra tarımda izlenecek politikaların alt yapısı hazırlanmaktadır. **Bu politikaların sonucu ise ülkemiz tarımına 15 yıl içerisinde vurulacak büyük darbelere işaret edilmektedir.** Başta hayvancılık olmak üzere çeşitli tarım ürünlerinde uygulanan bu politikalar sonucu en çok etkilenecek kesim ise küçük üretici olacak. Büyük üreticilerin dahi artık küçülmeğe olduğu bu günlerde AB pazarı ülkemiz tarım üreticilerine tamamen kapatılırken AB tarafından adres olarak ise Rusya ve Orta-

doğu pazarı gösterilmektedir.

Yine uzmanlara göre **AB politikalarıyla küçük üretici AB katılım öncesi yardımlardan kesinlikle yararlandırılmayacak, bunun sonucunda ise küçük üreticinin tamamen tasfiyesi hedeflenmektedir.** Ancak uzmanların tarım dışına itilen küçük üreticinin geleceğinin ne olacağı konusunda ise hiçbir fikirleri yok. Yine uzmanlara göre AB'nin Türkiye'de devletin tarıma olan müdahalesine hoşnut olmadığını, katılım öncesinde AB'nin ortak bütçesinden yapılan yardımlar kapsamında Türkiye'ye aktarılacak kaynak ile sistemin değiştirileceğini, zaten çok az olan devlet desteğinin de ortadan kaldırılacağını vurguluyorlar.

Yapılan araştırmalara göre uzmanlar, Türkiye'de hayvancılıkla uğraşan üreticinin kâr etmediğini, örneğin 5500 baş ineğe sahip bir hayvan işletmesinin dahi kâr etmediğini, üreticinin elinde ise sadece hayvan başına devletten aldığı primin kaldığını belirtiyorlar. Ülkemizdeki girdi fiyatlarının AB ülkelerine göre çok yüksek olduğunu vurgulayan uzmanlar, muhtemel bir üyelikte Türkiye'deki üreticinin AB pazarında şansının çok az olduğunu ve bu nedenle pazar bulmakta sıkıntı yaşayacağını belirtiyorlar.

(H. Merkezi)

Yoksul bırakılan kent: Dersim

Son zamanlarda burjuva basın, birden bire T. Kürdistan'ının geri kalmışlığını keşfetti! Bununla birlikte güzelim ülkemizi yıllardır, içinden yiyip bitiren "terör belasının" kökenlerine de vakıf oluverdiler! Öyle ya, halk cahil, devlet bu bölgeyi ihmal etmiş, vatandaşlarını sahipsiz bırakmıştı.

Aslında bunlar yeni ortaya atılmış tezler değildir. Kürt ulusunu inkar eden, yok sayan devlet, en küçük ulusal talebini dahi baskı, zulüm ve katliamlarla sindirme yolunu seçmiş ve ekonomik olarak da sömürmüştür. Bu bakımdan **T. Kürdistan'ının ekonomik olarak geri kaldığı, burada feodal üretim biçimlerinin ağır bastığı bir gerçektir.** Ancak elbette ki bu gerçek burjuva-feodal basın sayfalarına farklı yansımaktadır. Örnek olarak Sabah Gazetesi'nin 28 Kasım 2006 tarihli haberi verilebilir. Söz konusu haberin başlığı "**Tunceli'nin belini terör büküyor, umudu turizm**" şeklinde.

'38 Dersim katliamından günümüze, Dersim halkının devletten gördüğü zulüm ve baskıdan başka bir şey olmamıştır. Dersim, egemenlerin pazar zihniyeti ile ele alındığında görülecektir ki, ne çok önemli ticari yolların kavşağındadır ne de çok önemli yeraltı ve yerüstü kaynakları vardır. Ne de bir liman ya da sınır şehridir. Dersim dört dağ ile çevrilmiş, tüm yollardan sapada bir şehirdir. O yüzden ne 700 yıllık Osmanlı saltanatı boyunca, ne de "modern" TC devleti zamanında Dersim hiçbir zaman egemenler tarafından

olumlu anlamda hatırlanmamış/hatırlanmak istenmemiştir.

Sabah Gazetesi'nin haberine göre Tunceli 2005 yılında teşvikli iller kapsamına alınmış, birçok Kürt iliyle birlikte. Ama teşvikten yararlanmak için koşul, en az 30 kişinin istihdam edildiği bir işletmeye sahip olmak. Yine aynı habere göre, Tunceli'de bu koşula uygun sadece dört işletme var. Teşvikten ise bugüne kadar yararlanan olmamış.

Yıl 2007. 93 bin nüfuslu Dersim'de ilçeleri dahil, 30 kişi çalıştırabilen sadece dört işletme var. Sadece bu veri dahi birçok şeyi tek başına ifade etmeye yeterlidir. **85 yıllık TC tarihi boyunca, neredeyse kurulduğundan bu yana il merkezi statüsüne sahip olan Tunceli'de 85 yıl sonra geline nokta 30 kişilik istihdama sahip dört özel işletme.** Ama burjuva-feodal egemenlerin hakkını yemeyelim, belki sanayi geliştirmediler ama yüz binlerle ifade edilen asker ve polisiyle Tunceli'de binlerce kişilik istihdam yaratmış durumdalar.

Aynı haberde Tunceli'nin doğal zenginliklerinden bahsediliyor. Tarım, hayvancılık, turizm, maden olarak ise mermer ve tuz bulunduğu belirtiliyor. Ama ne hikmetse 85 yıldır bunların hiçbirine yatırım yapılmamış. Teşvik kredileri ise sadece yukarıda bahsi geçen işletmeler kapsamında çıkarılmış.

Yıl 2007. Tunceli yoksul, kalkınmamış. Komprador burjuvazi ve toprak ağalarının sözcüsü burjuva medya, tüm bu

geri kalmışlığın nedenini "teröre" bağlıyor. Yani Dersimlilere, yoksulluğu görmüş, bireysel kurtuluş yerine toplumsal kurtuluşu hedefleyen kendi öz evlatlarını hedef gösteriyor. Vali **Mustafa Erkal** ise "boşaltılan 94 köyden 50'si geri döndü" diyor. Yakılan köy sayısının çok daha fazla olduğu ve geri dönülen yerlerin çoğu zaman eski yerler olmadığı ve birçok yere geri dönüşün hala yasak olduğu ise bilinen bir gerçekliktir. Yine de Valinin açıklamalarında önemli bir bilgi vardır; "... **Devletin Tunceli'ye özel önem verdiğini, yatırımlar açısından kişi başına bin iki yüz YTL'lik payla Türkiye'de ilk sırada bulunduğu**"nu belirtmektedir Vali.

Bu "özel önem" neyin özel önemidir? İlde teşvik priminden yararlanabilen sadece dört işletme var! O halde bu kadar para ne için harcanacak? Oysa Arıcılar Birliği Başkanı **Fidan Aydın** yeterli destek alamamaktan yakınıyor. Madem ki amaç Tunceli'yi kalkındırmaktır; projesi olan halktan insanlara ne diye yardım edilmemektedir?

TC bir yandan milli parktan, turizmi geliştirmekten bahsederken, diğer yandan Munzur'a baraj inşa ediyor. Hem de hiç gereği olmadığı halde. Elbette bu barajların bir amacı var. Böylece devletin "terörist", Dersimlilerin ise bizim çocuklar dediği gerillaların hareket alanı kısıtlanacak. Dersim'e bir de bu gözle bakıldığında kişi başına ayrılan bin iki yüz YTL'lik ödenğin nereye harcanacağı ve bu ödenekten kimlerin yararlanacağı da ortada. Dersim'in öz evlatlarını katleden, köylerini yakan, yıkan kelle avcılarına.

Dersim, hiçbir zaman kompradorlar için bir cazibe merkezi olmayacak. Ama zulme karşı isyanın meşruluğunu kuşanan herkes için cazibe merkezi olmayı sürdürecektir. Bu cazibe sürdüğü sürece de devletin ilgisi devam edecektir. **Geri kalmışlığın sorumluları Dersim'in sorunlarına çare olamazlar. Sorunları Dersim'in asi çocukları çözecektir. Onurlarından ve isyan duygularından taviz vermeden.**

devletin yetkili ve etkili ağızları benzer açıklamaları yaparak esas suçluları aklayarak, mağdur durumda olanları suçlu gösterme çabası içine girmektedirler. TAYAD'lıların linç edilmesinin ardından da benzer sözler söylendi. Başbakan **R. Tayyip Erdoğan** da linççileri kutsuyor, linç edilenlere ateş püskürüyordu. Benzer sahneler Şemdinli'de **Umut Kitapevi**'nin **JİTEM** elemanları tarafından bombalanmasının ardından da yaşanmıştı. Yine aynı ağızlar "iyi çocuklar"ı bağrına basmış, olayı suçüstü ortaya çıkaran halkın üzerine kurşun yağdırmıştı.

Yani görünen o ki gerçek suçlular dışarıda, hatta terfi ettirildi, figüranlar ise çıkmak üzere.

(Erzincan)

Dayanışmayı büyütüyoruz...

24 Aralık Pazar günü saat 14:00'de **Kristal-İş Sendikası**'nda DDSB'nin gazetemiz Mersin bürosuyla dayanışma etkinliği gerçekleştirildi. Etkinliği örgütleyen **DDSB**, yaptığı çalışmalarla bu etkinliği kitlere mal etmiş ve geniş bir katılım sağlanmıştır. Bunun yanında bizler de etkinlikte stand açtık.

Etkinlik **İşçi-köylü** gazetesini anlatan bir sinevizyon gösterimiyle başladı. Daha sonra **Grup Diyar**'ın verdiği dinletiyi devam eden etkinlikte **İşçi-köylü** gazetesinden bir çalışan, yayının önemi üzerine kısa bir konuşma yaptı. Sunumu yapan arkadaşımıza emperyalizmin ülke üzerindeki baskısına, sistemin TMY adı altında devrimci ve sosyalist yayın ve kurumlara saldırısına değindi. Daha sonra şiir dinletisi ve son olarak **Diyar** ve **Arzu**'nun türküleriyle etkinlik son buldu. (Mersin)

Lüleburgaz'da 1 Mayıs davası

2006 1 Mayıs eyleminde Partizan okurlarının bir kısmı yasadışı pankart taşıdıkları gerekçesiyle gözaltına alınmıştı. Halkın, çeşitli derneklerin ve özellikle işçilerin baskısı sonucu sendikaların sahiplenmesi sayesinde eyleme katılan kitlenin bir kısmının Emniyet Müdürlüğü önüne gelmesinin etkisiyle okurlarımız serbest bırakılmıştı. Olay Trakya'nın gündemini yaklaşık 1 ay meşgul etmişti. Nihayetinde konu **Savcılık** tarafından hazırlanan iddianame ile mahkeme salonlarına taşındı. Mahkemeye çağrılan arkadaşlarımız ilk mahkemede iddianame ellerine ulaşmadığı için savunma yapmamış ve duruşma **31 Ocak 2006** tarihine atılmıştır. Bu mahkemede arkadaşlarımıza ceza verilmek istenmektedir. **Ama bundan önemlisi önderlerimizin posterlerine bile tahammülsüzlüğün göstergesidir bu olay.** Eğer bu davadan arkadaşlarımız aleyhine bir karar çıkarsa bu emsal gösterilecek ve diğer tüm eylemlerde bu pankartları açmamız engellenmeye çalışılacaktır.

(Lüleburgaz İK okurları)

6 Nisan 2005 tarihinde **Trabzon**'da F tipi hapisanelerde yaşanan tecride dikkat çekmek için bildiri dağıtırken saldırıya uğrayan **TAYAD**'lıları linç ettikleri gerekçesiyle yargılanan 11 kişi beraat etti.

26 Aralık 2006 tarihinde **Erzurum 1. Ağır Ceza Mahkemesi**'nde görülen davada lince katılan 11 kişi hakkında "suçun kanıtlanmadığı" gerekçesiyle beraat kararı verildi. "**Görevli memura hakaret, izinsiz gösteri yürüyüşü yapmak**" vb. suçlamalardan kaynaklı haklarında dava açılan **TAYAD**'lılardan; **Zeynep Ertuğrul**, **Nurgül Acar**, **Emra Bakır** ve **İhsan Özdil** beraat ederken, **Çetin Güven** ise görevli polisler hakaret ettiği gerekçesiyle 8 ay hapis ve 900 YTL para cezasına çarptırıldı.

"**Huzuru bozan cezasını çeker**"

sözleriyle linç saldırısının ardından linç eden düşüncelerini açıklamıştı Trabzon Valisi **Hüseyin Yavuzdemir**. Yaşanan tüm linçlerin, katliamların ardından

Linç edenler masum, edilenler suçlu!

19 Aralık'ta Sarıgazi sokaklarında barikat savaşı

Elimize posta kanalıyla ulaşan bir habere göre TKP/ML militanları, 19 Aralık katliamının yıldönümü vesilesiyle Sarıgazi'de bulunan devrimci ve demokratik kurumların yapacağı anma etkinliğine düşmanın saldırma olasılığının güçlü olduğu öngörüsünden yola çıkarak burada faaliyet sürdüren devrimci parti ve örgütlerle bir toplantı düzenleyerek durumu değerlendirdiler. Açıklamaya göre toplantıya TKP/ML, MKP, MLKP, Direniş Hareketi ve DSİH katılmıştır. Toplantıda devletin son süreçte demokratik kurumlara ve bu kurumların yaptığı demokratik eylemlere tahammülsüzlüğü, enine boyuna tartışılarak, 19 Aralık günü de yapılacak eyleme saldırdığı tespiti yapılarak, buna mutlaka karşılık ver-

mek gerektiği kararlaştırılmıştır. Daha sonraki günlerde de Direniş Hareketi hariç çeşitli zamanlarda bir araya gelinerek hazırlık yapılması plânlanmıştır.

Devlet, demokratik kurumların meseleli yürüyüş yapacağı gün bölgeye olağanüstü bir güç yığarak, tüm sokak başlarını ve yürüyüş güzergâhındaki **Demokrasi Caddesi**'ni boydan boya askerle doldurarak, yine yürüyüşün başlayacağı noktaya yüzlerce asker yığarak eylemi başlamadan boğma eğilimine girmiştir.

Eylemin başlayacağı saatlerde tekrar bir araya gelen TKP/ML, MKP, MLKP ve DSİH durum değerlendirmesi yaparak, devletin saldırdığı tespitini yapmış ve hazırlıkların son duru-

munu tartışmıştır. Açıklama şöyle devam ediyor; "Ortaya çıkan sonuç ise, bizim dışımızda diğer dost güçlerin eyleme yönelik hiçbir hazırlık yapmamış olmalarıydı. Bu durum tarafımızdan eleştirilmiştir. Sonuç itibarıyla tüm kamuoyunun da bildiği gibi yürüyüş başlamadan düşman kitleye pervasızca saldırmış, 30'a yakın kişiyi gözaltına almıştır. Biz TKP/ML militanları saldırıdan sonra Demokrasi Caddesi'nde yürüyen devlet güçlerinin karşısına çıktık. Militanlarımızın büyük bir kısmı doğrudan düşmanı karşılamak üzere yola çıkıp '**Yaşasın partimiz TKP/ML**', '**Yaşasın devrimci dayanışma**', '**Yaşasın 19 Aralık direnişimiz**' vb. sloganlarla molotoflarımızı tutuşturduk. Bir kısım militanlarımız da düşmanın yanı başına kadar sokularak molotoflarımızı fırlattı. Bu arada uyuşturucu satan ve kumar oynatan bir kahvehanenin militanlarımız tarafından camı çerçevesi dağıtılmıştır. Yine bir CD satıcısı, daha önce devrimcilerle küfretmesi ve jandarmayla içli dışlı olduğu tespit edildiğinden molotoflanarak cezalandırılmıştır.

Daha sonra, önceden aldığımız karar gereği, düşmanı bilinçli olarak ara sokaklara çekerek çatışmayı Demokrasi Caddesi'nden tüm Sarıgazi'ye yaymaya çalıştık. Artık çatışmalar **İnönü Mahallesi**, Kemal Türkler Mahallesi, **Taşdelen** ve Yenidoğan sınırlarına taşmıştı. Çatışma gece geç saat-

lere kadar sürdü. Tabii diğer devrimci dostlarımız da bu barikat ve çatışmaların içerisindeydi.

Sonuç olarak 19 Aralık katliamını gerçekleştiren komprador patron-ağa devletin faşist ordusunun saldırılarına karşı 19 Aralık direnişinin özüne uygun bir karşı koyuşla karşılık verdiğimiz söyleyebiliriz. Bizler TKP/ML militanları olarak, bu çatışmanın önderliğini yapmanın sorumluluğunu taşırken eylemi diğer dost yapılarla bir araya gelip ortak iradeyle bitirememek eksikliğini gördük. Bu eksiklik objektif koşullardan da kaynaklıydı. Dost yapıların inisiyatiflerine ulaşma şansımız yoktu ve eylemin tasarlanma şekli de böyle sonuçlanmasını zorunlu kılmıştır."

1 Mayıs Mahallesi'nde pankart asıldı

19 Aralık Katliamı'nın yıl dönümünde gerek katliamın hesabının er ya da geç sorulacağını bir kez daha vurgulamak gerekse de 6 yıldır tecrit saldırısına karşı savaşın parıldayan siperlerindeki direnişini selâmlamak amacıyla Ümraniye 1 Mayıs Mahallesi'nde 17 Aralık akşam saatlerinde mahalle merkezine "19 Aralık katliamının hesabını soracağız!" yazılı TKP/ML TİKKO imzalı bomba süsü verilmiş pankart asılmıştır. Pankartın uzun süre asılı kaldığı öğrenilmiştir.

Elimize posta kanalıyla ulaşan bir açıklamaya göre **TKP/ML militanları**, Sarıgazi'de uyuşturucu satan, kadın çalıştırıp, fuhuşu örgütleyen birahaneleri uyardı. Açıklamada "daha önce devrimci siyasetlerle tartışılan ve herkesin onay verdiği bu pratik ne yazık ki uzun süredir hayata geçirilememişti. Ve faşist TC devletinin özel teşvikiyle bu alçaklar, halk düşmanı faaliyetlerine devam edegelmişlerdir. Başta

Sarıgazi'de uyuşturucu satan ve kadın çalıştıran birahaneler dağıtıldı

gençlik olmak üzere insanlarımızı uyuşturucunun, alkolün ve cinselliğin kölesi haline getirerek toplumu çürütmeye, egemenlere hizmet etmeye devam etmişlerdir" şeklinde başlayan açıklama şöyle devam etmektedir; "Bizler, proletaryanın öncü kurmayı partimiz TKP/ML'nin militanları olarak burada belirtmek isteriz ki, bundan böyle Sarıgazi'de kadın çalıştıran, uyuşturucu dağıtımını yapan, kısacası Sarıgazi halkının haklı tepkisini çeken bu batakhanelerin çalıştırılmasına izin vermeyeceğiz."

Açıklamaya göre militanlar 6 Ocak 2007 tarihinde saat 18:30'da uyuşturucu ve fuhuş bataklığı olarak tespit ettiği "**Ehli Keyif**" ve "**Botanik**" isimli birahaneleri basıp dağıtmıştır. Önce bekçiyi etkisiz hale getiren militanlar, sonra bu iki birahaneye girmiştir. İçerdekilerin ellerini kaldırıp bir araya top-

lanmalarını isteyen militanlar, açıklamanın devamında "kimileri Dersimli olduklarını, kimileri bilmem kimin akrabası olduklarını söyleyerek pis canlarını kurtarmaya çalışmışlardır. Kendilerinin devrimcileri sevdiklerini söyleyecek kadar zavallılaştıran bu zatlar, aynı zamanda askerlerle, **JİTEM** elemanlarıyla sabahlara kadar içli dışlılar. Yine kadınları bu alçakların masalarına meze olarak sunarak metalaştırıyorlar. **Uyuşturucu ve fuhuşu sanki çok doğal bir alışkanlık gibi Sarıgazi halkının kanıksamasını istiyorlar. Ama nafil! Bu alçakça faaliyetlerine izin vermeyeceğiz.** Ehli Keyif ve Botanik isimli bu iki pislik yuvasında bulunan tüm unsurların üzerleri aranmış, sonra bunlara eylemimizin amacı anlatılmıştır. Eylemimizin bir uyarı eylemi olduğu, bundan böyle uyuşturucu, fuhuş ve kadın çalıştırmaya izin

vermeyeceğimiz anlatılmıştır. Ardından her iki yer de molotoflanmış ve militanlarımız tarafından camları kırılarak tabelaları kurşunlanmıştır. Daha sonra dışarı çıkan militanlarımız, '**Yaşasın partimiz TKP/ML**' sloganlarıyla belirlendiği şekilde çekilmişlerdir.

Uyarıyoruz!

Aşağıda isimlerini verdiğimiz bu pislik yuvalarının çalışanlarını ve çalıştıranlarını uyarıyoruz. **Ehli Keyif**, Botanik, **Dostlar Bar**, Sedir ve **Palmiye**. Bu beş yeri uyarıyoruz. Bundan böyle asla kadın çalıştırmayacaksınız. Uyuşturucu satma ve kullanmayla işiniz olmayacak. Fuhuşu meşrulaştırmak gibi alçakça faaliyetlerden vazgeçeceksiniz. Aksi takdirde bugün yalnızca uyarı amaçlı tabelalarınıza doğrultulan namlularımızın, yarın alınınızın ortasına doğrultulacağından kuşku-nuz olmasın" dediler.

Tutsak Partizanlar taleplerini açıkladı

Faşist devletin her ne pahasına olursa olsun tecrit politikasında ısrarı, hapishanelere yönelik tecrit ve tredman saldırısı sonrasında yaşanan sürece, ekonomik krize, emperyalist bağımlılığın daha da artırılmasına ve halk kitlelerinin içine düşürüldüğü duruma bakılırsa daha iyi anlaşılabilir. Türk hâkim sınıfları bu yeniden yapılandırmayı topyekün bir saldırı biçiminde ele aldılar ve bu süreci kendi sınıfsal çıkarları açısından en az hasarla atlatabilmek, uygulanan yıkım ve talan politikalarına karşı olası kitle hareketlerinin kendi iktidarlarına yönelmesini engelleyebilmek için topyekün saldırılarının hedefine; bu saldırıların arka yüzünü görebilen, bu anlamıyla gerçekleri ortaya koyan, işçi sınıfı ve emekçi halkın en ileri, bilinçli kesimi olan devrimci ve komünist harekete yöneldi. **Nitekim bu saldırıdan sonra yaşanan ekonomik-sosyal-siyasal gelişmeler (örneğin 2002 ekonomik krizi, emperyalist saldırganlık, kendiliğinden kitle hareketlerinin gelişmesi vb.) bu gerçeği fazlasıyla teyid etti.**

Sonuçta faşizmin bu saldırısı karşısında süreç SAG ve ÖO ekipleriyle karşılandı. Bu direnişte başta **Muharrem Horoz** ve **Nergiz Gülmez** yoldaşların şehit düşmesi olmak üzere onlarca yoldaşımız da ülkemiz devrimci ve komünist tarihine önemli bir not düştiler. Bugüne kadar gerek fiili direniş ve gerekse de ÖO eylemiyle olmak üzere 122 devrimci ve komünist tutsak ve tutsak yakını bu şanlı muharebede şehit düştü. Yüzlerce devrimci ve komünist tutsak bedenini faşizmin bu saldırısı karşısında açlığa yatırmanın bedeli olarak sağlık durumlarında ağır hasarlara uğramış, hafıza kayıpları ve çeşitli sağlık sorunlarıyla yaşamak zorunda kalmıştır.

Sonuç olarak denilebilir ki, bu büyük zindan direnişinin gösterdiği en önemli şeylerden biri de; devletin tecrit ve tredman saldırısını karşılamaya muktedir olmadığı, devrimci ve komünist tutsakları F tiplerine koymayı başardığı, ancak devletin bu saldırısının devrimci ve komünist tutsakların direnişiyle tam anlamıyla sonuçta ulaşmadığı olmuştur. **Faşist devlet devrimci ve komünist tutsakları tecrit etmiş, tredman uygulamasına tabi tutmuş, ancak onları teslim alamamıştır.** Tecrit ve tredman politikası fiili olarak iflâs etmiştir. Süreç kendi içinde yenilgiyi ve

zaferi barındırmıştır.

Devletin tecrit ve tredman saldırısında fiili adım atması, devrimci ve komünist tutsakların bu saldırıya yanıt olarak başlangıçta SAG ve ardından ÖO eylemi olmak üzere gerçekleştirdikleri direniş, çeşitli parti ve örgütlenmeler tarafından Haziran 2002 tarihinde sonlandırılmıştır. Bu parti ve örgütler bu süreçten sonra hapishaneler alanında devrimci direniş çizgisi olarak formüle ettiği, fiili direniş pratiği içine girmiştir. **Tecrit ve tredman koşullarında fiili direniş, tecrit ve tredman uygulamaları başta olmak üzere hak gaspları ve keyfi uygulamalara karşı sürdürülen bir mücadeledir.** Fiili direnişin temel hareket noktası ise, devrimci ve komünist tutsakların hemen her gün tecrit altında tuttukları hücreler başta olmak üzere, hapishaneler ile ilgili her konuda sürdürülen mücadelede, devrimci ve komünist tutsağın kendi iradesine sahip olma, faşizmin çeşitli düzeydeki talep ve yaptırımlarına tabi olmama, devrimci ve komünist kimliği her şeyin üstünde tutma anlayışıdır.

Faşizmin tecrit ve tredman saldırısına karşı hapishaneler alanında başlangıçta SAG, ardından ÖO ve bugünkü koşullarda devam ettirilen devrimci direniş çizgisi doğrultusundaki fiili direniş pratiği 6. yılını doldurmuş durumdadır. Bu cepheden sürdürülen fiili direniş çizgisinde zaman zaman şiddetli çarpışmalar gerçekleşti. Zaman zaman ise rutinleşmeler... Ama **devrimci ve komünist tutsaklar şahsında devrimci direniş çizgisi doğrultusundaki fiili direniş pratiği doğrultusunda iradi müdahaleler, karşı koymalar, yaptırımlara tabi olmamalar, hep var oldu.** Gelişen aşamada ilk yıllara nazaran bugün açısından sahip olunan kimi kısmi haklar bu sürecin ürünüdür.

Şu bilinmelidir ki faşizmin tecrit ve tredman saldırısı bir hamlede ortadan kaldırılabilir bir özellik arz etmektedir. Parça parça, adım adım yanıtlanacak kazanımlar elde edilecek ve nihayetinde ise son darbe indirilerek püskürtülecektir. Devrimci ve komünist tutsaklar, çevre sarılı oldukları koşulları, tecrit ve tredman politikasını ve bu politikalar çerçevesinde tutsaklara dayatılan bilinçli ve keyfi uygulamalara karşı gerçekleştirilen fiili direniş tavrıyla değiştirmeye bir hareket sahası açmaya çalışmaktadır. Parça

parça mücadele yöntemleri tecrit ve tredman politikasını püskürtmeyi uzun bir zamana yayacaktır. Bu süre içinde bir çok saldırı olacaktır. Mücadele içinde iniş ve çıkışlar olacaktır. Bu saldırılara karşı ko-yuş, ileri ve geri gidişler olacaktır.

Son süreçte özellikle belli hapishanelerde devrimci ve komünist tutsaklara verilen cezaların içinden geçtiğimiz süreçte daha kapsamlı nedenleri ve amacı mevcuttur. **Böylelikle faşizm devrimci ve komünist tutsakların aileleri ile, ilerici devrimci kamuoyuyla ilişkisini kesintiye uğratmak istemektedir.** Bu ise tüm hapishanelerde tecrit ve tredman politikasına karşı sürdürülen fiili direnişin etkisinin, gerçekleştirilen yeni hak gaspları ve saldırılara karşı tepkilerinin ve bundan sonra gelişebilecek çeşitli eylem biçimlerinin kamuoyuna etkisinin önünü alma çabasının sonucudur. Yine benzer bir biçimde bu tür cezalarla farklı hapishanelerdeki tutsakların birlikte hareket etmesi engellenmektedir.

Bugün hapishaneler ve tecrit konusunun az da olsa yeniden gündemleştiğine tanık olmaktadır. Bu vesileyle hapishanelerdeki devrimci ve komünist tutsakların taleplerini ifade etmek yararlı olacaktır. Talepler: **1-Tecrit kaldırılınsın.** Uluslararası sözleşmelere göre 15 kişiden az olan mekanlar tecrit sayılmaktadır. Şimdilik "üç kapı üç kilit" açılarak, hücre tipi, F tipi hapishaneler yeniden düzenlenebilir. **a-** F tiplerinde tecrit ve tredman uygulamalarına son verilmelidir. **b-** Haberleşme, savunma, hiçbir kısıtlama getirilmemelidir. **c-** Spor ve diğer ortak kullanım alanları herhangi bir tredman koşuluna tabi tutulmayan bir hak olarak kabul edilmelidir. Hiçbir koşulda bu hakların kullanımı engellenmemelidir. **d-** Kitap, dergi gibi yayınların verilmesinde hiçbir kısıtlama olmamalı, toplatılmamış yayınların verilmemesi uygulanmasına derhal son verilmelidir. **e-** Siyasi temsilcilik kurumu derhal tanınmalı ve işletilmelidir. **f-** Komün oluşturma hakkı engellenmemelidir. **g-** Aynı davadan yargılanan tutukluların bir araya gelmesine olanak tanınmalıdır. **h-** Ziyarete akrabalık koşulu getirilmemelidir. Ziyaret saati arttırılmalı ve açık görüşe birinci derece dışındaki akrabalarda alınmalıdır. **ı-** Tutukluların temel insani ve demokratik hakları açıkça tartışılmalıdır. Hapishanelere ve döneme göre değişen keyfi uygulamalara, arama ve nakillerdeki işkence ve onur kırıcı muamelelere son verilmeli, bu uygulamalara cezai yaptırımlar bağlanmalıdır. **j-** F Tipi ve diğer hapishanelerde getirilen yiyecek ve içeceklerin içeriye alınmaması uygulamasına son verilmelidir. Hasta tutsaklar için diyet yapabilecek imkan ve koşullar sağlanmalıdır. Tüp ve elektrikli ocak verilmelidir. **2- Hapishanelerde demokratik kitle örgütleri ve ilgili meslek kuruluşlarından oluşan ve "bağımsız izleme kurulları"nın düzenli denetimleri sağlanmalıdır.** **3- İnfaz ve ceza artırımında siyasi tutuklular aleyhine olan maddeler kaldırılmalıdır.**

Tecrite karşı hep birlikte!

Aralarında **Alınteri**, Partizan, **BDSP**, **ESP**, **DTP**, **EHP**, **EMEP**, **SDP**, **İCİ**, **İHD**, **ÇHD**, **ÖDP** ve **Tunceliler Kültür ve Dayanışma Derneği**'nin bulunduğu kurumlar biraraya gelerek **30 Aralık**'ta saat 14:00'de **Konak Eski Sümerbank** önünde tecrite karşı bir basın açıklaması düzenledi. Yapılan açıklamada "Duyarlı kamuoyu sürekli dikkat çekmesine rağmen devletin bu konudaki tavrı 'üç maymunu' oynamaktan öteye gitmiyor" denildi. Eylem atılan sloganların ardından sona erdi.

Yine **6 Ocak** Cumartesi günü saat 14:00'te bir araya gelen aynı kurumlar **Konak Sümerbank** önünde bir eylem yaptı. Açıklamanın ardından **Konak Postanesi**'ne doğru yürüyüşe geçildi. Yürüyüş boyunca sloganlar atıldı ve okunan basın metni Adalet Bakanlığı'na faks çekildi. (İzmir)

ESP'den işkence protestosu

Sincan Çocuk Hapishanesi'nde **TAYAD**'lı ve **SGD**'li tutsaklara işkence yapan gardiyanları protesto eden **ESP** üyeleri, hapishane önünde bir basın açıklaması yaptı. Otobüs tutarak hapishane önüne giden **ESP**'lilerin araçları jandarma tarafından durdurularak kimlik kontrolü yapıldı. Aramanın ardından **ESP**'liler adına açıklama yapan **Mehmet Ali Tosun**, işkencenin sistematik olarak devam ettiğini söyledi.

Çenar Altunç, **İlker Şahin**, **Özgür Karakaya** ve **Nadir Çınar** adlı tutsakların **Çocuk Hapishanesi**'ndeki gardiyanlar tarafından dövüldüklerini söyleyen **Tosun**, işkencenin **Ankara Barosu** tarafından hapishaneye giden heyet tarafından da tespit edildiğini belirtti.

Eylemin ardından bir kişi aranması olduğu gerekçesiyle jandarma tarafından gözaltına alındı.

(Ankara)

Tecrit kaldırılсын!

ve ortaya çıkan bu muhalefete karşılık kitlenin demokratik hakkına saldırma tavrında ısrar etti.

Kitle adına kısa bir açıklama yapmak için söz alan Dursun Yılmaz, sözünü bitirmeden polislin bu saldırısından etkilenirken, basın metninin okunmasına ise müsaade edilmedi. Kitlenin "Baskılar bizi yıldırılmaz" sloganları üzerine en son olarak kitle örgütü temsilcilerinden oluşan ve polisle muhattab olan heyet eylemin şimdilik bittiğini ve kitlenin dağılmasını söyledi. Kitle da-

ğıldıktan sonra hem çevik polislerle hem de sivil polislerle baskı yapmaya devam edilirken basın açıklamasından ayrılanlardan bazılarının da ara sokaklardaki bekleyişi üzerine gerginlik iki buçuk saat kadar sürdü.

Ertesi gün TMMOB Makina Mühendisleri Odası'nda bir araya gelen kurumlar adına ortak açıklama yapan DİSK Bölge Başkanı Mehmet Karagöz, polislin provokasyonunu kınadı.

(İstanbul)

7 yılın ardından toplumun muhalif kesimlerini içeride ve dışarıda tecrit politikası ile sindirmeyi hedefleyen ege-menler, son günlerde tecridin ve hapis-hanelerde yaşanan hak gasplarının tek-rar gündem olmasıyla birlikte rahatsız-lıklarını ortaya koymaya başladı.

Buna karşın sendikaların, meslek odalarının, bir takım demokratik kitle örgütünün ve devrimci kitle örgütlerinin katılımı oluşturulan birlikle çeşitli ey-lemler yapıyor.

3 Ocak Çarşamba günü Taksim Tramvay durağında saat 19:30'da bir araya gelen ve sayısı 500'ü aşan kitle burada "Tecrit kaldırılсын, ölümler durdurulsun" sloganları ile eylemlerine başladı. Kitle adına kısa bir açıklama yapan KESK İstanbul Bölge Başkanı Dursun Yılmaz'ın ardından sözü Bil-gesu Erenus aldı. Erenus; okuduğu or-tak metinde tecridin artık inkâr edile-

mez olduğunu, aynı zamanda Adalet Bakanı, Cezaevleri Genel Müdürü ve Emin Çölaşan gibi neyi neden savunduğunu bilmeyen birkaç köşe yazarı haricinde kimsenin tecridi savunmadığını belirtti.

Cumartesi eylemine saldırı

6 Ocak Cumartesi günü yapılacak eylem öncesinden yığınak yapan polis, eylemcilerin tecrit olması için yayaların geçtiği bölümü ve eylemin yapıldığı alanı ayrı sınırlarla bölerek araya polis koridoru oluşturdu.

Eylemde kitlenin pankartını açması ve ilk sloganının atmasının ardından sivil polisler, "Eyleminiz yasa dışıdır" diyerek kitle adına açıklama yapanlara yöneldi. Kitle örgütlerinin temsilcilerinin "Bu bizim en demokratik hakkımız" demesine karşılık polis toplanan

Tecridi kırmak için dayanışmaya!

3 Ocak Çarşamba günü Partizan olarak 270'li günlerini Ölüm Orucu'nda geçiren Behiç Aşçı'yı ziyaret ettik. Şişli'deki direniş evine vardığımızda ilk girişte Behiç Aşçı'nın eyleminde ona yardımcı olan, ilgilenen devrimci dostlar karşıladı bizi.

Aşçı'nın sağlık durumu her gün daha da ciddileşiyor. İçeri girdiğimizde Aşçı'yı yatağa uzanmış halde bulduk, samimi bir gülümseme ile bizi karşıladı. Partizan olarak kendisini ziyarete geldiğimizi, aynı zamanda dayanışma dilek-lerimizi iletmek istediğimizi belirttik.

Aşçı'ya sağlık durumunu sorduğumuzda cevabı şöyle oldu; "Şu anda rahat rahat yürüyemiyorum. Sürekli

bir sancı var, kimi zaman güçlü oluyor. Görüyorsunuz işte yatıyoruz. Her Ölüm Orucu eylemcisinin rahatsızlıkları aynı şekilde bizde de mevcut." Yapılan eylem ve açıklamaları kendisine hatırlatarak ne düşündüğünü sorduğumuzda Aşçı: "İnsanlar tecridin sadece içerdekilere ilişkin bir şey olmadığını görmeliydi. Ki bu da oldu. Umarım daha iyilerini de göreceğiz" dedi. Hem sağlık koşullarından ötürü, hem de bu koşullar altında Behiç Aşçı'nın yorgun düştüğünü düşünerek sohbetimizi kısa kestik. Ve refakatçileriyle yaptığımız sohbetin ardından Direniş Evinden ayrıldık.

(Partizan okurları)

"Ölümü ektim randevu yerinde"

Mesane kanseri olduğu halde Sincan F Tipi Hapishanesi'nde tutulan Odak Gazetesi Yazışları Müdürü Erol Zavar'ın özgürlüğüne kavuşması ve tedavi edilmesi talepleriyle başlatılan kampanya çerçevesinde 28 Aralık günü Muammer Karaca Tiyatrosu'nda bir etkinlik gerçekleştirildi.

Etkinlikte "Ölümü ektim randevu yerinde" adıyla çekilen ve Erol Zavar'ın yaşamını anlatan bir belgesel film gösterimi yapıldı.

7 Ocak günü Yüksel Caddesi'nde bir araya gelen "Erol Zavar'a Yaşam Hakkı Koordinasyo-

nu" sloganlar atarak bir açıklama yaptı. Kitle adına açıklama yapan koordinasyonun Ankara Temsilcisi Barış Onay, kanser olan Zavar'ın sağlıklı bir ortamda tedavi olmasına izin verilmediğini söyledi. Zavar'ın eşi Elif Zavar da, eşinin hapishane-de maruz kaldığı zorlukları ve hak ihlallerini anlattı. Açıklamanın ardından kitle 5 dakikalık oturma eylemi yaptı.

(Ankara)

Tecrit değil, yaşam kazanacak

Atılım gazetesi, ESP, Tekstil-Sen, Özgür Radyo vb. kurumlara yapılan saldırılara karşı bu kurumlarca başlatılan "Özgürlük İstiyoruz" adlı kampanyanın sonuna yaklaşıırken ESP; kampanya dahilinde her Cumartesi günü Galatasaray Postanesi önünde yaptığı basın açıklamasına 30 Aralık Cumartesi günü farklı bir içerikle devam etti.

Saat 13.00'de aynı yerde toplanan kitle ESP imzalı 3 pankart açarak eyleme

başladı.

Kitle adına kısa bir konuşma yapan Ersin Sedefoğlu; daha öncesinde de "3 Kapı 3 Kilit Açılсын" talebiyle çalışmalar yürütüldüğünü söyledi.

Ayrıca 6 Ocak Cumartesi günü KonaK Kemeraltı girişinde saat 12:30'de toplanan ESP ve devrimci-demokrat-yurtsever kitle "TMY Çöpe" eylemlerinden birini daha gerçekleştirdi.

(İstanbul)

Pertek'te kaymakam, polis, idare elele

Özellikle yoksulluğun, halk muhafefetinin ve örgütlenme potansiyelinin güçlü olduğu yerlerde, kolluk güçlerinin kontrolü altında uyuşturucu dağıtımı yapılmakta, gençler fuhuşa sürüklenmekte ve bilinçli olarak çetelere göz yumulmaktadır. **İstanbul, İzmir, Mersin vb. illerde T. Kürdistanı'ndan göç edenlerin yaşadığı yoksul semtlere baktığımızda bu gerçeği görmek mümkünken, Türkiye Kürdistanı'nın çeşitli illerinde de bu tabloya rastlamak mümkündür.**

Örneğin Dersim gençliğini siyaset

ve ülke gündeminden koparmak için yozlaştıran bu kurumlar, ağına düşürmediği gençleri ise her zamanki, bildik yöntemleriyle baskı ve zor politikalarıyla teslim almaya çalışmakta. Geçtiğimiz günlerde Dersim'in Pertek ilçesinde Kaymakam'ın sivil polislerle beraber okul yurduunu basarak öğrencilere baskı yapması anlattıklarımızın bir örneğini teşkil etmekte.

Kaymakam yurt bastı

20 Aralık Çarşamba günü gece saat 23:00 civarında Dersim'in Pertek ilçesinde bulunan **Mustafa Kemal Çok Programlı Lisesi Pansiyonu**'na İlçe Kaymakamı **Harun Öksöz**, sivil polislerle beraber baskın düzenledi. Öğrencilerin hepsini yemekhaneye toplayan kolluk güçleri, öğrencilerin odalarında bulunan dolaplarda arama yaparken, korucu çocuklarının dolaplarını açmamaları diğer öğrencilerin dikkatinden kaçmadı. Aramalarda dolaplarında **Che Guevara**'nın resmi ve

yazdığı şiirler bulunan öğrenciler, tek tek odalara alınarak Kaymakam'ın hakaretlerine maruz kaldı. Kaymakam'ın, öğrencilere **"Biz sizi devrim yapasınız diye mi okutuyoruz?"**, **"Bu kim ananız mı, babanız mı?"** dediği ve bazı öğrencileri okul müdürünün yanında tokatladığı öğrenildi. Okul idaresi, yapılan baskının ardından **sekiz öğrenci hakkında disiplin soruşturması açarak 5 gün okuldan uzaklaştırma cezası verdi.** Öğrencilerin velileri de okula çağrılarak, çocuklarının yasadışı işlerle uğraştıkları söylendi.

Yaşanan olayla gündeme gelen Kaymakam Öksöz, öğrencilerin dayak ve hakaret iddialarını yalanlayarak inkara giderken; arkadaşlarının dövülmesini protesto etmek isteyen öğrenciler, ders çıkışı topluca Kaymakamlık binasına yürümek isteyince, okul önünde bekleyen polisler tarafından engellendiler. Yapılan baskında arama izninin olmadığı da edinilen bilgiler arasında.

Yukarıdaki örnekte de görüldüğü gibi; gençlerin fuhuş ve uyuşturucu tuzahına düşmelerine, çete kurmalarına göz yuman/teşvik eden sistemin tüm kurumları, ilerici, araştıran, sorgulayan, örgütlenmeye çalışan gençler söz konusu olunca birleşerek baskı politikalarını yaşama geçirmektedir. Ancak **Pertek'te** yaşananlar bir kez daha göstermiştir ki, düşünce ve ifade özgürlüğünü savunur görünen egemenlerin bir fotoğrafa ya da şiire olan tahammülsüzlüğü sistemin **"demokrasi"** maskesini indirmeye yetmiştir.

(Malatya)

Ölenler dövüşerek öldüler!

19 Aralık tarihinde Okmeydanı'nda bulunan **Halkevi, ÖDP, SODAP, ESP, Partizan, DHP, DTP, Çağrı, EMEP ve Eşit Özgür Yurttaş Hareketi** ortak bir yürüyüş gerçekleştirdi.

Eylemde katledilen devrimcilerin resimleri taşındı ve **"19 Aralık katliamını unutmamak-Tecrit terörüne son"** yazılı pankart açıldı. Kitle meşalelerle ve sloganlarla **Anadolu Kahvesi**'ne çıktı. Burada panzerlerle yol kapatılmıştı. Saldırı pozisyonuna geçmiş olan kolluk güçlerinin bu tavrına rağmen kitle kararlı bir tavırla eylemi yapacağını belirtti. Burada önce bir dakikalık saygı duruşu yapıldı. Kitle adına açıklama yapan bir kişi, birlikte mücadele etmenin önemine vurgu yaptı. Kitle açıklamanın ardından **"Gün Doğdu"** marşını hep birlikte söyledi. Eylem Sağlık Ocağı'na dönülerek bitirildi.

Bu arada **HÖC**'lü arkadaşlara yönelik saldırının ardından yapılan bu eylemde devrimci dayanışmanın güzel örnekleri sergilenmiştir. Ancak **DTP** alınan karara rağmen kendi sloganlarını atmıştır.

(Okmeydanı İK okurları)

Yaşasın 19 Aralık direnişimiz!

19 Aralık tarihinde saat 21:00'de Nurtepe'de de meşaleli bir yürüyüş gerçekleştirildi. Eyleme **Partizan, ESP, HKM** ve **DHP** gibi kurumlar katıldı. Saat 21:00'de **Betül Altındal Parkı**'nda toplanan kitle sloganlarla yolu trafiğe kapatarak, **Arkadaş Cafe**'nin önüne kadar yürüdü.

Burada sloganlar atılarak bir dakikalık saygı duruşu yapıldı. Ardından **"Akın Var"** şiiri okundu. Yapılan açıklamada devlete verilmiş en iyi cevabın direniş olduğu vurgulandı. Metnin ardından kitle hep bir ağızdan **"Gün Doğdu"** marşını okudu.

(Nurtepe İK okurları)

İçerde dışarıda hücreleri parçala!

21 Aralık Salı günü biraraya gelen **Partizan, ESP, BDSP, HÖC** ve **Tunceliler Kültür ve Dayanışma Derneği** Fevzi Çakmak Caddesi'nde meşaleli bir yürüyüş yaparak, **19 Aralık katliamını lanetledi.** Esenyurt'un en merkezi caddesinde yapılan yürüyüş sonrası katliamla ilgili bir metin okundu. Yürüyüş sırasında **"İçerde dışarıda hücreleri parçala"** sloganları atıldı.

(Esenyurt İK okurları)

Tekirdağ 1 No'lu F Tipi'nde 19 Aralık etkinliği

19 Aralık katliamını lanetlemek, direnişi selamlamak amacıyla **19-22 Aralık** tarihlerinde çeşitli etkinlikler yaptıklarını belirten **Tekirdağ 1 No'lu F Tipi'nden tutsak Partizanlar**, yaptıkları açıklamada **"19 Aralık**'la ilgili mektup gönderme çabamız hapishane idaresinin birçoğuna el koymasıyla sonuçlandı. Yine **şehit düşenlerimizi anmak ve direnişi selamlamak amacıyla üç günlük açlık grevi yapıldı.** **19 Aralık** günü **9.30** ve **15.00** saatlerinde günlük sloganların dışında sloganlar atıldı. Hapishane genelinde halay programı düzenlendi. Yaklaşık ya-

rim saat türkü ve marşlar eşliğinde havalandırmalarımızda halaylar çekildi.

20 Aralık günü aynı saatlerde sabit olarak belirlediğimiz sloganlar atıldı. Akşam saat **21.00**'de **C Blok** ve **B-1 Bloklar** **19 Aralık**'a atfen türkü programları düzenledi.

21 Aralık'ta yine aynı saatlerde sabit sloganlar atıldı. Akşam saat **21.00**'de **B-2 Blok** ve **A Blok** **19 Aralık**'a atfen türküler söyledi. **22 Aralık** günü ana program örgütlendi. Saat **21.00**'de açılış, alkış ve ıslıklar ardından sloganlarla devam etti. Sloganların ardından saygı duruşuna

çağrı metni okundu. Başta **19 Aralık** şehitlerimiz olmak üzere tüm Ölüm Orucu ve dünya devrim şehitleri için bir dakikalık saygı duruşunda bulunuldu. Ardından ana metin okunup türkü marş ve şiirlere geçildi. Türkü ve marşların söylenmesinin ardından program sona erdi. Anma programı yaklaşık bir saat sürdü.

Yine **22 Aralık** gecesi saat **23.00**'de meşaleli anons yapıldı. Şehitlerimizin ismi tek tek okunup, genel bileşimimizin **'Yaşıyor'** şeklinde karşılık vermesiyle yapılan anons, alkışlar ve ıslıklarla sona erdirildi" dediler. (H. Merkezi)

ILPS ve PSAKD'den, “Ortadoğu, 19 Aralık ve Maraş katliamı” konulu panel

ILPS ve PSAKD Kadıköy Şubesi, 19 Aralık ve Maraş Katliamlarının yıldönümünü aynı zamanda da Ortadoğu'daki süreci ele almak amacıyla, İçerenköy'deki binasında ortak bir panel gerçekleştirdiler.

ILPS Türkiye Seksiyonu'nun aynı yerde, “Ortadoğu'daki direniş ateşi emperyalistleri ve Siyonistleri yakacak!” ve “19 Aralık ve Maraş katliamlarını unutmamak, unutturmayacağız!” başlıklı resim sergisi de açtığı panele, İstanbul Barosu eski başkanı **Yücel Sayman**, PSAKD'dan **İbrahim Karakaya**, ILPS adına **Selma Şahin**, 19 Aralık tanığı **Bayram Kama** konuşmacı olarak katılırken, paneli Önder Babat Kültür Merkezi'nden **İlhan Şimşek** yönetti.

ILPS Türkiye Seksiyonu'nun hazırladığı bir sinevizyon gösterimi ile başlayan panelde, katliamlarda yaşamını yitirenlerin şahsında yapılan saygı duruşundan sonra, PSAKD Kadıköy Şube Başkanı **Feti Bölükgiray** bir konuşma yaptı. Konuşmasında, katliamlara değinen ve bunların “ne ilk ne de son” olduğunu vurgulayan Bölükgiray, faillerin açığa çıkarılması talebini dile getirdi ve Ortadoğu'da yaşanan bugünkü gelişmelere de vurgu yaparak, sözlerini katliamlarda şehit düşenleri selamlayarak bitirdi.

Ardından panele geçildi ve paneli yöneten İlhan Şimşek kısa bir giriş konuşması yaparak, ilk sözü Selma Şahin'e verdi. Konuşmasında, tüm sorunların kökeninde emperyalizmin yattığını ve bölgenin emperyalistler açısından önemini vurgulayan Şahin, Ortadoğu'nun geçmişte Osmanlı'nın, ardından ise emperyalistlerin hakimiyetine girdiğine ve bölge halklarının giderek daha fazla zulme uğradığına dikkat çekerek, bölgeye dönük saldırıların bugün BOP adı altında gerçekleştiğini söyledi.

Şahin, Maraş ve 9 Aralık katliamlarının da aynı emperyalist politikaların ürünü olduğunu belirttikten sonra, sözlerini,

“emperyalizm bugün askeri olarak güçlü olabilir. Ancak tüm imparatorluklar için geçerli olan, emperyalizm açısından da geçerlidir. Tarihte tüm tiranlar yenilgiye doğru daha fazla saldırırlar” diyerek bitirdi.

Şahin'den sonra söz alan İbrahim Karakaya ise, Ortadoğu'daki gelişmelerle başladığı konuşmasını, ağırlıklı olarak Maraş katliamı üzerinde durarak sürdürdü. Maraş katliamının tutanaklarından örnekler veren Karakaya, burada yaşanan vahşeti aktarmaya çalıştı. Tüm bu katliamların sorumlusunun devlet olduğuna ve bu topraklardaki insanların kardeşçe yaşaması gerektiğine de dikkat çe-

ken Karakaya, Alevilerin yaşam felsefelerinden dolayı bu katliamlara maruz kaldığını da sözlerine ekledi.

Karakaya'dan sonra konuşma sırası 19 Aralık katliamının tanığı Bayram Kama'daydı. Konuşmasına, 19 Aralık'ın hep katliamla anıldığı ancak aynı zamanda bir direnişin söz konusu olduğunu söyleyerek başlayan Kama, direnişin mutlaka vurgulanması gerektiğini, çünkü hapishanelere günlerce girilememesinin en önemli nedeninin bu direniş olduğunu belirtti. Ayrıca F tiplerine ilişkin “buralara girmek ölümdür” yönlü bir propaganda yürütüldüğünü ve bunun yanlış olduğunu söyleyen Kama, devrimci iradenin olduğu her yerde yaşana- bileceğini, tecridin esas olarak insanın beyninde olduğunu söyleyerek, sözlerini, “nihai olarak devrimci inanç ve irade kazanacaktır” diyerek bitirdi.

Son olarak söz alan Yücel Sayman ise, F tipine geçiş ve 19 Aralık katliamı dönemindeki tanıklıklarını aktardı ve baronun, F tiplerinin infaz hukukuna aykırılığından dolayı, aynı zamanda taraf olarak sürecin içinde yer aldığına dikkat çekti.

Sayman'ın konuşmasının ardından soru-cevap şeklinde devam eden panel, Atilla Meriç'in verdiği dinletiyi son buldu. (Kartal)

Devlet, gerilla mücadelesinin geliştiği ve gelişeceği alanlarda yoğunlaştırılmış bir stratejiyle halkı sindirmeye, teslim almaya çalışmaktadır. Yıllarca uyguladığı OHAL yasalarıyla halk üzerinde azgın bir terör uygulayan sistem, bu yöntemle istediğini alamayınca, bu kez köyleri yakıp yıkmakta, insanları göç ettirmekte bulmaktadır çareyi. Amacına belli dönemlerde ulaştığını düşünse de, ne gerilla mücadelesini bitirebildi, ne de halkın devrim mücadelesine olan inancını yok edebildi.

Ormanları yakabilirsiniz, ancak mücadeleyi asla bitiremezsiniz!

Bölgede yürütülen gerilla mücadelesini bitirmek, gerillanın barınma alanlarını daraltmak için her türlü yöntemleri kullanan devlet, yaptığı orman kıyımlarıyla da bu amacına ulaşmanın yollarını aramaktadır.

Bunun üzerine kültürel anlamda saldırılar başlatarak gençliği yanına çekmeye çalıştı.

Birer cümleyle geçtiğimiz bu uygulamalardan biri de, gerilla bölgelerindeki ormanları yakmaktır. Yaz aylarında Ege ve Akdeniz bölgelerinde çıkan orman yangınları günlerce televizyon ekranlarını ve gazete sayfalarını oldukça meşgul etmişti. Ancak aynı günlerde Türkiye Kürdistanı'nın birçok ilinde devlet tarafından yakılan ormanlardan hiç bahsedilmemişti.

Geçtiğimiz ay İstanbul'da Acarlar Grubu'nun orman içine yaptığı evler klikler arası çatışmalardan kaynaklı teşhir edilmiş, burada yapılan orman kıyımlarının üzerinde durulmuştu. Ne tesadüftür ki, aynı günlerde Şırnak'ta devlet tarafından katledilen 3 bin hektarlık meşe ormanı burjuva-feodal medyanın ilgisini çekmemektedir. Elbette

bunun nedeni çok açıktır. Kıyımı yapan devletin ta kendisi, gerekçe ise “güvenlik tehdidi.”

Şırnak'ın Haberli (Basibrine), Mağara (Kivexs), Sare köylerine bağlı korucu ve askerler kestikleri meşe ağaçlarının köklerini ise bir daha olmaması için yakmaktalar. 3 bin hektarlık alan yok edilirken, bunun gerekçesi de “PKK'lilerin saklandığı ve askerinin görüş alanını daralttığı” şeklinde oldu. Orman Bölge Müdürlüğü'nde görev yapan bir yetkilinin DİHA'ya yaptığı açıklamaya göre; orman kıyımı sadece Şırnak'ın İdil İlçesinde değil, Uludere, Güçlükönak kırsalındaki 7 noktada yapılmaktadır. İl Jandarma Komutanlığı'nın kendilerinden “güvenlik” gerekçesiyle kesim izni istediğini, izin çıkmadan kesimlerin yapıldığını anlatan üst düzey yetkili, yaşadıkları bir olayı şöyle anlattı; “Geçen yıl yakılan ormanları korucular traktörlerine bağ-

layarak götürmek isterken bizim personelimiz fark ediyor ve olay yerine gidip traktöre el koyuyor. Sonra AKP Şırnak Milletvekili başta olmak üzere, birçok yerden telefon alıyor. İşinden olmamak ya da sürgün olmamak için traktörü geri veriyor ve yasal işlem başlatamıyor. Bu işin görünen bölümü. Koruculardan daha çok ağalar yapıyor bu işi. Kişiler yapınca ağalar ihbar ediyor.”

Bölgede yürütülen gerilla mücadelesini bitirmek, gerillanın barınma alanlarını daraltmak için her türlü yöntemleri kullanan devlet, yaptığı orman kıyımlarıyla da bu amacına ulaşmanın yollarını aramaktadır. Ancak bu yönteminin de boşa çıkacağına kuşku yoktur. Buna çarpıcı bir örnek verecek olursak, 90'lı yılların başında devlet Dersim'de yaz aylarından başlayarak sonbahara kadar orman yakmıştı. Öyle ki, insanlar ilçe merkezinde bile dumandan duramaz hale gelmişlerdi. Ancak mücadele yine devam etmiştir.

(Erzincan)

Sermaye sınıfı, kendini yok etmeye doğru hızla yol alıyor!

2006 yılı işçi sınıfı ve emekçiler için sömürünün, hak gasplarının ve yoksulluğun arttığı bir yıl oldu. 2006'nın son günlerinde Meclis'e sunulan Sosyal Güvenlik Yasası ile emekçilerin birikimleri ile oluşan değerleri sermayenin talanına açılacaktı. Ancak Anayasa Mahkemesi bu kararı iptal etti. Böyle kapsamlı bir saldırı yasaasının Meclis'te kabul edilmesi bile egemenlerin ne kadar pervasızlaştığının bir göstergesi. Sosyal Güvenlik Sistemi, özelleştirmeler ve bunlara karşı sendikaların yürüttüğü mücadele üzerine Birleşik Metal-İş Sendikası'ndan ekonomist Gaye Yılmaz ile bir söyleşi gerçekleştirdik.

-2006 yılı özelleştirmelerin, hak gasplarının arttığı bir yıl oldu. AKP hükümetinin işçi sınıfı ve emekçilere yönelik saldırılarını 2006'da yoğunlaştırmasını nasıl değerlendiriyorsunuz? Özelleştirmeler AKP'nin hedeflerine göre neden gecikti?

-Özelleştirme yapılacağını söylemişlerdi, hatta bu KİT'lerin hangilerinin özelleştirileceğini bile söylemişlerdi. Listesi vardı ellerinde, dolayısıyla bunlar AKP'nin taahhütleri arasındaydı. Seçimlerin yenilenmesine sadece bir yıl kaldı, 2006'da sürecin hızlanması seçim döneminin bitmesine yakın bu taahhütleri yerine getirme gereği. İşte en önemli nedeni bu.

Tek başına ülke ekonomisinin güçlendirilmesi, gelir elde etmek gibi şeyler değil. 2006'da yoğunlaşmış diye düşünmemizin sebebi bu. Örneğin bunu 2001-2006 arasına yaymış olsalardı hiçbirimiz 2006'da bu kadar yoğunlaştı diye düşünmeyecektik. Bunu belirleyen pek çok faktör var. **Özelleştirmelerin, emeklilik sistemlerinin yeniden yapılandırılmasının finans kapitalle doğrudan ilişkisi var.** Devlet dediğimiz olgu, o kadar da kolay analiz edebileceğimiz bir şey değil. Bana kalırsa dünya kapitalizmi 70'lerin ikinci yarısında girdiği krizi aşmak için belirlediği projenin kurumsallaşma aşamasında. Bu süreç, 2000'den beri hızlanmış durumda. **Yönetişim kurumları ile ajansları ile eskiden devletin merkezde olduğu anlayış yerine, her yerde olduğu bir anlayış savunuluyor.** Devlet örgütlenmesi kapitalizmin yeniden yapılandırılmasına uygun bir şekil alıyor. Bir ilişkiler süreci. Bu süreçte kaybedenler de var. Sermayenin yeniden yapılandırma sürecinde devlete verilen rolde, bürokrat kesimde kaybettiğini düşünen, kaybettiğini gören ve şimdiye kadar almakta olduğu ranttan vazgeçmek istemeyenler var. Bu yeni iletişim tarzı yapılanma bazı bürokratları ve bakanlıkların hiç işine gelmiyor. **Örneğin;** şeffaflık, yolsuzluklarla mücadele gibi söy-

lemeler bazı bakanlıkları rahatsız ediyor. Ama ne bu söylemlerin bugün ortaya çıkarılması, ne de bürokrat kesimin bundan rahatsızlık duyması tesadüf. Senelerce bu bürokratları bu rantlarla, yolsuzluklarla beslendiler. Ama onlar senelerce beslenirken aslında onlara bu yolsuzlukları, rüşvetleri aktaran sermaye sınıfı da ciddi bir şekilde besleniyordu. "Korumacı devlet" adı altında toplumsal korumayı sağlamak adına koyduğunuz her kural aynı zamanda bir rant alanını temsil eder. Dolayısıyla bu kurallar sermayeyi korur. **Bir çevre yönetmeliği tabii ki toplumun çevresel çıkarlarını, doğa ile ilişkisini, sağlığını koruyan bir çerçeve ile çıkarılır. Ama büyük şirketlerin, Çevre Bakanlığına yedirdikleri rüşvetlerle bu yasaları by-pass ettiği ve çevre yasalarına aykırı işleri on yıllardır yaptığını hepimiz biliyoruz.** Gecikmelerin nedeni bu etkileşimler.

- Yani sermaye artık rüşvet ödemek istemiyor mu?

- Şimdi birden bire sermaye diyor ki; "**Hayır, ben artık rüşvet ödemek istemiyorum**", artık rüşvet ödemek kötü oldu. Sebebi de var; artık merkez devlet, korumacı ekonomik sistem yok! Devletin görece muğlâklaştığı her yerde "**devlet**" dediğimiz bir yapıya geldi. Devletin bütün ekonomi politikalarından çekildiği ve ekonominin liberalleştiği bir dönemde artık sermaye sınıfı, haklı olarak, "**Şimdiye kadar ödedim, ama bundan sonra ödemem**" diyor. Bunun bedelini kim ödeyecek? Tabii ki toplum, esas olarak da işçi sınıfı ve emekçiler. Şimdiye kadar rüşvet verilerek aşılacak yollar artık rüşvet verilmeden aşılacağı için sınıfın aleyhine bir süreç hızlanacaktır. **Sermaye emreder, devlet yapar. Böyle bir şey yok.** Karşılıklı bir etkileşim var. İşte bu yüzden

gecikmeler oluyor.

- 2006'nın son günlerinde AKP hükümetinin IMF'den aldığı direktifler doğrultusunda hazırlanan Sosyal Güvenlik Yasası Anayasa Mahkemesi tarafından iptal edildi. Dünyanın pek çok yerinde benzer yasalar çıkartılıyor ancak Türkiye'deki kadar kolay olmuyor. Türkiye'de buna dair adımlar neden bu kadar hızlı atılıyor?

- Sosyal güvenlikle ilgili değişiklikler oluyor. Bir yıllık bir erteleme oldu. **Sosyal Güvenlik Yasası Anayasa Mahkemesi'nden döndü.** Türkiye'nin sosyal güvenlikle ilgili dengeleri bozuk, devlet gelirleri açısından da bütçesi açık veren, yüksek faiz ödemeleri olan, bu yüzden bütçe problemleri yaşayan bir ülke değerlendirmeleri yapıyor. Dünyadan bağımsız bir şekilde Türkiye eksenli çözeriz tartışmaları yapıyor. Bu da çok küresel, dünya işçi sınıfının sorunları arasında. **Türkiye'de sosyal güvenlik sisteminin gelirlerinin çok düşük olduğu, borçlarının yüksek oldu-**

ğu ve sisteme prim ödeyen sayısının kayıt dışı ekonomiden dolayı düşük olduğu söyleniyor. Bakıyoruz Avrupa'da kayıt dışı gibi bir sorun yok ama aynı sorunlar orada da geçerli. Sosyal güvenlikte ciddi bir kısıntıya gidiliyor. Ama diyorlar ki, orada yaşanan bir nüfus var. **Görece nüfus problemi daha düşük, yaşanan nüfus oranı daha az olan ülkelerde kayıt dışı da yoksa böyle bir sorunun olmaması gerekiyor.** Hayır, orda da aynı sorun yaşanıyor. Aynı politikalar orda da uygulanıyor. Sosyal güvenliğin daraltılmasına gidiliyor. **Bunun kökeninde sermayenin prim ödemek istememesi yatıyor. Ve Dünya Bankası kalkıp diyor ki işverenler artık prim ödememeli. Bu sosyal güvenlik sistemi 1950'lerin işgücü piyasalarına göre düzenlenmiştir. 50'lerde Avrupa'da çalışan bir erkek eş çalışmayan bir kadın eş vardı. Erkek tüm ailesinin güvenliğini sağlamak zorundaydı. Hem ücreti ile hem de sosyal güvenlik sistemi ile. Ama artık kadınlar çok yüksek oranda işgücüne katılmıştır. O halde erkeğin kadını da kapsayan bir sosyal güvenlik şemsiyesi altında kalmasına gerek kalmamıştır. Ne devlet ne şirket bu sosyal güvenliğe katkıda bulunsun. Amaç sermaye birikimini hızlandırmak, işçi sınıfının kazanımlarını geriletirerek emek sürecinde sermayenin değişen değerlerini maliyetini düşürmek.** Dolayısı ile bütün dünyada topyekun bir gerileme görüyoruz. Türkiye'de buna uygun adımlar çok hızlı atılıyor. Bu da toplumsal ilişkilerle mücadelecilerden gelen gelmemekle alâkalı bir durum. İşçi sınıfının daha örgütlü olduğu yerlerde bunun önü kesilemiyor, geriletilebiliyor geciktirilebiliyor. **Örneğin;** Almanya'da son derece uzlaşmacı bir sendikal hareket var. İşçi sınıfı kazanmış gibi işçi sınıfından tavizler veriliyor. Ve birçok işçi bunun farkına varmıyor. Avrupa'da benzer sorunlar var. Ama daha geleneksel bir sınıf mücadelesi tavrı gösteren ülkeler örgütler de var. Türkiye'de bu alanda pek çok taviz verildi, verilecek.

“Bütün dünyada topyekun bir gerileme görüyoruz. Türkiye’de buna uygun adımlar çok hızlı atılıyor. Bu da toplumsal ilişkilerle mücadeleci bir gelenekten gelip gelmemekle alakalı bir durum. İşçi sınıfının daha örgütlü olduğu yerlerde bunun önü kesilemiyor, geriletililebiliyor geciktirilebiliyor.”

“Bu dönemde sınıf kavramından ve sınıftan ciddi bir kaçış görüyoruz. Sınıflarla sorunların aşılacağı gibi bir anlayış giderek yaygınlaşıyor. Olayların, gelişmelerin sınıfsal sistemle olan ilişkisi koparılıyor. Bütün bu tartışmaları sınıfsal bir eksende önümüze koymamız gereken bir süreçten geçiyoruz.”

- Sosyal güvenlik sisteminde öngörülen değişikliklerle beraber bireysel emeklilik gibi uygulamalarla daha sık karşılaşır olduk.

- Milyarlarca dolar yatıyor emeklilik fonlarında. Bu ABD’de tümüyle özelleştirildi. Mesela Boing firmasında işçilerin ve firmanın ödediği emeklilik primlerinden oluşan bir emeklilik fonu var; **Boing emeklilik fonu**. Tamamen şirketin denetiminde, fonun nerelere yatırım yapacağına Boing karar veriyor.

Tabi ki Boing şirketi Borsada daha çok kendi senetlerinin spekülasyonunda kullanıyor bu paraları. Biriken bu emeklilik fonları üzerinden kendi lehine yatırım yapıyor. Diğer soygun boyutu da bireysel emeklilik fonları. Türkiye’de de bağımsız kurulan şekliyle. Şu anda pek bir ilgi yok çünkü şu anda keyfi ama öyle bir zaman gelecek ki emeklilik geliri ile insanlar yaşayamadığında bu genç kuşaklara örnek olacak ve emekli maaşının yanında “bireysel emeklilik fonunu yatırmalıyım” a ikna edecek. Avrupa’da oran giderek yükseliyor. Yüzde 20’leri geçmiş durumda. Bunların tehlikeli bir başka boyutu da finans piyasalarını güçlendirmesi. Biriken fonlar borsada kullanılmak üzere değerlendiriliyor. Sosyal Sigortalar biriken fonları borsada değerlendiremezdi. Yasayla bu engellenmişti. **Bu süreç borsaların giderek daha da pekişmesi aslında. İşçi sınıfının aleyhine bir çarkın daha da hızlanması anlamına geliyor.** Ama tek taraflı değil. Onların dediği gibi saatte 200 km hızla gidiyoruz, karşımızda bir duvar var, biz istesek de duramayız, dursak daha kötü olur. Aslında sözünü ettiğimiz tüm bu gelişmeler sermaye sınıfının kendini yok etmeye doğru hızla yol aldığını gösteriyor. Ancak burjuvazinin pek çok krizden güçlenmiş bir şekilde çıktığını da biliyoruz. Krizden sonra ayakta kalan burjuvazinin, karşısında ciddi anlamda örgütlenmiş bir işçi sınıfı bulamazlarsa tekrar toparlanması mümkündür.

- Bir sendikacı olarak, **KİT’lerin özelleştirilmesi emeklilik yaşının yükseltilmesi ve Sosyal Güvenlik Yasasının çıkartılmasına karşı sendikaların yürüttüğü mücadeleye dair neler söyleyeceksiniz?**

- Kayıççı dövüşü çok kısır bir tartışma. Bakanlık sendikaları suçluyor. “Yaptığımız toplantılara katılıp görüş beyan etmiyorsunuz” diye. Sendikalar “hayır biz beyan ettik, ama siz bizim söylediklerimizi de-

ğil kendi bildiğinizi yaptınız” diyor. Pazarlık üzerinden böyle temel bir mücadelenin yürümeyeceğine inanıyorum. Eğer sosyal güvenliğin ekonomi politik analizi üyelere tabana yeterince anlatılmış olsaydı, bu kadar sessiz sedasız bir sosyal güvenlik reformunun geçirilebileceğini düşünmüyorum. Bunun için o temel çok iyi anlatılması gerekiyor. Bunun geçici hatta bazı işçilerin bundan kazançlı çıkacağına dair şeyler

Eskiden olduğu gibi, üretim sürecinde yaratılan değere sermayenin ne kadar el koyduğuna, bunun yanı sıra çevreden kadına, gençlik sorununa, emekliliğe kadar tüm bunları bünyesinde toplayan ve sınıfsal ekseninde çözümleyen tartışmalara yoğunlaşmak gerekiyor.

söylendi sendikalar tarafından. **Kapitalizmle pazarlık olmaz. Kapitalizmin işçi sınıfının kazanımlarını geriletken adımları ile de pazarlık yapılmaz. Bunu yaptığınız anda sisteme angaje oluyorsunuz.** Sizi bu pazarlığa sistem zorluyor ve siz bir işçi örgütünüz, bu sendika olabilir kendini sınıf partisi olarak tanımlayan siyasi bir organizasyon olabilir. Kapitalist bir politikanın detayı üzerinde tartışmaya başladığınız anda onun bir parçası oluyorsunuz. Ondan sonra saldırıyı bütünüyle püskürtmenin olanakları ortadan kalkmıştır. **“Ben senin uygulayacağın politikayı kabul ediyorum, ama”** diyorsunuz.

- **Sendikalar bu yasaya sadece ama mı dediler?**

- Bütün dedikleri cılız bir ama’dan ibaret. Ve bence sosyal güvenlik reformunda bütün sendikalar ama dediler. Bunu ret ediyorum kabul etmiyorum deyip bir araya gelip örgütlenerek, sınıfsal bir duruş göstererek durdurmayı denemediler. **Bunun da temelinde yatan bu saldırının temellerinin iyice analiz edilmemiş olması ya da analiz edilse bile bunun örtbas edilmeye çalışılması, sınıfsal doğasının ortadan kaldırılmaya çalışılması.** Bu nedenle ben ne bir yıllık gecikmeyi sendikaların

işçi örgütlerinin başarısı olarak tanımlıyorum, ne bir yıllık gecikmenin sonunda bu yasanın içindeki minicik kazanımları işte bakın bunu biz yaptık olarak yorumlanmasını doğru buluyorum. Böyle söylemek gerçekleri işçi sınıfından gizlemektir.

- **Sendikalar işçilere gerçekleri anlatmıyor mu?**

- Sendikalar üyelerini kaybettikçe ekonomik olarak zorlanmaya başlıyor. **Bunun sonucu olarak giderek sarı sendikacılığın önü açılıyor. Ve sendika yönetimleri ile işçi arasında müşteri-işveren ilişkisi gelişiyor.** Yönetici diyor ki “bana para ödüyor, bu yüzden hizmet götürmeliyim.” Bir sonraki adımı en yüksek ücret ödeyene en fazla hizmet götürmeliyim. Ücret düzeylerinin yüksek olduğu fabrikalarda çalışanlara daha nitelikli hizmet, onların sendika yönetimlerine gelmesi düşük ücretli ve aslında çoğunluk olan işçilere hizmet göstermelik. Ben buna “işletme tarzı sendikacılık” diyorum. Bundan çıkış sağlayacak olan üye tabanlarıdır. Yüksek ücret, düşük ücret ayrımı yapılmadan örgütlenmek gerekiyor. Sendikaların, işçileri sermayenin saldırılarına karşı eğiterek hazırlaması gerekiyor.

- **Peki işçi örgütlerinin gündeminde ne var, neleri tartışıyorlar?**

- Bütün bunlar olurken dünyada işçi örgütleri neler tartışıyor diye baktığımızda en fazla dikkat çeken oluşum **Dünya Sosyal Forumu**. Bu ayın sonlarında Nairobi’de, Kenya’da yapılacak. 2002’den bu yana baktığımızda bölgesel forumlarında oluşmasıyla beraber son derece kısır konularla sınırlı. Örneğin Ortadoğu’da savaş varsa kapitalizmle hiçbir ilişkisini kurmadan tartışmalar yürüyor. Bu dönemde sınıf kavramından ve sınıftan ciddi bir kaçış görüyoruz. Sınıflarla sorunların aşılacağı gibi bir anlayış giderek yaygınlaşıyor. Olayların, gelişmelerin sınıfsal sistemle olan ilişkisi koparılıyor. Bütün bu tartışmaları sınıfsal bir ekseninde önümüze koymamız gereken bir süreçten geçiyoruz. **Eskiden olduğu gibi, üretim sürecinde yaratılan değere sermayenin ne kadar el koyduğuna, bunun yanı sıra çevreden kadına, gençlik sorununa, emekliliğe kadar tüm bunları bünyesinde toplayan ve sınıfsal ekseninde çözümleyen tartışmalara yoğunlaşmak gerekiyor.** Bunun için öncü kadrolar, öncü örgütler, sizin gibi siyasi yapılar ve tabi ki sendikalar çok önemli bir rol oynayacaktır.

Parti ve Devrim Şehitleri Anma Haftası vesilesiyl

Mustafa Suphi

Ülkemiz komünist hareketinin ilk önderleri olma onurunu taşıyan, aralarında Türkiye Komünist Partisi Başkanı Mustafa Suphi ve Genel Sekreteri Ethem Nejat'ın da olduğu MK Delegasyonu Kemalistler tarafından 28-29 Ocak 1921'de Trabzon açıklarında Karadeniz'de katledilmişlerdir.

Ethem Nejat

Komünist Partinin önderlerinin katledilmeleri KP'nin "Milli Mücadele"de belirleyici bir rol oynamasını, etkili olmasını ve hiç kuşkusuz ki önderliğini ele geçirme ve "Milli Mücadele"nin gerçek anlamda bir ulusal kurtuluş mücadelesi olmasını sağlama şanslarını ortadan kaldırmıştır.

Bu yazımızda, Ocak ayının son haftasının **Parti ve Devrim Şehitleri Anma Haftası** olması nedeniyle, **Türkiye Komünist Hareketi**'nin ilk şehitlerine dair kısa bir değerlendirme yapmak amaçlanmıştır. Böylelikle bahsi edilen konuya ilişkin daha sonra yapılacak çalışmalara bir başlangıç olması hedeflenmiştir. Üzerine durulan ve araştırılan konunun **Türkiye Komünist Hareketi**'nin tarihiyle birebir ilgili olması ve hiç kuşkusuz bu tarihin de oldukça "**zengin**" olması, beraberinde böylesi bir çalışmanın daha geniş ve kapsamlı bir biçimde ele alınmasını zorunlu kılmaktadır.

Ancak biz bu çalışmamızda, bilinçli bir biçimde meseleyi oldukça dar bir biçimde ele alacağız. Amacımız sadece **Parti ve Devrim Şehitleri Anma Haftası** vesilesiyle, TKH'nin tarihinde yaşanan ilk şehitleri ve bu şehitlerin nerede ve nasıl, hangi tarihte şehit düştüklerini kısaca ortaya koymaktır. Daha geniş ve detaylı bir ele alış başka çalışmaların (**hiç kuşkusuz ki gerekli**) ürünü olacaktır.

Ülkemiz devrimci ve komünist hareketi tarihi deneyimi; aynı zamanda sınıf düşmanlarına karşı girişilen can bedeli mücadelede şehit düşmeler, can alıp, can vermeler tarihi olduğunu göstermektedir bizlere. **Diğer bir ifadeyle ülkemiz devrimci ve komünist hareketi uzun yılları bulan mücadele tarihi boyunca binlerce insanın, kanı-canı ve emeği üzerinden yükselmiş, içinde yenilgileri ve zaferleri barındıran şanlı bir tarihtir.** Başka bir ifadeyle ülkemiz devrimci ve komünist hareketi aynı zamanda "**şehitler**" tarihidir de.

Bunun nedeni hiç kuşkusuz ki, ülkemizdeki sınıfsal çelişkilerin keskinliğiyle alakalıdır. Türk hâkim sınıfları komünist hareketin ortaya çıkışıyla birlikte, bu "en

can alıcı" düşmanlarına karşı, karşı-devrimci şiddeti, komploları, terör ve katliamları, provokasyonları uygulamaktan geri durmamışlardır. Türk hâkim sınıflarının, sınıfsal olarak güçsüz oluşları, kendi dinamikleri üzerinden yükselmeleri, dışarıda emperyalist sermayeye göbekten bağlı olmaları, içeride de feodalizmin kalıntılarından olan toprak ağalarının iktidara ortak olmaları, beraberinde onların "**şiddeti, katletmeyi bir yönetim biçimi**" olarak çok sık kullanmalarını getirmiştir.

Nitekim ülkemiz komünist hareketinin ilk ortaya çıkış tarihleri olan 1920'li yıllarda, hâkim sınıflar ve onların temsilcisi Kemalistler eliyle, ilk elden komünist hareketin gelişimini engellemek ama öte yandan komünistlerin emekçi halk üzerindeki prestijinden yararlanabilmek için pragmatist bir politika gütmüşlerdir. Hakim sınıflar bir yandan Kemalistler eliyle bu politikalarını hayata geçirirler, bir yandan ise Anadolu'da gelişen "**Milli Mücadelenin**" önderliğini ele geçirerek "**Milli Mücadelenin**" komünistler önderliğinde verilmesinin önüne geçmek için; dönemin Komünist Partisinin önderliğini alçakça ve vahşice bir katliamla ortadan kaldırma yoluna gitmişlerdir.

Neden Ocak

ayının son haftası

Türk hâkim sınıfları komünistlerin "**Milli Mücadele**" içinde etkili ve giderek önderliği ele geçirebilecek bir güç olmalarını engellemek için; komünistlerin yurtseverliğinden de yararlanarak ustaca düzenlenmiş komplolara başvurmuşlar, **Komünist Partinin** saflarına kendi çıkarlarına hizmet edecek (ve eden) ajanlar yerleştirmekten tutun da, KP önderliğini alçakça bir komplo ile katletmekten geri durmamışlardır.

Ülkemiz komünist hare-

ketinin ilk önderleri olma onurunu taşıyan, aralarında Türkiye Komünist Partisi Başkanı **Mustafa Suphi** ve Genel Sekreteri **Ethem Nejat**'ın da olduğu MK Delegasyonu'nu, ülkeyi çağırılmışlar, "**Milli Mücadele**"de yer almak ve emperyalist işgalcilere karşı savaşmak için ülkeye gelen bu komünist kadrolar Kemalistler tarafından **28-29 Ocak 1921**'de Trabzon açıklarında Karadeniz'de katledilmişlerdir. Kemalistlerle "**anlaşarak**" ülkeye gelen ve amaçları ilk başta ülkeyi işgal eden, parçalamak isteyen emperyalistlerle savaşmak olan ve aralarında M. Suphi, E. Nejat ve MK Delegasyonu'nda bulunan 15 komünist kadrodur.

TKH (**Türkiye Komünist Hareketi**) 10-15 Eylül

1920'de Bakü'de gerçekleş-tirdiği **Türkiye Komünist Teşkilatları 1. Kongresi** (Kuruluş Kongresi) sonucunda; ülkemizde emperyalist işgale karşı mücadele etmek için önderliği de dahil olmak üzere önemli oranda örgütsel gücünü ülkeye, "**milli mücadele**"ye katmak amacıyla aktarmak istemiş ve bunu gerçekleştirmek için de sınıf düşmanlarıyla ilişki geliştirmiştir. Komünistler tüm varlıklarıyla ülkenin emperyalist işgalden kurtuluşu için mücadele içine atılmak düşüncesi ve pratiği içindeyken, sınıf düş-

manları ve onların temsilcileri Kemalistler, onları katletmenin, ortadan kaldırmanın düşüncesi ve pratiği içinde davranmışlardır. Komünistler ülkeye dönmek ve "**Milli Mücadele**" içinde yer almak için pratik adım atarken, emperyalizmle işbirliğine giren sınıf düşmanlarıyla anlaşma ve onların sözlerini güvenme hatasına düşmüşler; bu ise hem kendi hayatların mal olmuş, hem de TKH'nin geleceğinin uzun bir süre reformist-revizyonist bir bataktaki de-be-lenmesine yol açmıştır.

Komünist Partinin önderlerinin katledilmeleri KP'nin "**Milli Mücadele**"de belirleyici bir rol oynamasını, etkili olmasını ve hiç kuşkusuz ki önderliğini ele geçirme ve "**Milli Mücadele**"nin gerçek anlamda bir ulusal kurtuluş

mücadelesi olmasını sağlama şanslarını ortadan kaldırmıştır. Ve en önemlisi de bırakalım "**Milli Mücadele**"yi, bu tarihten sonra Komünist Parti, hakim sınıflara yönelik iktidar mücadelesi vermekten çok onların politikalarını destekleyen, onların politikalarına yedeklenen bir politik hat izlenmesine yol açmıştır. M. Suphi ve MK Delegasyonu'nun katledilmesinden sonra 1972 yılına kadar geçen süre içinde TKH reformist-revizyonist bir bataklık içinde, oldukça olumsuz bir politik hat izlemiştir.

e, Türkiye komünistlerinin ilk şehitleri üzerine...

Komünist Partinin yeniden dirilişi

24 Nisan 1972'de İbrahim Kaypakkaya önderliğinde TKP/ML'nin kuruluşu TKH'nin içine düşürüldüğü bu bataklıktan kurtulmasının da adıdır. **M. Suphi** ve **MK Delegasyonu**'yla birlikte 15 komünistin Karadeniz'in soğuk ve karanlık sularına gömülmesiyle birlikte ülkemizdeki komünist fikirler de soğuk ve karanlık sulara gömülmek istenmiş ve bu malesef uzun bir zaman için gerçekleştirilebilmiştir. Komünist hareket gömülmek istendiği bu karanlıklardan ancak yarım asır sonra genç bir komünistin önderliğinde reformizme ve revizyonizme karşı mücadele içinde geliştirilen, kitle mücadelesiyle beslenen, sınıf analizine dayalı tezlerle çıkartılabilmektedir. Karadeniz'de boğulmak istenen komünist fikirler, İ. Kaypakkaya önderliğindeki genç komünistler tarafından **24 Nisan 1972'de Malatya'nın Kürecik dağlarında TKP/ML'nin kurulmasıyla** yeniden gün ışığına çıkartılmıştır.

Ancak ne var ki komünist hareket açısından "**acı bir tarihsel tekerrür**" gerçekleşmiştir. Türk hâkim sınıflarının TKP'nin tekrardan ayakları üzerinde dikilmesine, "**İhtilalci Komünizmin Türkiye'ye uyarlanmış fikirlerine**" saldırıları gecikmemiştir. Tüm ülke çapında KP'ye yönelik kapsamlı bir saldırı başlatmışlardır. KP'nin kuruluşundan kısa bir süre sonra İ. Kaypakkaya **24 Ocak 1973** tarihinde Türk hâkim sınıflarının kolluk güçlerinin ellerine yaralı olarak tutsak düşmüştür. Bu tarih aynı za-

manda İ. Kaypakkaya'nın 18 Mayıs 1973'te Diyarbakır Zindanı'nda işkence ile katledilmesi sürecinin de başlangıcıdır. İ. Kaypakkaya'nın yaralı olarak tutsak düşmesine neden olan bu çatışmada ayrıca **Ali Haydar Yıldız** şehit düşmüştür. Ali Haydar Yıldız'ın şehit düşüş tarihi 24 Ocak 1973'tür. Bu sürecin başka bir özelliği daha bulunmaktadır. TKH'nin ilk kadın şehidi de 22 Ocak tarihinde şehit düşmüştür. **Meral Yakar** yoldaş kalmış olduğu bir parti evinde bir silâhın kazayla patlaması sonucu yaralanmış, yaralı olarak kaldığı İstanbul Haydarpaşa Hastanesi'nde işkenceli sorgular sonucunda katledilmiştir. Yine TKP/ML üyesi ve TİKKO komutanlarından **Atilla Özkan** 18 Ocak 1976'da İstanbul'da kaldığı evin ihbar sonucu düşman tarafından sarılması sonucu yaşanan çatışmada son mermisine kadar çatışarak şehit düşmüştür.

Kısacası Ocak ayı TKH açısından hem M. Suphi ve 15 komünistin katledilmesi açısından, hem de daha sonradan yeniden ayakları üzerine dikilen Komünist Partinin ilk şehitlerinin verilmesi açısından tarihsel önemi olan bir süreçtir. Ocak ayının özellikle son haftası yaşanan bu tarihsel önemdeki olaylar, TKH'nin daha sonraki yıllardaki gelişimini doğrudan etkileyen gelişmelerdir. Bu durum, sadece TKH için geçerli değildir. Ocak ayı aynı zamanda dünya komünist hareketinin önderliğinin de aramızdan ayrıldığı bir ay olması nedeniyle önemlidir. Dünya komünist hareketinin ölümsüz önderlerinden Lenin yine bu ayda aramızdan ayrılmıştır. Alman proletarya-

**Yangınlara fazla bakan gözler yaşarmaz,
Alın kızıl yıldızlı baş secdeye varmaz,
Dövüşenler ölenlerin tutmaz yasını.**

**Yine fakat bir yıldırım zulmeti yurtsa,
Sağır göğün koynundaki çanı haykırsa,
Anıyoruz göğsünüzün son sayhasını.**

**Eski cihan, yeni cihan önünde eğil!
Aramızdan birkaç yoldaş ayırmak değil,
Her ne yapsan varacağız emelimize!**

**Karadeniz...
Bunu duysun derinliklerin:
O ateşli göğüsleri delen hançerin
Kabzasını alacağız biz elimize!**

Batum 1922, Nazım Hikmet

çen süre içinde bu hafta, Proletarya Partisi'nin 1. Konferansı'nda alınan bu karar doğrultusunda ele alınmakta, gerek ülke çapında gerekse de yurt dışında Parti ve devrim şehitleri anma etkinlikleri ve eylemleri gerçekleştirilmektedir.

Komünist Partinin askeri örgütlenmesi ve ilk şehitleri

Komünist Partinin ilk şehitlerini ortaya koymaya çalışırken onun silâhlı örgütlenmesine de değinmek gerekmektedir. Komünist Partinin kuruluşu sonrasında silâhlı faaliyete bakış açısını ve bu örgütlenmeyi ele alışını burada değerlendirmeyeceğiz. Ancak şu kadarını ifade edelim. TKP/ML'nin Parti anlayışı, Cephe anlayışı vb. konularındaki hatalı ve eksik bakış açısı aynı zamanda silâhlı mücadeleye bakış açısında da bulunmaktadır. Bu durum ise aslında yeni kurulan bir KP açısından o güne kadar oluşan teorik yeterlilik bakımından anlaşılabilir.

Türkiyeli komünistlerin Osmanlı-Rus Savaşı'nda Ruslara esir düşmüş savaş esiri olarak Rusya'da gerçekleştirilen **Bolşevik**

Devrimi'ne katıldıkları ve savaştıkları bilinmektedir. M. Suphi 3. Enternasyonal'in 1. Kongresi'nde yaptığı konuşmada "Bugün Rusya'nın birçok cephelerinde Sovyet İktidarını müdafaa için binlerce Türk Kızıl Muhafız da faal görev almıştır" demektedir. (1)

Osmanlı savaş esirlerinin Sovyet Devrimi'ne katılmaları, birçok çatışmada ve askeri harekâta yer almaları doğrultusunda bu süreçte bazı kayıpların (şehitlerin) ve yaralanmaların, düşmana tutsak düşmelerin olduğunu da gösterir. Türkiye Komünist Teşkilatları'nın 10-15 Eylül 1920'de Bakü'de gerçekleştirdikleri 1. Kongre öncesi tarihlerde, Osmanlı savaş esirlerinin bir kısmının Bolşevik saflarda yer alması büyük oranda M. Suphi önderliğindeki komünistler tarafından örgütlenmiştir. Osmanlı savaş esirlerinin, Osmanlı devletinin çok uluslu yapısına uygun olarak çeşitli uluslardan (Türk, Kürt, Arap, Çerkez, Arnavut, Boşnak vb.) oluşturduğu düşünüldüğünde Bolşevik saflarda "**Enternasyonal Alay**"a bağlı olarak oluşturulan bu silâhlı kuvvetin sadece Türklerden oluşmadığı, Osmanlı devletinin çok uluslu yapısından hareketle çeşitli uluslardan oluştuğu açıktır.

nın önderlerinden **Rosa ve Karl** da 15 Ocak 1919 da katledilmişlerdir.

Görüleceği üzere Ocak ayının son haftası ülkemiz ve dünya komünist hareketi açısından düşmana tutsak düşmelerin, şehit düşmelerin ve ölümlerin gerçekleştiği bir zaman dilimidir. Bu özelliği ile ön plana çıkmaktadır. Öte yandan gerek TDH ve TKH ve gerekse de dünya devrimci hareketi ve komünist hareketi saflarında mücadele ederken şehit düşen milyonların varlığı tüm bu şehitlerin birer birer anılmasını imkânsız kılmaktadır. Tüm şehitlerin belli bir zaman diliminde ortak olarak anılması, eylemlerle selamlanması daha mantıklıdır. Bu zaman diliminin ise komünist hareketin tarihi açısından yukarıda değindiğimiz, tarihsel örneklerden kaynaklı olarak Ocak ayının son haftası olması anlamlı olacaktır. Nitekim tam da bu nedenle Proletarya Partisi'nin 1978 Şubat ayı başında Ankara-Kavaklıdere semtinde bir evde gerçekleştirdiği 1. Konferansı'nda her yıl Ocak ayının son haftasına rastlayan tarihlerin "**Parti ve Devrim Şehitleri Anma Haftası**" olarak ele alınması kararlaştırılmıştır.

Bu tarihten günümüze kadarki ge-

Atilla Özkan

51-

Ve yine Osmanlı savaş esirlerinin Türkiyeli komünistler önderliğinde Bolşevik saflarda mücadele etmeleri, şehit düşmeleri, yaralanmaları ve tut-sak düşmeleri Türkiye Komünist Teşkilâtı'nın Kuruluş Kongresi'nin öncesine ait olduğundan ve bu kuvvetlerin "Enternasyonal Alay" a bağlı savaşmalarından kaynaklı, bu şehitlerin Sovyet şehitleri olarak, Sovyetlerin kurulması ve savunulması için mücadele eden şehit düşenler olarak tanınlanması daha doğru olacaktır.

Türkiye Komünist Teşkilâtı 1. Kongresi öncesinde M. Suphi önderliğinde TKP'nin kurulma çabasına paralel bir biçimde, **Türkiye Kızıl Ordusu**'nun da kurulması çabası içinde bulunduğu görülmektedir. Hiç kuşkusuz ki kurulacak Türkiye Kızıl Ordusu'nun aslî görevi, TKP'nin politik yönelimi doğrultusunda, başlangıçta Anadolu'daki "Milli Mücadele"ye katılmak ve gerçek bir Kurtuluş Savaşı yürütmektir.

M. Suphi'nin bu anlayış doğrultusunda daha TKP kurulmadan önce Türkistan'da yürüttüğü faaliyette Osmanlı savaş esirlerinden bir "Kızıl Askeri Kıtı" oluşturmaya çalıştığı bilinmektedir. (2) M. Suphi bu çalışmalarına Bakü'de gerçekleştirilecek olan Kuruluş Kongresi öncesinde buraya bu amaçla propaganda ve örgütlenme görevi ile Ahide Alimov'u yollamıştır. Ahit Alimov'un Bakü'deki görevi Osmanlı savaş esirlerinden bir "Komünist Kıtı-yı Askeriye" kurmaktır. (3)

M. Suphi'nin 27 Mayıs 1927'de Bakü'ye gelmesi ve burada Bakü Komünist Teşkilâtı'nı oluşturmasıyla be-

raber, Kızıl Askeri Kıtası'nın Türkiye Komünist Teşkilâtı'na (**daha henüz partileşmemiştir**) bağlı olarak Askeri Şube aracılığıyla daha sistemli ve merkezi bir şekilde ele alındığını görmekteyiz.

12 Haziran 1920 tarihinde Türkiye Komünist Teşkilatı Bakü Bürosunca kaleme alınan bir raporda, **Kızıl Asker Kıtası**'nın mevcudiyetinin 250'yi aştığı belirtilmektedir. (4) Ve bu askeri örgütlenme M. Suphi'nin ifadelerine göre: "Her teşekkül eden askeri kıtanın bir kumandanlığa merbutiyeti (bağlılığı bn.) lüzumuna nazaran bu kıtanın da On birinci Kızıl Ordu Kumandanlığı'na merbutiyeti" sağlanmıştır. (5) M. Suphi'nin bu ifadelerinden, Türkiye Komünist Teşkilatı'na bağlı olarak oluşturulan Kızıl Asker Kıtası'nın Sovyet On Birinci Kızıl Ordu Komutası altında, ona bağlı olarak faaliyet yürüttüğünü, teçhizatlandırıldığını öğrenmekteyiz.

TKP'nin Birlik Kongresi'nin hemen öncesinde yürütmüş olduğu bu askeri örgütlenme faaliyeti; komünistlerin Anadolu'daki "Milli Mücadele"ye katılımı için başta Azerbaycan Sovyet Cumhuriyeti olmak üzere Sovyet topraklarında seferberlik ilan ettikleri ve bu seferberlik sonucunda ise kurulmuş olan bu askeri kıtanın "**Türkiye Kızıl Birinci Nişancı Alayı**"na dönüştürüldüğü ve alayın mevcudunun 700'e ulaştığına tanık olmaktadır. (6)

Komünist Partinin örgütlediği bu askeri kuvvetin Anadolu'ya nakledilmesi Kemalîler tarafından engellenmek istenir. Komünistlerin Anado-

lu'da başlayan "**Milli Mücadele**" için seferberlik ilân ederek asker toplamaları ve silâhlı bir güç oluşturmaları "**Bizim adama ihtiyacımız yok, silâh ve cephaneye ihtiyacımız var**" gerekçesi ile durdurulmak istenir.

TKP'nin Birlik Kongresi'ne sunulduğu raporda M. Suphi Kemalîlerin bu engelleme çabaları ve hali hazırda oluşturulan "**Türkiye Kızıl Birinci Nişancı Alayı**"nın Anadolu'ya gönderilmesi hususunda şunları söylemektedir: "Birinci Alayın mevcudu az müddetle tezayüt ile yedi yüze karip bir hale geldiği ve seferberlikle muvaffakiyetiyle devam ettiği sıralarda Moskova'daki Anadolu Elçiliği'nin Vekili olan İbrahim Tali Bey'in On Birinci Ordu Kumandanı ve Merkezi Heyet ile mülakatında 'Türkiye'nin adama ihtiyacı yoktur, ancak esliha ve cephaneye ihtiyaç vardır' yolunda baki olan ifadesi üzerine ordu kumandanlığı tarafından seferberliğin durdurulması hususundaki istikrara tarafımızdan cevab-ı muvafakat verilerek seferberlik durdurulmuştur. Böylece 15-20 bin kişilik müsellaah bir kuvvetin müstevlilerine gönderilmesinden, maahaza Anadolu kıyımcılarıyla arada bir su-itefahüm vücuda getirmemek maksadıyla sarf-ı nazar olunmuş ve mühim bir fırsat elden kaçırılmıştır. Şimdiki halde mevcudu bine yaklaşan alayın iki haftaya kadar Anadolu'ya sevki hazırlıklarıyla uğraşmaktadır." (7)

M. Suphi, "**Anadolu'daki isyancılarla bir sorun yaşamamak için seferberlikten ve böylece Anadolu'ya on beş yirmi bin kişilik silahlı bir kuvvetin gönderilmesinden vazgeçildiğini**" belirtmektedir. Gerek M. Suphi önderliğindeki komünistlerin, Kemalîlerin silâhlı güç oluşturmalarını engellemek isteyen bu tavırları karşısında "**sorun çıkarmamak**" için seferberliği durdurmalarının ve böylece tarihsel bir fırsatı kaçırmalarının altında yatan düşüncelerinin nedenlerini ortaya koymanın ve gerekse de bu somut örnekten hareketle komünistlerin silâhlı mücadeleye/ kuvvete bakış açılarındaki eksik ve hatalı yaklaşımlarını ortaya koymanın başka bir değerlendirmenin konusu olduğunu ifade ederek M. Suphi'nin aynı raporunda bahsini ettiği "**Şimdiki halde mevcudu bine yaklaşan alayın iki haftaya kadar Anadolu'ya sevki hazırlıklarıyla uğraşmaktadır**" ifadeleri ile açıkça belirttiği konu hakkında gerçekten de bir hazırlık yapıldığını belirtelim.

19 Eylül 1920 tarihinde M. Suphi, **Türkiye Kızıl Birinci Nişancı Alayı**'nın Anadolu'ya gönderilmesi konusunda K. Karabekir'e yolladığı mek-

tufta "Rusya'da kalmış olan esirlerimizin Türkiye'ye izamı için ehemmiyetle çalışılmaktadır. Keza esirlerden mürekkep bir kıtayı askeriye teşkil edilip silah ve cephaneye ve her türlü lezazmatla teçhiz edilmiştir. Bu kıtayı askeriye Nahçıvan Tarihiyle Anadolu'ya kariben gönderilecek ve K. Karabekir ordusu emrine verilecektir" denilmektedir. (8)

Türkiye Kızıl Birinci Nişancı Alayının Anadolu'ya gönderilmesi konusunda, MK'ya bağlı, Askeri hücre içinde de çalışmalar yapılmaktadır. Bu doğrultuda "**28 Eylül 1920 tarihinde Askeri Hücrenin tecdid-i kayıt muamelesi icra edilmiş ve yoldaşların birer birer isimleri okunarak aleyh ve lehlerinde söylendikten sonra reyeye konulmuş ve şu netice hâsıl olmuştur**" denilerek, askeri hücrenin üyelerinin isimlerinin teker teker okunduğunu ve haklarında değerlendirme yapıldığı ifade edilmektedir. (9)

Bu hazırlıkların bir yönünü Kızıl Nişancı Alayı'nın Anadolu'ya gönderilmesi oluştururken, diğer yanını ise gönderilecek askeri kuvvetin Türkiye'de nasıl çalışması gerektiğine dair bir anlayışın oluşturulması çabasıdır. Bu konuda 11 Ekim 1920 tarihinde aralarında Merkez Komite üyesinin de olduğu 4 kişiden oluşan bir komisyonun bir araya gelerek toplantı yaptıklarını ve Kızıl Nişancı Alayının Anadolu'da nasıl bir faaliyet yürüteceğine dair bir zabıt tuttuklarını görmekteyiz. (10)

TKP, Anadolu'da sürdürülen "**Milli Mücadele**"yi katılınması için 14 Ekim 1920'de Türkiye Kızıl Birinci Nişancı Alayı'nı Bakü'den yola çıkarır. Alay Bakü'den Zengezur'a hareket eder. Buradan ise Nahçıvan yoluyla Anadolu'ya geçilmesi planlanmaktadır. Ancak Alay Zengezur'da, o süreçte Ermenistan'a hâkim olan Taşnak güçleriyle çeşitli çarpışmalara girmek zorunda kalır. Kara kilise'de yaşanan çatışma sonucunda Türkiye Komünistleri ilk şehitlerini verirler. Yaşanan muharebede Kızıl Alay'a bağlı 11 kızıl asker şehit düşer, 20 kadar hafif yaralı verilir. Bu gelişmeler ve zorlu doğa koşulları karşısında Kızıl Alay Anadolu'ya ilerlemesini durdurur ve geri çekilmek zorunda kalır. Kızıl Alay'ın çatışmaya girmesinin bir nedeni de o süreçte Bolşeviklerle, Taşnak güçleri arasında yaşanan çatışmalardır. Bolşevikler Türkiye Kızıl Alayı'nı Taşnak güçleriyle yapılan bu çatışmalarda konumlandırmak zorunda kalırlar.

Yaşanan tüm bu gelişmeler, 17 Kasım 1920'de yapılan MK toplantısın-

Meral Yakar (ortada)

da tartışılır. Yaşanan son çatışmayı ve alayın son durumunu anlatmak için Alay vekili olarak Yakup ve Mesrur (Server) katılırlar.

Mesrur toplantıda; Alay'ın Bakü'den ayrıldıktan sonra başından geçenleri ve yaşananları detaylandırarak anlatır. Sözlerini şehitlerin verildiği çatışmaya getirerek şunları ifade eder; **“O vakte kadarki muharebelerde biz hırpalanmamıştık, bu muharebede epeyce hırpalandık. Beş on kadar şehit, 25 kadar mecruh verdik.”** (11) Mesrur ayrıca anlatımında, **“(B)ütün Alay efradı bir neferimiz kalıncaya kadar harp edeceklerini söylüyorlar. Fakat ihtiyaçlarının teminini istiyorlar. Mesela bir yarası olsa, yaralandığına acımıyor. Yarasını saracak bir sargı bezi bulunmadığına müteessir oluyorum ve hepimizi müteessir ediyor”** ifadeleriyle Alay'ın ihtiyaçlarından ve kızıl askerlerin moral durumundan bahseder. (12)

İki gün sonra yani 19 Kasım 1920 tarihinde tam katılımı gerçekleştirilen MK toplantısında, Alay'ın yaşadığı ve gerçekleşen çatışma, bu kez de Alay kumandanının açıklamalarıyla bir kez daha değerlendirilir. Alay kumandanı, Alay'ın faaliyeti ile ilgili daha önceden MK'ya rapor geldiğini belirterek, eksik kalan bazı noktalara değinir.

Alay kumandanı, Alay'ın MK'ya bağlılığını ifade ederek, şehit düşenlerin şehit düşmeden önce, MK'ya selam söylediklerini aktarır. **“Merkezi Heyet bu efradı son neferine kadar kendinin bilmelidir. Ölüm esnasında can verirken son söz olarak Merkezi Heyet'e selam söyleyiniz diyorlar.”** (13)

Merkez Komitesi, Alay'ın Anadolu'ya geçememesi, gerçekleşen çatışmada şehit ve yaralıların verilmesi, üstelik Alay'ın muharebede konumlandığı yerin stratejik bir yer olması karşısında; Alay'ın Nahçıvan yolu üzerinde müdafaa vaziyetinde kalması veya geri çekilerek, istirahat etmesi ve ihtiyaçlarını karşılaması için, Kızıl Ordu nezdinde gerekli yerlere başvurulması kararını alır. (14)

Kızıl Alay'ın Anadolu'ya gönderilmesi ve **“Milli Mücadele”**ye katılması çabasına rağmen, yaşanan çatışma, şehit ve yaralıların verilmesi nedeniyle gerçekleşen gecikme, o sırada Türkiye Büyük Millet Meclisi ile diyalog halinde olan M. Suphi tarafından kaleme alınan bir mektupta ifade edilir. Mektupta ayrıca yukarıda değindiğimiz MK toplantılarında tartışılan ve karar altına alınan bazı noktalara da göndermeler yapıldığı görülmektedir.

M. Suphi'nin Kasım 1920 tarihli

mektubunda şu bilgiler bulunmaktadır: **“Fırkamız tarafından Anadolu harekâtına yardım olmak üzere teşkilinden daha önce malûmat verdiğimiz Türk Kızıl Alayı Merkezi Heyet azasından Mehmet Emin Yoldaşın kumandası altında takriben 3 hafta evvel Nahçıvan tariki ile Kazım Karabekir Paşa emrine gönderilmiş ise de, bu sırada Şark Cephesinin tecavüze geçmesi, Taşnakların Nahçıvan yolunu kapatmalarına sebep olarak askerinin Anadolu'ya nakli mümkün olmamıştır. Ancak alayımız kerûsid'den başlayarak Pazar Çayı'na doğru yaptığı harekât muvaffakiyetle neticelenmiş ve düşman kuvvetinin büyük zaiyatına sebep vermiştir, askerlerimizden 11 zaiyat 20 kadar hafif yaralı vardır. Hâlen kış şiddetle sürmekte olduğundan, askerlerimiz Agram'a istirahata çekilmiştir. Delican istikametiyle gönderilmesi için lazım gelen mesdi sarf olunmaktadır.”** (15)

Görüleceği üzere hem Mesrur'un 17 Kasım 1920'de gerçekleştirilen toplantıda ifade ettiği **“beş on kadar şehit”** ifadeleri, hem de M. Suphi'nin Kasım 1920 tarihli mektubunda değindiği **“11 zaiyat”** verilmesi bilgisinden hareketle Türkiye Komünistleri-

Karadeniz'de boğulmak istenen komünist fikirler, İ. Kaypakkaya önderliğindeki genç komünistler tarafından 24 Nisan 1972'de Malatya'nın Kürecik dağlarında TKP/ML'nin kurulmasıyla yeniden gün ışığına çıkartılmıştır.

nin ilk şehitlerinin, Komünist Parti'nin Anadolu'daki **“Milli Mücadele”**ye katılması için örgütlediği ve yola çıkardığı Kızıl Alay'ın, Anadolu'ya geçişi sırasında Taşnak güçleri ile girdikleri çatışma sırasında verildiği anlaşılmaktadır.

TKP'nin ve TKH'nin ilk şehitlerinin Ekim-Kasım 1920 tarihleri arasında Kara Kilise'de Taşnak güçleri ile yaşanan çatışma sırasında şehit düşen Kızıl Alay mensubu 11 Kızıl Asker olduğu tarihi belgeler ışığında ifade edilenlerden ortaya çıkmaktadır.

Ocak ayının son haftasında gerçekleştirilen Parti ve Devrim Şehitleri Anma Haftası eylem ve etkinliklerinde bu 11 Kızıl Askere de değinmek,

onları da anmalarımızdaki, eylemlerimizdeki kavga şiarlarımıza dâhil etmek, TKH'nin bugünkü görevlerinden bir tanesidir. Bu tarihsel gerçekler bizlere bir kez daha göstermektedir ki; TKP kurulur kurulmaz başta 11 Kızıl Asker olmak üzere Karadeniz'de de 15 komünistin katledilmesiyle, Türkiye devrim yolunun başlangıcını canları ve kanlarıyla örmüşlerdir. Ülkemiz devrimci ve komünist hareketinin üzerinde yükseldiği temel böylesi bir temeldir. TKH böylesi bir tarihsel temel üzerinden yükselmektedir. Komünist Parti'nin bu ilk şehitlerinin anılması ve kavgalarının, ideallerinin bugün yaşatılması ve uğruna canlarını verdikleri nihai zafere ulaşılması için daha fazla çalışılması boynumuzun borcudur.

Dipnotlar:

- 1- İzvestia (Moskova), 6 Mart 1919, Protokolü Kongresov Kommünistiçes-kava İnternatsionala, Per viy Kongress Kominterna (Mart 1919) Moskova, 1933, syf.246 Aktaran: Yavuz Aslan, Türkiye Komünist Fırkası'nın Kuruluşu ve M. Suphi, Türk Tarih Kurumu Yayınları, Ankara 1997, syf:46, Dipnot:148)
- 2- TKF'nin Birinci Kongresi, syf: 26. aktaran. Age. Syf:77. Dipnot:271
- 3- TKF'nin Birinci Kongresi, syf:33. aktaran. Age. Syf.116. Dipnot:161 ve M. Suphi, Yaşamı, Yazıları, Yoldaşları; Sosyalist Yayınları, İstanbul 1992, Syf: 109-110)
- 4- Azerbaycan Cumhuriyeti; F.1, Op.1. D.98, L.S aktaran Yavuz Aslan, Türkiye Komünist Fırkası'nın Kuruluşu

ve M. Suphi; Türk Tarih Kurumu Yayınları, Ankara 1997. Syf. 177. Dipnot: 165

5- TKP'nin I. Kongresi, Aktaran Age, Syf:116, Dip not: 166, Mustafa Suphi Yaşamı, Yazıları ve Yoldaşları, Sosyalist Yayınları, İstanbul 1992, Syf:110

6- TKP'nin I. Kongresi; Syf 33; Aktaran Age; Syf 117; Dipnot 116

7- TKP'nin I. Kongresi; Syf 34; Aktaran Age; Syf 121; Dipnot 183 ve Age Syf 110

8- Askeri Tarih ve Stratejik Etüd Dairesi (ATASE) A.1/4282, K1. 588, D.118/36, F.27. Aktaran Yavuz Aslan, TKP'nin Kuruluşu ve Mustafa Suphi; Türk Tarih Kurumu Yayınları, Ankara 1977; Syf 123; Dipnot 186)

9- “28 Eylül 1920 tarihinde Askeri Hücrenin Tecdid-i Kayıt Muamelesi Protokolü; TKP MK 1920-21 Dönüş Belgeleri-1; Çeviren Yücel Demir; TÜSTAV Yayınları; İstanbul Mart 2004; Syf 58-59

10- “11 Teşrinievvel 1920 Tarihinde Toplanan Dört Kişiden Mürekkep Komisyonun Müzakeratını Müşir Zabıt Namesidir”, Age, Syf 93-94

11- “Numara 23 17 Teşrinisani 1920-Bakü” Age; Syf 177

12- “Numara 23 17 Teşrinisani 1920-Bakü” Age; Syf 178

13- “19 Teşrinisani 1920 Bakü” Age; Syf 191

14- “19 Teşrinisani 1920 Bakü” Age; Syf 192

15- Hamit Erdem, Mustafa Suphi, Bir Yaşam-Bir Ölüm, Sel Yayıncılık; İstanbul 2005; 2. Baskı; Syf 133

Araştırma olmadan bilgi olmaz, bilgi olmadan önderlik olmaz!

Devrimci görev ve sorumluluğun hakkıyla yerine getirilmesi için ileri ve gelişkin düzeyde devrimci kavrayışa sahip olmak gerektiği açıktır. Devrimci kavrayışın yükseltilmesi sınıf savaşımının çok yönlü gerçekliğinin bilgisine varmakla mümkünse, öğrenme ilgisinin devrimin çeşitli alanlarının ihtiyaçlarını çözmek için artırmak gerektiği açık değil midir?

mücadelesinde oynayacakları rollerini yükseltmeleri gerektiğini anlamalıdır. Devrimin teorik sorunlarına ilgiyi artırmak, çevremizdeki kitlelerin durumu hakkında bilgi için ilgiyi artırmak gibi çok yönlü ve çeşitli görev ve sorumluluklarla karşı karşıya olunduğu bilinciyle hareket edilmelidir.

Devrimci görev ve sorumluluğun hakkıyla yerine getirilmesi için ileri ve gelişkin düzeyde devrimci kavrayışa sahip olmak gerektiği açıktır. Devrimci kavrayışın yükseltilmesi sınıf savaşımının çok yönlü gerçekliğinin bilgisine varmakla mümkünse, öğrenme ilgisinin devrimin çeşitli alanlarının ihtiyaçlarını çözmek için artırmak gerektiği açık değil midir?

Emperyalist-kapitalist sistemin yoğun ve sistematik saldırıları, hâkim sınıfların ilkel despotik burjuva-feodal baskılarının boyutu göz önüne alındığında devrimin bilgisine, öğrenme ilgisine yaşamsal ihtiyaç olduğu anlaşılır. **Ancak devrim iddiasıyla yola çıkanların değiştirme ve dönüştürme gibi zorlu bir görevin sorumluluğuyla donanan, aklı başında hiç kimsenin sırtını devrimci bilgiye dönme gibi lüksü olamaz.** Öğrenmede istekli olmanın en olumlu devrimci örnekleri Lenin, Stalin, Başkan Mao yoldaşın yaşamlarında ve devrimci pratiklerinde görülecektir. **Keza ülkemizin devrimci öğretmenleri olan Kaypakka-ya, Demirdağ yoldaşların yaşamlarına bakıldığında da onların öğrenmedeki ısrar ve çabalarının ileri düzeyde olduğu görülecektir.** Öğrenmenin önemi anlaşılacaktır. Bir köylüden, işçiden, çobandan öğrenilecek çok şeyin olduğunu belirtirken işçi grev ve direnişlerinden, geçmiş köylü isyanlarından, toprak işgallerinden, öğrenci boykotlarından, tutsak analarının oturma eylemlerinden, kendiliğinden kitle hareketlerinden çok şeyin öğrenileceği açıktır. Öğrenme “geleneği” devrimci özü olan bir “geleneği”tir. Bu olumlu

devrimci gelenek ne yazık ki günümüzde önemli oranda kesintiye uğradı. **Bu devrimci “geleneği” önemli oranda aşınmaya uğradı.** Öğrenmede ısrarlı ve istekli olmama birçok konuda yaşanan aşınma (kitlelere güven ve yaklaşım) sorununda olduğu gibi devrimin bilgisine varma sorununda da görülmektedir. Geçmişin bilimum eski solcularına bakıldığında etrafın ne kadar fazla sayıda “çok bilmiş çok yutmuş” kendinden menkul bilgi efendileri ile dolu olduğu görülecektir. Eğer pratikten kopuk, değiştirme ve dönüştürme gücünden yoksun bilgiler ve iddiasız duruşların değeri olsaydı pratiğin gelişim düzeyi bu durumda olmaz, daha ileri ve gelişkin düzeyde olurdu. Bu olumsuz ve kötü örnek dolu kuşatma devrimin bilgisine varma ihtiyacını ne azaltmalı, ne de bilgilenme sürecine son vermelidir. Nasıl ki kötü öğretmenlerden de öğrenilecek iyi şeyler olduğu bir gerçek ise, sınıf bilinçli proleterler bu kötü öğretmenlerden bilginin nasıl kullanılması gerektiğini öğrenmelidir.

“Ben bilirim iddiası” küçük burjuva devrimcilerin ve Proletarya Partisi saflarında ortaya çıkan her türlü tescilli tasfiyecilerin temel özelliğidir. Sınıf bilinçli proleterler en fazla “cebinde doğru bilgilerle” dolaşan “bilgi efendisi” anlayış sahiplerine ve onların küçük burjuva etkilerine karşı mücadele ederek, ileriye ve devrimciliği kuşanabilir. **Sabırla halkı dinlemek, dikkatle yoldaşlarını anlamaya çalışmak devrimciliğin temel kıstaslarından biridir.** Hiçbir bilgiçliğe ve ukalalığa yer vermeden, hiçbir küçük burjuva kibirliliğe, burnu büyüklüğe prim bırakmadan sınıf savaşımının ihtiyacı olan her türlü devrimci bilgiye karşı susamış olmak, temel ilkemiz olmalıdır.

Gerçek kahramanların kitleler olduğu, buna karşılık bizim genellikle acemi ve bilgisiz olduğumuz kavranmalıdır. Bu kavranmadıkça en basit bilgileri bile edinmek mümkün değildir.

Önderlik görevini istenilen düzeyde yerine getirmek, pratikte başarı elde etmek için somut bilgiye ihtiyaç olduğunu daha önceki yazılarımızda belirtmiştik. **Burada önemli bir diğer nokta da, pratik çalışma ile uğraşan sınıf bilinçli proleterlerin politik çalışma konusunda ne yapmaları gerektiğidir.** Pratik çalışma ile uğraşan herkes, ülkenin ve çevrenin değişen durumuyla her zaman çok yakından ilgilenmeli ve onları yakından izlemelidir ve bu konuda düzenli ve sistematik bir araştırma inceleme çalışmasına girişmelidir. **Böylesi bir araştırma, sadece pratik çalışma yapanlar için değil, aynı zamanda teoriyi bilip de gerçek durumu bilmeyenler için de gereklidir, aksi halde teori ile pratiğin birleştirilmesi meselesi ciddi bir sorun olarak kalmaya devam edecektir.** “Araştırma yapmayanın sözü hakkı yoktur” ilkesini aklımızdan hiçbir zaman çıkarmayalım.

Gerçekler olgularda saklıysa, o zaman olguların nesnel olarak var olduğunu belirtelim. Gerçeğin ise olgulara hükmeden yasalar olduğunu bilelim. Her zaman dikkat edilmesi gereken nesnel gerçeklerden hareket etmek olduğunu unutmamalıyım. **Eylemimize yol gösterecek yasaları bu gerçeklerden çıkaracağımızı bilelim.** Bunun için malzemeyi ayrıntılı ve dikkatli olarak toplamalı, onu bilimsel tahlile tabi tutmalı ve senteze vardırmalıyız. Doğru sonuçlar çıkarmak için malzemeyi ayrıntılı bir biçimde toplamamız gerektiğini akıldan tutmamız gerekir. Malzeme toplarken yüzeysel, üstün körü bir göz atmayla çabuk sonuca gitme gibi aceleci bir tutumla hareket edilemez.

Gerçekliği olgularda ararken içine düşmememiz gereken temel yanlış öznelcilik olmalıdır. **Bu yanlışın bilimsel incelemeye ters olduğu gibi doğru düşünme ve devrimci politika yapma tarzına da ters olduğunun altını çizelim.** Kişisel duygular, istemler ve öznel beklentiler gerçeğin yerine konulamaz. Böylesi bir düşünme ve çalışma tarzı oportünizmle tamamlanan bir gelişmeyi yaşatır. Bundan kaçınmak mümkün olamaz.

Araştırma ve incelemede önce öğrenci olalım!

Önderlik ve örgütsel alanda yaşanan sorunlardan biri de düzenli ve istikrarlı bir şekilde devrimci bilgiye varma sürecinde yaşanmaktadır. **Devrimin temel bilgilerine ulaşmada ihtiyacın önemi tartışılmazdır.** Sorumluluk sahibi her proleter devrimci doğru ve yeterli bilgiye varmak için öğrenme ilgisini artırmak zorundadır. **Devrimci ihtiyaç, öğrenmeye ilgiyi artıracaksa, ilginin de devrimci bilgiye ulaşmanın güçlü motivasyonu olduğu açıktır.** Sınıf savaşımının gelişim düzeyine bakıldığında, her alanda yaşanan önderlik ve örgütsel sorunlar incelendiğinde görülecektir ki, öğrenmeye olan ilgide zayıflık yaşanmaktadır. **Okuma araştırma istemi aşınmıştır. Proleter devrimciler zamanlarını rasyonel ve geliştirici tarzda kullanıp değerlendiremiyor. Düşünsel tembellik ve çalışmada edilgenlik, rahatlık ve koyvermişlik önemli düzeydedir.** Ancak sınıf bilinçli proleterler bu durumun tersine çevrilmesi göreviyle karşı karşıya olduklarını bilmelidir. Sorumluluklarını artırıp, sınıf

Devrimci pratik için Devrimci teori

“Eğitimi Çin Devrimi’nin pratik sorunlarının incelenmesinde yoğunlaştıran, Marksizm-Leninizm’in temel ilkelerini rehber alan bir siyaset saptanmalı ve Marksizm-Leninizm’i durağan bir şekilde ve bölük pörçük inceleme yöntemi terk edilmelidir.”
Mao.

Günümüzün temel sorunu pratikte devrimci olmak ise, devrimci teoriyi sınıf savaşımının çeşitli alanlarındaki ihtiyaçlarını karşılamak için öğrenmeliyiz. **Devrimci teoriyi öğrenmek ilk adımdır.** Teorik düzlemde devrimci olmak pratik-politik düzlemde de devrimci olmak demek değildir.

Çünkü pratik-politik düzlemde devrimci olmanın biricik şartı, toplumdaki hareketin ve dönüşümün yasalarını bilmeye çalışmak ve bu sürecin yasalarına riayet ederek **YAPMA** eylemine katılmaktır. Devrimci pratikten kopmadan devrimin bilgisiyle donanma eyleminden bir an olsun
v a z -

geçmeden yürümektir.

İşçilere, emekçilere bilinç götürmek devrimci politika sorunudur.

Devrimci politika yapmanın en yetkin ve gelişkin aracı onun en ileri örgütü olan partisidir. Bu araç olmadan

ve sağlaştırmadan devrimci politika etkili bir şekilde yapılamaz.

İdeolojik-teorik eğitim devrimci politikanın doğru tarzda yapılması için ihtiyaçtır. Devrimci politikanın örgütlü ve etkili yapılması için de

devrimci örgüte ihtiyaç vardır. Bu üçlü arasındaki diyalektik kopmaz bağ sorununun doğru tarzda çözümü kitlelerin, partinin ve devrimci savaşın örgütlenmesi sorununu da çözecektir.

Devrimci teori ile pratik arasındaki sorunu da çözecektir. Hiçbir şey birbirinden kopuk, yalıtılmış, donmuş ve statik olarak ele alınmaz. Birbirleri üzerindeki devrimci etki görülmeli ve aralarındaki diyalektik kopmaz bağ, doğru tarzda ele alınmalıdır.

Devrim ve örgüt bilimine bir bilim gibi yaklaşma ciddiyeti ve sorumluluğuyla yaklaşalım. Sınıf savaşımına ait her sorunu ciddiye alalım.

PUSULA

Kitleler kendi sorunları etrafında örgütlenir, talepleri ekseninde bir muhalefet geliştirir!

Her politik parti devrimci teoriyi ve devrimci pratiği iyi kavrayarak zafere doğru yürüyüşünü güçlendirir. **Ancak böyle bir parti, büyük bir devrimci harekete önderlik edebilir.** En ileri teori olan MLM’ye, yani devrim teorisine hakim olan bir parti güvenli adımlarla yürüyebilir ve kitleleri örgütleyebilir. **MLM teoriye hakim olmayan bir parti, karanlıkta el yordamıyla yönünü bulmaya çalışır ve böyle bir parti ne kitleleri örgütleyebilir ne de önderlik ve örgütsel sorunlarına doğru çözüm bulabilir.** Dolayısıyla süreç içinde kendine güvensiz hale dönüşür.

Devrimci teori, sınıf savaşımının çok yönlü karmaşık olgularına ışık tutar ve ona hükmeden yasaları aydınlatır. Olguları ve gelişmeleri bilimsel bir dünya görüşüyle açıklar. Örgütlenme ve yönetim sorunlarına ışık tutar, izlenmesi gereken doğru yolu gösterir. Devrimci teori, sınıf bilinçli proleterlere kendilerine olan güveni kazandırır, proletaryanın devrim davasına olan inançlarını sağlaştırır ve önerilerine çıkan sınıf savaşımının a dair sorunları çözecek olan doğru bir çözüm gücü kazandırır. **Devrimci teorinin temel sorunu, kitleleri örgütlemek ve sınıf düşmanlarını yenmektir.** Ancak kitlelerin devrimdeki rolünü kavrayanlar kendi rollerini doğru oynayabilir. Bu bilimsel tespit iyi kavranıp, bu tespite uygun hareket edildikçe devrimin temel sorunlarında doğru çözüm adımları atılır. **Devrim biliminin bu temel konusu günlük, anlık veya dönemsel bir konu değildir.** Üzerinde bir durulup sonra ihtiyaç halinde yeniden durulacak bir konu hiç değildir. Kitleler üzerinde Proletarya Partisi’nin poli-

tik düşüncelerinin etkisinin artırılması, bu etkinin derinleştirilip genişletilmesi yolundaki çalışmalar politik durgunluk zamanında olduğu gibi en fırtınalı gelişmeler zamanında da kesintisiz ve aralıksız bir şekilde yürütülür. **Bu çalışma anlık, dönemsel, taktiksel bir çalışma değil, devrimin başından sonuna kadar devam eden sosyalizmin inşa süreci boyunca da kesintisiz olarak süren stratejik düzeyde ele alınan devrimci bir çalışmadır.** Kitleleri örgütlenme ve kazanma sorunu devrim biliminin vazgeçilmez temel bir sorunudur.

Devrim biliminin usta önderi Lenin yoldaş bu konuda şöyle diyor; **“Her zaman yığınlarla çalışmalı ve yığınlar üzerindeki etkiyi derinleştirmeli ve genişletmelidir. Bu olmazsa bir sosyal demokrat da sosyal demokrat değildir. Hiçbir örgüt hiçbir grup hiçbir çevre bu çalışmayı sürekli ve düzenli olarak yürütmezse sosyal demokrat örgüt sayılamaz.”** Görüldüğü gibi Lenin yoldaş kitlelere yaklaşım ve kitleleri örgütlenme sorununu devrimci olup olmamak kadar ayırt edici temel bir sorun olarak önemsemekte ve bu sorunu stratejik düzeyde ele alıp ciddiyetle üzerinde durarak devrimci çalışmaların ele alınmasının önemini belirtmektedir.

Kitlelerle devrimci bağ kurma ve onları yaşadıkları ekonomik-demokratik-politik-çevresel-kültürel sorunları etrafında örgütleyip talepleri doğrultusunda devrimci muhalefet yapmak, onlara politik bilinç götürüp Proletarya Partisi’nin politik etkisini onlar üzerinde artırmak kısaca kitleleri örgütlenme sorununa doğru bir bakış açısı kazandırmak sorunu devrimci

olup olmamanın temel kriteri olacak kadar önemli bir sorunudur. Dolayısıyla bu sorunun çözümü konusuna gerektiği düzeyde önem vermek, kafa yormak, çözümler üretmek, inceleme ve araştırmaları derinleştirmek gibi devrimci çalışmalar yapmak kesinlikle abartılı bir önem verme olarak anlaşılabilir.

Kitleleri örgütlenme ve kazanma sorunu bütün devrimlerin temel sorunu olduğu gibi Çin devriminin de temel sorunu olmuştur. Başkan Mao da bu konuya ilişkin devrimci değerlendirmeler yapmakta ve önemi konusunda ciddi uyarılarda bulunmaktadır. *“Her militan halkı sevmeyi, kitlelerin sesine dikkatle kulak vermeyi, her gittiği yerde kendini kitlelerin bir parçası olarak görmeyi ve kendini kitlelerden üstün tutmak yerine onların bir parçası olarak görmeyi ve kendini kitlelerden üstün tutmak yerine onların içinde erimeyi, kitlelerin bulunduğu düzeyi göz önünde tutarak onları uyandırmayı ve onların siyasi bilincini yükseltmeyi, kitlelerin kendi rızalarıyla tedricen örgütlenmelerine ve belli bir zaman ve yerdeki iç ve dış şartların elverdiği bütün mücadeleleri yürümelerine yardım etmeyi öğrenmelidir.”* (Mao)

Devrimci teoriyle devrimci pratik, devrimci savaş ile devrimci politika, kitlelerin devrimdeki rolü ile örgütleyicilerin rolü vb. temel konularda doğru bir bakış açısına sahip olunmadan ve aralarındaki diyalektik bağ doğru ve bilimsel tarzda kurulmadan devrimci görevler yerine getirilemez. **Sınıf bilinçli proleterler, işçi sınıfı ve emekçilerin tümüyle doğru ilişkiler kurdukça, onları devrimci mücadeleye kazandırdıkça, onları politik bir savaş örgütünün bileşeni haline getirme çabalarını doğru bir biçimde sürdürdükçe örgütsel bir güç durumuna gelebilir.** Bundandır ki belirlenecek tüm politikalar, oluşturulacak tüm örgüt-lülükler, kurulacak tüm ilişkiler, yapılacak tüm incelemeler kitlelerin politik bir güç durumuna gelmesini amaçlamalıdır.

Kitleleri örgütlemek bir politika ise, bu politikanın doğruluğunu ve yanlışlığını ortaya koyacak olan, kitlelere bakış açısının devrimcileştirilmesidir. Sınıf savaşımı tarihi boyunca her türden oportünist ve reformist anlayışlar **“kitleler geridir”** tespitini yaparken MLM anlayış **“gerçek kahramanlar kitlelerdir”** tespitini yaparak, kitlelerle devrimci ilişki kurup onlar üzerinde etkilerini artırıp derinleştirmiştir. **Kitlelere bakış açısı ve yaklaşım sorunu bir partinin niteliğini belirleyecek düzeydedir.** Kitlelerden kopuk, onlara yabancı kitle çizgisi izleyen bir parti süreç içinde bürokrat-burjuva bir partiye dönüşür. Parti ile kitle ilişkisinin niteliğinin belirlenmesi sorunu sınıfsal bir sorundur. Her sınıf kendi politik anlayışına uygun olarak kitlelerle ilişki kurar. **Devrimci bir parti kitlelere bakış açısını devrimci bir zemine oturttuğu gibi onlarla kuracağı ilişki ve yaklaşım sorunu da bu devrimci zeminde geliştirir.** Parti sadece bir örgütlenme aracı değil, aynı zamanda ideolojik-politik mücadele aracıdır.

Kitlelere bakış açısının devrimcileştirilmesi kadar onlarla kurulacak ilişkinin niteliğinin devrimcileşmesi de önemlidir derken anlaşılması gereken şudur: **Kitlelerin fikirlerine eleştiri ve önerilerine dikkat etmek, sadece kitlelere öğretmeye değil, onlardan öğrenmeye de hazır olmaktır.** Keza onların sorunları etrafında örgütlenmesi, talepleri doğrultusunda geliştirilecek her devrimci ilişki sınıf bilinçli proleterlerin politik ufkunu açar ve pratik uygulamalarını genişletir.

Kitleler, yollarının partinin yolu ile aynı olduğunu öğreninceye kadar, her alanda yürütülecek çalışmaların devrimcileştirilmesine ihtiyaç vardır.

Materyalist bilginin elde edilmesi, partinin devrimcileşmesi, demokratik merkezizetçilik ilkesinin devrimci zeminde somutlaşması, kitlelerin örgütlenip kazanılması gibi temel konularda izlenmesi gereken devrimci ilke **“kitlelerden kitlelere”** ilkesidir.

Emperyalist güdümlü bir işgal: SOMALİ

Etiyopya hükümeti geçtiğimiz haftalarda, Somali'nin büyük bir bölümünün denetimi altında tutan **İslam Mahkemeleri Birliği**'ne (UIC) karşı savaş ilan ettiğini açıkladı. Bu savaş ilanından önce zaten Güney Somali eyaletindeki Baidoa kenti çevresinde şiddetli çatışmalar yaşanmaktaydı. Etiyopya ile ittifak halindeki "**Geçiş Hükümeti**" (TFG) burada bulunmaktadır. Bu hükümet Ekim 2004'te, Kenya'da yapılan bir konferansla kuruldu ve o dönem en etkin olan kabile önderlerinin bir koalisyonundan oluşmakta. Bu geçiş hükümeti daha başından itibaren tartışmalıydı ve hiçbir zaman Baidoa'nın dışında bir hakimiyeti olmadı. Ancak her şeye rağmen bu hükümet BM ve Afrika Birliği tarafından meşru görülmektedir.

Etiyopya, uzun zamandan beri ABD'nin bölgedeki başlıca müttefiklerinden biridir. 2002'den bu yana Hıristiyan politikacıların otoriter idaresindeki, nüfusunun yarısı Müslüman olan bu ülke, "**Terörle Mücadele**" kapsamında ABD'den giderek daha güçlü askeri destek alıyor.

Etiyopya'nın savaş ilanından bu yana, yani 20 Aralık'tan beri Somali'de yeni bir işgal savaşı yaşanmakta.

Daha şimdiden binlerce ölü ve yaralıdan söz ediliyor. **İslam mahkemeleri Birliği**'nin elinde bulunan Mogadişu'yu ele geçirdiği söylenen Etiyopya Ordusu, artık Somali'nin içlerine doğru ilerlemeye başladı. UIC hükümeti ise güneye çekilmiş bulunmakta.

UIC, halk arasında oldukça itibarlı bir konumda, çünkü işbirlikçi savaş ağalarına geçici hükümetin kurulmasından beri en ciddi karşı koyuşu gerçekleştiren yegane güç konumunda.

Etiyopya'nın ABD emperyalizmine vekaleten sürdürdüğü bu işgal savaşının temelleri esas olarak 1993'te atılmıştı. ABD emperyalizmi, daha bu dönem Somali'de kendine bağlı bir iktidar yaratmaya çalışmış, ancak Somali halkının direnişi karşısında geri çekilmek zorunda kalmıştı. Sonrasında ise buradaki gerici kabile reislerini desteklemiştir. Bu kabileler ise, kendi aralarında da savaş halinde olan, halkı soyan ve terörize eden kabileler olup, halkın içinde bulunduğu açlık ve sefaletin de başlıca sorumlularıdır.

Bu kabilelerin zulmü altındaki halk yığınları ise çareyi İslam Mahkemeleri Birliği hareketini desteklemekte buldular. İslam Mahkemeleri Birliği neredeyse tüm ülkede birleştirici bir rol oynadı ve yağmacı kabileler 2006 yılında Mogadişu'dan çekilmek zorunda kaldılar ve Geçici Hükümet'e sığındılar.

UIC'nin en son olarak geçici hükümetin etkin olduğu tek bölge olan Badoia'yı ele geçirmek için mücadeleyi yükseltmesi üzerine, BM Güvenlik Konseyi, buradaki çıkarları tehlikeye giren ABD'nin istemiyle devreye girerek, Etiyopya'nın Somali'yi işgal etmesinin yolunu açan askeri birlik gönderme kararını aldı.

Jeo-stratejik önemdeki bir ülke

Somali, jeo-stratejik olarak önemli bir ülkedir. Petrol-deniz yolu açısından çok önemli olan, **Kızıldeniz** ve **Süveyş Kanalı** girişindeki Afrika boynuzunda yer almaktadır. Somali'nin önemi, emperyalistler arasındaki Afrika'ya dönük talan kavgası kızışıkça daha da artmaktadır. Kuzey

Afrika'da, Somali'nin komşusu Etiyopya'dan başka ABD'nin tam hakimiyeti altında olan başka bir ülke yoktur ve ABD emperyalizmi bölgesel hakimiyetini pekiştirmek için bir geçiş köprüsüne ihtiyaç duymaktadır.

Bunun içindir ki, Somali'yi ABD hakimiyeti altına sokmak veya en azından bölmek ya da istikrarsızlaştırmak, ABD'nin buraya dönük en önemli hedefidir.

Ancak Somali'ye büyük "**ilgi duyan**" sadece ABD emperyalizmi değil. Almanya da giderek bu işgale dahil olmaya çalışmakta. Şu sıralar bölgedeki tüm gemi trafiği Alman savaş gemilerinin denetiminde bulunuyor.

Ancak Somalililerin çoğunun nefret ettiği komşu ülke Etiyopya'nın, emperyalist destekli bu açık işgal saldırısı büyük olasılıkla bu zamana kadar kökten dinci UIC'ye karşı olanları bile, ulusal savunma savaşında onlarla birlikte hareket etmeye götürecektir. Bunu, **General Abizaid** 4 Aralık'ta Addis Abbea'ya bir ziyaret daha yaptığında, saldırıya yeşil ışık yakmış olması gereken ABD hükümeti de biliyor. BM Güvenlik Konseyi 6 Aralık'ta -UIC'nin protestosuna karşı Somali'ye bir Afrikalı "**Barış Gücü**" yollanmasını onaylamıştı.

Bu zamana kadar söylenen şey, bu birliğin hazır olmasının en az altı ay süreceğiydi. Etiyopya'nın açık saldırısıyla kızışan ortam Güvenlik Konseyi'nin süreci hızlandırmasına veya kendisinin doğrudan devreye girmesine neden olabilir.

Kısacası, Somali'ye dönük işgal saldırısının ardından yaşanan çatışmalar, uzun zaman sürecek olan bir işgal savaşının ancak aynı zamanda da buna karşı direnişin habercisi gibi görünüyor. Bu işgal karşıtı direniş de yine Ortadoğu'da olduğu gibi, İslami gericilik temelinde yükselen bir hareket önderliğinde gelişecek gibi görünüyor. **Gerici hareketlerin önderliğinde kazanılacak bir zaferin ise halkları özgürlüğe kavuşturamaya çağını bir kez daha yinelemek gerekmektedir.** Somali'de gelişen -veya gelişebilecek olan- işgal karşıtı direnişin önderliğinin (UIC'nin) gerici yanına da dikkat çekmek, bunları, birçoklarının yaptığı gibi, **anti-emperyalist olarak değerlendirme yanılığına düşmeden, halklara kurtuluş umudu olarak göstermemek gibi bir görevle karşı karşıyayız.**

X ALMANYA

Faşistlerin yürüyüşlerini protesto etmek isteyen anti-faşistler, Noel haftasının son günlerinde çok sayıda anti-faşist eylem gerçekleştirdiler. En geniş katılımlı eylem **Minden**'de gerçekleşti. Mahkeme kararıyla yürüyüş yapmak isteyen 70 kişilik neo-faşistin önünü kesen kitle, bunların yürüyüşüne izin vermedi. **Lippstadt**'da ise, bir Nazi konserini protesto eden 150 kişi eylem yaptı. Bunların yanı sıra, **Marl** kentinde de yaklaşık 300 anti-faşist sokaklara çıkarak, eylem yaptılar.

X ÇİN

Çin'in çalışma güvenliğinden sorumlu bakanı Çin'de günde 300 ile 320 arasında insanın iş kazalarında yaşamını yitirdiğini açıkladı. **2006 Ocak** ayından bu yana yaşamını yitirenlerin sayısı **109 bin 403**. En çok iş kazasının yaşandığı sektör ise madencilik. Çin'de Mao'nun ölümünün ardından başlayan devrimi tasfiye süreci, hızlı bir kapitalleşmeyi de beraberinde getirerek, Çin'i bugün büyük bir emperyalist güce dönüştürdü. Bu emperyalist büyümenin sonucu olarak, daha fazla kâr hırsı içindeki sermaye, zaten genelde pek olmayan iş güvenliğine artık hiç önem vermemeye başladı. Çin hükümet yetkilileri ise bu durumun sanayileşmenin bir sonucu olduğunu söyleyerek, iş kazasına bağlı ölümleri doğal bir şeymiş gibi göstermeye çalışıyorlar.

XAhmet Saadat'a özgürlük

Geçtiğimiz yıl İsrail tarafından kaçırılarak tutsak edilen **FHK-C** lideri **Ahmet Saadat**, işkenceleri ve kötü muamelesi ile bilinen **Ofer Hapishanesi**'nde kurulan askeri mahkemeye çıkmayı reddediyor. İlk mahkemeye katılmayan Saadat'ın Ocak ayının ortasında gerçekleşmesi beklenen 2. mahkemeye de katılması beklenmiyor. Saadat, İsrail işgalinden kaynaklı mahkemenin meşruiyetini tanımadığını ilan etmişti.

FHKC'nin önceki Genel Sekreteri **Ebu Ali Mustafa** 2001 yılında İsrail tarafından katledilmişti. İsrail'in bu saldırısının kısa süre sonra ise FHKC militanları, ultra-siyonist bir parti olan ve Filistinlilerin tamamının sürgününü savunan **Mole-det Partisi**'ne bağlı Turizm Bakanı Zevi'yi cezalandırmıştı. 2002 yılında İsrail'in baskısı ile başkanlık sarayında işgal altında olan Arafat'ın emriyle Ebu Ali Mustafa'nın yerine geçen Ahmet Saadat tutsak edilmişti. Saadat ABD ve İngiliz askerlerinin denetiminde Filistin'deki Jericho (Eriha) Hapishanesine götürülmüştü.

Ocak 2007'deki mahkemede İsrail işgalini meşrulaştırmayı amaçlarken, Saadat ise en meşru hak olan işgale karşı direnişini savunacak.

(Kaynak:Anti-emperyalist Kamp)

Prachanda'dan uyarı!

NKP (Maoist) Başkanı **Prachanda** yoldaş, 5 Ocak'ta yaptığı açıklamada hükümet geçici anayasayı **14 Ocak'a** kadar yürürlüğe koymaz ve Kurucu Meclis seçimlerinin tarihini açıklamazsa yeni bir halk hareketi başlatacakları uyarısında bulundu. Anlaşmaya uyulmaması halinde protestodan başka bir yollarının kalmayacağını anlatan **Prachanda**, söz konusu anayasanın tarihte ilk kez Nepal halkını egemen hale getirdiğini vurguladı. Yapılan anlaşmada anayasanın 9 Ocak'ta yürürlüğe girmesi konusunda anlaşıldığını söyleyen Prachanda, kurucu meclis seçimlerinin gerçekleşmesinin mümkün olmadığı bir durum yaratılırsa, halkın isyan edeceğini de vurguladı. **NKP (Maoist)** hükümetin bu isteklerine karşı Aralık ayının son 10 gününde ülke çapında büyük gösteriler düzenlemiş ve Katmandu'da bir günlük grev örgütlemişti. Bu hareketin sonucunda hükümetle Maoistler görüşüp sorunu çözmüştü. Ancak gerici hükümetin talepleri arttıkça Maoistler de kitle hareketlerini yoğunlaştırmaya devam etmektedir.

NKP (Maoist) ve yedi parti hükümeti tarafından hazırlanan anayasa 16 Ara-

lık'ta tamamlanmasına karşın halen yürürlüğe girmedi. Bunun nedeni ise hükümetin farklı şartları ortaya koymasından kaynaklı pazarlıkların devam etmesidir. **Hükümet Maoistlerin silahları bırakmasını, kırsalda polis karakollarının açılmasını ve Köy Kalkındırma Sekreterlerinin (kırsal kurtarılmadan önce devlet adına köyleri yöneten birim) geri dönmesini talep ediyor.** Başbakan ayrıca yeni anayasanın başbakana diktatörlük yetkilerinin verildiğini iddia ederek bu konuyu da tartışmaya açmakta. Bu sorunlar çözülmediği takdirde Kurucu Meclis seçimlerinin Haziran ortasında gerçekleşmeyeceğini belirten Başbakan Koairala, Maoistlerin ve halkın tepkisini üzerine çekti.

Prachanda ise Nepal'in güneyinde, Hindistan sınırındaki **Terai Bölgesinde** polis karakollarının yeniden açılacağını belirtirken, diğer bölgelerde bunun mümkün olmayacağını, partilerine güvenilmesi gerektiğini belirtti. Prachanda **Terai Bölgesi'nde** karakolların ancak geçici anayasa yürürlüğe girdikten sonra mümkün olacağını da sözlerine ekledi.

Prachanda **Terai Bölgesinde** karakol-

ların açılmasını diğer partilerle yaptığı görüşmeden sonra kadrolarına gönderdiği özel talimatla duyurmuştu. Talimattan önce Maoistlerle polis arasında çatışmalar çıkmış ve Maoistler 100'e yakın karakolu bombalarla kullanılmaz hale getirmiş, getirilen mallara el koymuştu.

HKP (Maoist) ile ilişkiler bozulamaz

Nepal FM Radyosuna konuşan NKP (Maoist) Dış İlişkiler Birimi sorumlusu **Gajurel** ise Hint devletinin kendileri ile Hindistan'da mücadele eden kardeş par-

tileri, HKP (Maoist) ile aralarını bozmak istediğini, ancak bunun mümkün olamayacağını vurguladı. **"Hükümete girdiğimizde hükümetler arası ilişkiler farklı olacaktır. Bu, aynı düşünceyi savduğumuz kardeş partilerle ilişkilerimizden farklıdır."**

Hint hükümetine karşı silahlı mücadele veren kardeş partileri ile ilişkilerini sürdürürken Hint devleti ile hükümet bazında ilişkileri sağlamada Hint devletinin güvenini nasıl kazanacakları sorusu üzerine ise Gajurel yoldaş bunun davranışlarıyla anlaşılacağını söyledi.

Evrensel Bakış

Büyüyen AB değil, eşitsizliktir!

Bulgaristan ve Romanya'nın yeni yıllarla birlikte AB'ye tam üye olması, AB'nin 25 olan üye ülke sayısını 27'ye çıkardı. AB'nin bu iki çok yoksul ülkeyi, oldukça tartışmalı bir sürecin ardından ve yine olağan prosedürü işletmeden tam üyeliğe kabul etmesinin ardından hiç kuşkusuz, AB içinde esas belirleyici olan **Almanya, Fransa** vb. güçlü Avrupa ülkeleri ve büyük tekeller var. Bu iki ülkenin bulunduğu bölgenin jeostratejik önemi bunların alelacele tam üye yapılmasının en önemli nedenini oluşturmaktadır. **Çünkü her ikisi de eski Sovyet ülkesi olan bu ülkelerin, dâhil olmasıyla birlikte, AB'nin sadece Balkanlar'daki değil, aynı zamanda Kafkaslara kadar uzanan bir bölgedeki nüfuzu da iyice artmış oluyor.** Bu bölge ise **Gürcistan'a** kadar uzanan petrol ve doğal gaz hattını içine almaktadır. Karadeniz'i Avrupa'ya doğrudan bağlamaya dönük bu proje ise uzunca zamandır planlanmaktaydı.

Romanya ve Bulgaristan'ın üyeliği, AB'nin en güçlü ülkelerinin devlet kademelerinde coşkuyla karşılanırken, bu iki ülke halkı bu coşkuya pek katılmadı! Çünkü son birkaç yıldır uluslararası tekeller üretimlerini yeni ucuz iş gücü potansiyeli olarak gördükleri bu

bölgeye kaydırmaya başlamışlardı bile. Bulgaristan'da aylık ortalama ücretin sadece 180 \$, Romanya'da ise en fazla 300 \$ olduğu düşünülecek olursa, tekelin bölgeye dönük **"ilgisi"** daha anlaşılır olacaktır.

Özellikle de Romanya'daki köylüler ve tarım işçileri artık geleceklerinden büyük kaygı duymaktalar. 21 milyonluk ülkenin 1/3'ü geçimini tarımdan sağlamakta ve bunlar tam üyelikle birlikte Batı Avrupa'nın güçlü tarım sektörü tarafından pazardan dışlanacaklarını düşünmektedirler.

Emperyalistlerin gerici bir birliği olduğu kesin olan AB'nin güçsüz ve küçük Avrupa ülkelerini bünyesine dâhil etmesinin esas nedeni, emperyalistlerin kendi aralarındaki rekabettir ve her şeyden önce de bu ülkelerin işçi emekçi yığınlarının daha yoğun olarak sömürülmesini, sosyal yıkımın iyice derinleştirilmesini de beraberinde getirmektedir. Bundan dolayıdır ki, bugün tüm AB ülkelerinde, sermaye ile işçi emekçi yığınları arasındaki eşitsizlik giderek büyümektedir. Bu eşitsizliğin giderek arttığı ülkelerin başına ise Almanya gelmektedir.

Aralık ayı başında **"Avrupa'da yaşam"** başlığıyla açıklanan bir araştırma

raporu, Almanya'da yaşayan insanların % 13'ünün yoksulluk sınırında yaşadığını göstermekte. Bu durumdan en çok etkilenenler ise gençler ve çocuklar. Raporda, yoksulların günlük yaşamlarında çok sayıda kısıntı yapmak zorunda kaldıkları ve büyük çoğunluğunun rutubetli evlerde yaşadığı da yer alıyor. Nüfusun en az % 14'ünün ısınma ve yemek masraflarından giderek daha fazla kısmak zorunda kaldığı belirtiliyor.

Yine aynı rapora göre, yaşam koşullarındaki kötüleşme en fazla sağlıkta kendini göstermekte. İnsanların sağlık durumu yoksullaşmaya paralel olarak kötüleşse de, eskisinden daha az doktora gidebilmekteler. Çünkü sağlıkta yapılan bir dizi hak gaspıyla birlikte, sigortalı olanlar her doktora gidişte ek muayene ve ilaç ücreti ödenmek zorundalar. **Emekçi yığınların giderek yoksullaşmasına karşın, sermayenin kârında son yıllarda oldukça büyük bir yükseliş olduğu düşünülecek olursa, eşitsizliğin -aslında bilinen- artış nedeni de açıkça görülecektir.**

Almanya'nın 2007'nin başından itibaren altı aylığına hem AB hem de G-8 dönem başkanlığına gelmesi, AB'nin sosyal yıkım politikalarına daha da hız vermesinin yanı sıra, ABD eksenli politikaları da daha yoğun hayata geçirme çabasına gireceği anlamı taşımaktadır.

Nitekim **Merkel** dönem başkanlığına gelir gelmez ABD'ye, Bush'u ziyarete gitti. Kısa süreli bu ziyaret ise sadece AB politikalarını ABD politikalarına yedeklemeyi değil, aynı zamanda

Ortadoğu'daki süreci de kapsamakta. Hatta öncelikle de Ortadoğu'yu. Bunun içindir ki, Merkel bu ziyarette Bush'a verdikleri desteği daha da artırmak istediklerini belirtmiş. **Özellikle de İsrail-Filistin sorunu üzerinde gerçekleşen görüşmede, iki devlet çözümü üzerinde durularak, Filistin'in bu formülü kabul etmesine dönük girişimler ele alınmış.** Bu girişimlerden biri de Abbas'ın güçlendirilmesini kapsamakta. Bilindiği gibi emperyalistlerin desteğini arkasına alan Abbas, Hamas'ı etkisizleştirmek için kısa bir süre önce seçim çağrısı yapmış ve aynı günlerde Olmert'le de görüşerek, Filistin halkına ihanetinin sadece emperyalistlerle değil aynı zamanda Siyonistlerle işbirliğini de kapsadığını bir kez daha teyit etmişti.

Ancak uluslararası tekelin Avrupa'daki gelişmeleri kendi çıkarlarına göre şekillendirme çabaları, geçtiğimiz yıllardakinden daha yoğun bir direnişle karşılaşacak gibi görünmekte. **2004 yılında çıkarılmak istenen yeni AB Anayasası, başta Fransa ve Hollanda olmak üzere, birçok Avrupa ülkesinin emekçi yığınları tarafından gerçekleştirilen kitlesel ve aralıksız eylemler sonucu geri çekilmek zorunda kalmıştı.** Sosyal eşitsizliğin giderek artışına paralel olarak, işçi sınıfındaki hareketlilikte de o oranda bir yükseliş olduğu göz önüne alındığında, bu yeni hak gaspı girişimlerinin de emekçi yığınların direnişlerine çarpması ihtimali çok uzak değildir.

Geçtiğimiz yıl 30 Aralık'ta Bursa Merkez Nilüfer ilçesi Yaylacık Mahallesi'nde bulunan Özey Tekstil'e ait yatak fabrikası her zaman sahne olunan günlük trajedilerden çok daha büyüğüne, 5 kadın işçinin çıkan yangında yanarak ölmesine sahne oldu... Gece mesaisine kalan bazıları çocuk yaştaki kadın işçiler, fabrikadan çıkamadılar, çünkü patron kapıları kilitlemişti! Olayın üzerinden bir yıl geçmesine rağmen sorumlular hiçbir ceza almadı. Ölen çocuk işçilerden ikisinin sigortası öldükten dört gün sonra yapıldı, oysa fabrika sahibi Lokman Özey, fabrika arazisini 1.5 milyon YTL'ye, makineleri de 2.5 milyon YTL'ye sigortalattı!

Özey Tekstil, yatak üretimi yapan bir fabrika. "Tekstil kenti Bursa"da sahibi Lokman Özey'in, 200'e yakın işçi çalıştırdığı fabrikalardan biri. Resmi olmayan rakamlara göre tekstil sektöründe ülkemizde tahminen 3 milyon emekçi çalışıyor. Bunların sadece 850 bini kayıtlı olarak çalışıyor, yani sigortası var. Sendikalı çalışan sayısı ise 70 bin civarında. Tekstil sektöründeki işçi oranının % 50'sinden fazlasını kadın işçiler oluşturuyor. İşte bunlardan beşiydi onlar: Ayşe Denizdalan(15), Sadife Dündüş(16), Sevgi Akpınar(32), Gülden Çiçek(21), Necla Özveren(27). Çıkan yangında hayatını kaybeden bu beş kadının işçinin yanısıra ismini bilmediğimiz biri daha var yaşamını kaybeden. Ölenlerden Sevgi Akpınar'ın karnındaki üç aylık bebeği... Aynı fabrikada işçi olan anne ve babasının kaderini paylaşmış, mesaiye kalmıştı daha dünyaya gözlerini açmadan. Kâr hırsından başka hiçbir şeyi gözü görmeyen vahşi sistem, aldığı milyonlarca cana onu da eklemiştir...

İşçi ve emekçiler bilirler, her işçinin yaşamı tarifsiz trajedilerle doludur. Çünkü patronlar emeğini sömürdüklerine insanca yaşam için gerekli olan koşulları vermez. O sadece daha fazla kâr

elde etmeye, kazandığı parayı arttırmaya bakar. Sermaye sahipleri işçilerinin ne yiyip ne içtiğini, aldıkları ücretle nasıl yaşadıklarını bilmez/bilmek de istemez. "Hayirsever" bazıları işçinin sırtından kazandığının yüzde birini bayram öncelerinde "yardım" olarak sunar, hem öbür dünya korkusu vardır malum, hem de "iyi patron" olarak anılmak. Oysa bilmez ki işçi, kendisi üretmese nerden kazanacak patron?

İşçiler birbirlerinin sıkıntılarını iyi bilirler, herbiri benzer sıkıntıları yaşar çünkü. Elleri nasırlaşmış olabilirse de yürek sapasağlamdır. Dayandıkları hayat, onun da nasırlaşmış olduğu hissine kapılabileceği de bazen insanı, onlar zorunluluğu en çabuk kavramak zorunda kalanlardır. Yaşamak için çalışmak zorundadırlar. Bu yüzden kimi hasta olan babasını, kimi küçük çocuğunu evde bir başına bırakıp tutar fabrikasının yolunu... Özey Tekstil'de çalışan her işçinin kendince umutları, kaygıları, sorunları, kişisel trajedileri vardı kuşkusuz. Ancak yangından sonra ortaya çıkan tablo, ne yazık ki hep böylesi acı olayların ardından olduğu gibi birkez daha işçi haklarını, çalışma güvenliğini, devletin kime hizmet ettiğini gözler önüne serdi.

Devrimciler, işçi sınıfını örgütlemek ve nihai kurtuluşu sağlamak için sürekli devrimci basında bu koşullardan bahsetse de, burjuva basının gündemine yanarak ölen beş işçinin trajedisine ancak birkaç günlüğüne girebildi işçi hakları.

Ne olmuştu o akşam Özey Tekstil fabrikasında? 16.00-24.00 vardiyasında çalışan işçilerden 10 kişinin gece 04.00'e kadar fazla mesai yapmaları istenmişti. İş Yasası'na göre çocuk işçilerin sekiz saatten fazla ve gece vardiyasında çalışmaları yasaktı. Oysa mesaiye kalıp hayatını kaybedenlerden biri 15, diğeri 16 yaşındaydı, üstelik sigortasız olarak çalıştırılıyorlardı. 5 kadın

Yasalar değil, kasalar çalışıyor!...

İşçi fabrikasının arka bölümündeydi, elyaf malzemelerin ve kimyasal malzemelerin bol olduğu fabrikada yangın için alınmış herhangi bir önlem yoktu. Patron 'evi yakın olan işçiler kaçmasın' düşüncesiyle kapıları kilitlemişti. Yangın başladıktan sonra işçilerden biri cep telefonu ile personel müdürünü arayıp durumu haber verdiğinde aldıkları cevap "camı kırıp atlayın" oldu. Oysa ikinci kata çıkmak yangın yüzünden olanaklı değildi... Ölümünden sonra konuşan personel müdürü "Bunu yapamadılar ve öldüler" diyebilecek kadar rahatlı!

Özey Tekstil'de sendika yoktu. İşçiler ne sahip oldukları hakları biliyor ne de ağır çalışma koşullarına ses çıkarabiliyorlardı. Tekstil söktöründe çalışanların bir kısmı asgari ücretin bile altında ücretle çalışıyorlardı. Önlem alınan sadece fabrika ve içindeki makinelerdi. İşçinin canının her zaman olduğu gibi bir kıymeti yoktu, geride kalanların acılı çığlıklarının da... **Fabrika ve makineyi 4 milyon YTL'ye sigortalattıran patron Lokman Özey, ölen iki çocuk işçinin sigortasını öldükten dört gün sonra yaptırdı!**

Bunun karşılığında Sigorta Müdürlüğü suç duyurusunda bulundu mu? Hayır. Herhangi bir ceza verildi mi işyerine? Evet. Verilen ceza iki asgari ücret tutarındaydı! **Evet, yanlış okumadınız, tüm ihmaline rağmen fabrikaya verilen tüm ceza iki asgari ücret! Demek ki 5 işçi canı en fazla iki asgari ücret ediyormuş!** İşçiler yaşarken görmedikleri değeri öldükten sonrada göremiyordu devletten. Bu olan biten de kimin ya-

nında yer aldı devlet?

Günyüzü Kadın Kooperatifi tarafından yapılan açıklamaya göre, devam eden mahkemede dava dosyasına sunulan raporlardan birinde, birinci derecede, ölen beş işçi kadının da ikinci dereceden kusurlu olduğu bildirilmiş! Oysa Kooperatifin de belirttiği gibi, fabrikada alttan havalandırma sisteminin olmaması ölümlerin başlıca nedenlerinden biri.

Sadife Dündüş'ün o gün doğum günüydü. Sonraki hiçbir doğum gününü göremedi. Ayşe Denizdalan, bir çiftçinin kızıydı, zorluklarla dolu bir yaşamı devralmıştı ailesinden. Gülden Çiçek'in ablası yangından sağ kurtuldu, ama O artık yok. Necla Özveren'in cesedini bir süre önce işten ayrılan eski iş arkadaşı bulmuştu "ben onun nereye saklandığını biliyorum" diyerek. Soyunma kabinlerinin yanındaydı, kimbilir kaç kere belki bir beş dakika dinlenmek için sığınmışlardı oraya. Sevgi Akpınar'ın kendi de, karnındaki bebeği de ertesi gün doğan güneşi göremedi. Özey Tekstil'e ne mi oldu? **Şimdi Özey Tekstil Özlüce yolu üzerinde Almanya'ya ithal edeceği yatakları üretmeye devam ediyor, işçiler yine ağır koşullarda, sendikasız ve sigortasız. Patronlarının para hırsını do- yurmaya çalışıyorlar.**

Sorumluların kökünü kazıyabilecek bu sömürü çarkını durdurabilecek tek güç olan işçi ve emekçiler harekete geçmediği sürece, yeni ölümler kaçınılmaz olarak işçileri bekleyecek. **Kurtuluş örgütlü mücadelede, gelecek ise her şeyi üreten ellerimizde...**

5 kadın işçi öldürüldükleri yerde anıldı!

Katliam unutulmadı ve birinci yılında birçok yerde çeşitli kurumlar tarafından yapılan eylemliliklerle protesto edildi. Bursa'da 28 Aralık akşamı Günyüzü Kadın Dayanışma Kooperatifi, EKD, DTP'li kadınlar, SDP'li kadınlar AVP önünde yaşanan katliamı yaptıkları basın açıklamasıyla protesto ettiler.

Ayrıca Bağımsız Tekstil İşçileri Sendikası (BATİS) 29 Aralık günü fabrikasının bulunduğu Yaylacık Köyü içinde yaptıkları yürüyüşle katliamı protesto etti. Eyleme köy halkı

da alkışlarla destek verdi. Yapılan yürüyüşün ardından fabrikasının önünde bir basın açıklaması yapıldı. Açıklamada "Bundan sonra başka Ayşeler, Sadifeler, Güldenler, Neclalar, Sevgiler gibi işçi kardeşlerimizin iş güvencesinden yoksun bırakılarak, cinayete kurban gitmesine izin vermemeliyiz. Biz yanarak can veren 5 işçi kardeşimizi unutmadık, unutmayacağız. İş yerinde iş güvenliği sağlanana kadar da mücadelemize devam edeceğiz" denildi.

(Bursa)

Film tanıtımı... film tanıtımı... Film tanıtımı... film tanıtımı... Film tanıtımı... film tanıtımı...

BEYNELMİLEL "BİR ŞEY"

rimci düşüncelerini sevdiği, ancak açılmadığı kızı anlatma çabası içinde olan bir tip olarak verilmeye çalışılmış. Sevdiği kızı açılmaması ise, filmde o dönemin devrimcilerinin kadın-erkek ilişkisine uç noktada bir katı bakış açısıyla yaklaştıkları biçiminde sunulması itibarıyla, maalesef filmin gerçekçi olmayan yanlarından birini oluşturuyor. Mesele her ne kadar mizahi bir yaklaşımla ele alınmaya çalışılsa da, öz itibarıyla böyle bir mesaj verilmeye çalışılıyor. Şöyle ki: kendisi de devrimci gence aşık olan kız, dolaylı bir biçimde aralarında duygusal bir ilişki olup olmayacağını sorduğunda, özetle "devrimciler ölümle nişanlıdır" demesi, devrimcileri tanımayanlar açısından, sanki o dönemde devrimcilerin hiç mi hiç duygusal ilişki yaşamadıkları, yaşamadıkları, daha doğrusu meseleye bu kadar uç yaklaştıkları biçiminde algılanabilir rahatlıkla. Sanırız anlatılmaya çalışılan ve de bunu yapayım derken uçlaştırılan mesele, o dönem gerçekten de var olan bazı katı yaklaşımlar ve de bildik "bacı" edebiyatı olsa gerek....

Filmdeki en renkli simalardan ikisini ise, yıllarca büyük şehirlerdeki pavyonlarda çalışıp, bu iş için artık yaşlı denebilecek bir yaşa geldiklerinde, bölgedeki ucuz pavyonlarda çalışmaya gelen iki kadın tipi oluşturuyor. Hiçbir sosyal güvencesi olmadan çalışabilecekleri bir pavyon bulma umuduyla oradan oraya dolaşan, gittikleri yerlerde -filmde olduğu gibi- fotoğraf stüdyolarının arka odalarında, yerlerde sefalet içinde yatan insanlar bunlar..

Aslında yoksulluk ve sefalet bölge insanının genel anlamdaki boyun eğişinin gerekçesi olarak tüm filmde işlenmiş ve bu yönüyle filmin olumsuzluklarından birini oluşturuyor.

Filmde işlenen bir diğer olumlu noktayı ise, devrimci değerlerin nasıl yozlaştırılmaya, talan edilmeye çalışıldığı oluşturuyor. **Bugün had safhalara varmış olan yoz kültür bombardımanının alt yapısının nasıl atıldığına ilişkin ipuçlarını oldukça açık bir biçimde görmek mümkün.**

Hem halkı yozlaştırmak hem de kendilerine eğlence mekanı yaratmak için mekan arayışına giren bölgedeki askeri komutanlık, buna en uygun mekan olarak, 12 Eylül'de birçok ilerici-

devrimci kurumla birlikte kapatılan eski Halkevi'ni seçer. Çok bilinçli olan bu tercih en kısa sürede hayata geçirilir ve en ayrıcalıklı müşterileri ise bölgedeki komutanlar olur. **Halkevi'ni pavyona çevirme kararı ile birlikte haftanın iki günü kendilerine "hizmet verilmesi" şartını koyan askerler, açılışla birlikte buranın başlıca müdavimleri olarak, böylece yoz kültürün de temsilcisi olduklarını teyit ederler.** Komutanların pavyondaki eğlencelerinin aktarımına damgasını vuran en önemli iki özellik ise, eğlencelerini bile askeri nizam içinde hayata geçirmeleri ve de sokaktaki 7'den 70'e insana bile dayattıkları ya da kışlalarda, hapishanelerde zorla dinlettikleri dönemin askeri marşlarını, aslında kendilerinin bile dinlemeye tahammül edemedikleri.

Halkın darbeci faşist generallere yaranma telaşı ise, sokaklarda asılı ve sıkça rastlanan, üzerinde "Hepiniz pašasınız, zorlukları aşarsınız" vb. -dalga geçildiği kesin olan- sloganlar yazan pankartlarla verilmeye çalışılmış.

Tüm bunlara paralel olarak, aynı zamanda başka bir telaş vardır bölgede. Bu telaş ise, darbeci faşist generalerin bölgeye yapacakları ziyarettir. **"Paşaları"** karşılamakta görevli olanların başında ise, gevendelerden oluşan "orkestra" gelmektedir. Kara düzen çalmaya alışkın, notadan, usulden anlamayan bu "orkestra" üyeleri, kendi çabalarıyla "klasik müzik" ve de "paşaları" karşılamaya uygun marşları çalmayı öğrenme çabasına girerler.

Paşaların ziyarete geleceği haberi bölgedeki askerlerde olduğu kadar halkta da korkuyla karışık bir hareket yaratırken, onların gelişine sessiz kalmama telaşındaki devrimci gençte uygun bir karşılama örgütlemeye çalışır, ama bunu yaparken bir dizi aksiliklerle karşılaşır..

Sonunda paşalar gelir ve paşaları panikleten karşılama ise, hiç beklemedikleri birilerinden gelir. Ancak paniğe neden olanların paniğin sahibi olduklarından haberleri bile yoktur....

Bizim yüreklerimizi ferahlatan, hızla çarpmasına neden olan, Beynelmîlel bir şeydir yaşanan... Peki Beynelmîlel ne mi? Eh, onu da artık filme giderek öğrenin...

Son birkaç yıldır deyim yerindeyse "moda" haline gelen 12 Eylül filmlerinden biri daha vizyona girdi: **Beynelmîlel**. Ancak Beynelmîlel, "**Babam ve Oğlum**", "**Eve Dönüş**" gibi, 12 Eylül'ü dramatize eden bir anlayış yerine, kara mizah üzerine oturtulmuş bir film. Kara mizah ise bilindiği gibi, sadece güldürmeyi değil, gülerken düşündürmeyi hedefleyen bir sanat dalıdır. Ve film en azından vermeye çalıştığı olaylar-uygulamalar açısından bunu, tam olmasa da, belli ölçülerde başarmış denebilir.

Film 12 Eylül'ün hala tüm uygulamalarıyla hüküm sürdüğü 1982'lerde, **Adıyaman**'da geçiyor. Filmde özetle, AFC'nin insanların günlük yaşamına nasıl damgasını vurduğu, yaşamın her alanını nasıl etkisi ve de baskısı altına aldığı anlatılmaya çalışılıyor. Bu anlatım ise **traji-komik** bir biçimde sunuluyor.

"**Beynelmîlel**", Adıyaman bölgesinde düğün vb. etkinliklerde müzik yapan ve "**Gevende**" adı verilen insanların 12 Eylül'le birlikte "**yasak**" kapsamına girmesi ve mesleklerini artık "gizli" yapmak zorunda kalmalarıyla başlıyor. Yasaktan dolayı şehir merkezinde çalışmayan gevendeler, şehrin dışında, pavyona çevirdikleri kapalı bir kamyon kasasında işlerini devam ettirmeye çalışırken, yolda otostop çekerken kamyonu almadıkları bir "**muhbir vatandaş**" devreye girerek bunları ihbar ediyor. Ve gevendeler bir "**askeri operasyonla**" yakalanıyorlar!

Film de zaten esas bundan sonra başlıyor. Devamında ise, faşist cuntanın tek tip insan yaratma gayreti, askeri disiplini yaşamın her alanına dayatma çabaları ve halkın günlük yaşamına yapılan keyfi müdahaleler, kısacası bu dönemde ülkenin nasıl bütünüyle bir kışlaya çevrilme istendiğine dair göndermelerin bolca işlendiği

bir film izliyoruz. Filmin daha başında ortaya çıkan ve sonraki bölümlerde de "**icraatlarını**" sürdüren "**muhbir vatandaş**" tiplemesi "**falan kişi cenazeye katılmadı, hoca namaz duasını eksik okudu**" vb. "bilgileri" ihbar etmesiyle, sistemin yarattığı bu tip unsurların, "**neyi ihbar etsem de yaran-sam**" gayretiyle ne kadar alçalabileceğini ve bu alçalış sırasında düştüğü komik durumu da gösterme gayretindedir.

Filmin başında yakalanarak, askeri kışlaya götürülen gevendelerden, bir askeri orkestra oluşturulmaya çalışılması, bu orkestraya ise üniforma giydirmeye telaşı da yine bir dizi kara mizah unsuru içeren olaylar eşliğinde gelişiyor. Askeri üniforma uydurulamayınca, kurtuluş günü kutlamalarından kalan "**düşman**" üniforması giydirilen "**orkestra**" üyelerinin, daha önceleri normal gevendeyken kendilerini aşağılayan sokaktaki insanların gözünde birdenbire **-zorunlu bir-** saygı görmesi, üniforma korkusunun o dönem insanlarda yarattığı ani "**değişimlere**" dair ipuçları taşıyor.

12 Eylül filmi olunca, devrimcilerin olmaması kaçınılmaz tabii ki. Ancak genelde ("**Babam ve Oğlum**"da olduğu gibi) yılğınlık, mağduriyet edebiyatı içinde git-gel yaşayan bir devrimci tiplemesi yok bu defa karşımızda. Bizler açısından filmin "**esas oğlanı**" olan bu devrimci tiplemesi, filmin bütününe de yansıyan, döneme uygun bir atmosfer yaratma gayretine epeyce denk düşen bir profil çiziyor. Bu profil sadece giyim-kuşam, saç vb. aksesuarlarla değil, o günlerin devrimci ruh halini -belli ölçüler içinde de olsa- yansıtmaya çabası olarak çıkıyor karşımıza. 12 Eylül karmaşası içinde okuduğu okuldan memleketine dönen bu devrimci genç, koşullara teslim olmuş bölge halkı içinde Cuntacılarla karşı mücadelede ısrar eden ve dev-

Hava karanlık. Pencereyi ardına kadar açıyorum. Odanın içine gecenin serinliği giriyor. Serinlikle birlikte gece de giriyor sanki. Dışarı bakıyorum hiçbir şey görünmüyor karanlıkta... Evler uykuda, insanlar uykuda, doğa uykuda... **Bense seni yazmak, seni anlatmak istiyorum hiç görmemiş, hiç tanımamış olsam da...** Yaşamımı okuyorum elimdeki kitaptan. Okudukça yüzümü adeta hüznün bulutları sarıyor. Şimdi sağanak öncesinin sakinliği var gözlerimde. Elde değil, kahrediyor insanı güzelliklerin hiç olmadık zamanda yitip gitmesi.

Birkaç saat sonra sabah olacak, vapurlar yavaşmaya başlayacak Eminönü'ndeki vapur iskelesine. Martılar çığlıklarıyla eşlik edecek onlara. Günün ilk ışıklarıyla beraber birer-ikişer insanlar dolduracak kaldırımları. Galata Köprüsü'ndeki emektar kahvede sabah çayları içilecek deniz kokusuyla beraber ve ben hala belki de sana dair bir şeyler yazmakla uğraşılıyor, hislerimi anlatamamanın sıkıntısını yaşıyor olacağım...

İstanbul'a Dersim'den geliyorsunuz. Böyle anlatıyor kitap bana seni. Dersim... Hani şu dizleri tutmayan ihtiyarlarla daha süttan kesilmemiş küçük canlıların buğday tarlaları içinde canlı canlı yangınına, anne karnında süngüyle çıkartılan ceninlerin ilk ve son çığlığına, tecavüze uğradığı an, celladın saçlarını avuçlayan kadınların ahiret yargıcı gibi sorgulayan dehşet verici bakışlarına tanıklık eden zulmün diyarından... Acımın kural olduğu, zalimin dağ çiçeklerine, kaya yosunlarına kanla, hışımla çöktüğü direnişin, isyanın coşkulu çığlığından...

Dersim'in asiliğiyle gelmiştin belki de İstanbul'a. Ama bu koca şehirde de insanı "asi"leştirecek ne kadar çok neden vardı değil mi?

Bir ihtiyar gibi bel vermiş çatı... Çatıda yüzükoyun dizilmiş kiremitler ve baykuş gibi tünemiş bir baca... Duvarları parça parça tenekelele kaplanmış gecekondunun duvarlarının iki başında pencereler... Pencerelerdeki yağ tenekelelerinde açmış allı morlu çiçekler... Çiçeklerin ardında eskimiş tül perdeler... Genelde böyledir ya küçük, sevimli, şirin mi şirin gecekondular. Sizin ki böyle miydi bilmiyorum ama yoksulluğu, aynı acıları paylaştığınız "kaderinizin" ortak olduğu bütün güzel insanlarla kurtuluşunuzun da ortak olduğuna o zaman karar vermiştin sen... Hem de 15 yaşında... 15 yaşında bir "çocuk" olarak başladın bu yürüyüşe. Yürüdü 15 yaşında kavga çocuğu, 20 yaşında coşkulu bir delikanlı, 33 yaşında bir komutan olarak, hem de hiç durmadan...

Genç yaşında sınıksız sarıldığın umutla-

Parıldayan siperlerin başeğmez direnişçisi; Polat İyit

rınla kimbilir belki de bir gece vakti İstanbul'da eli kanlı polis çeteleriyle çatışmaya giriyorsun, sene 1979. Korkusuzca ölümün üstüne yürürken sıktığın her kurşunun sıcaklığı ve aydınlığında yaşamı büyütüyorsun. Ve 15 yaşında tutsak ediliyorsun. Zindanlarla yalnızlaştırılmak ve teslim alınmak isteniyorsun. Çıplak duvarlı hücrenin dar ve parmaklı ortamında sen inancın ve kararlılığınla karanlığa ışık olmayı başarıyorsun.

12 Eylül AFC'sini zindanda karşıyorsun. Yılgınlığa, karamsarlığa düşmüyorsun hiç. Her koşulda halka ve devrime olan inancını büyütüp direniyorsun. Yaşamı karartmıyorsun, lekelemiyorsun kavga geleneğini. Çünkü çok iyi biliyordun ki nerede insan varsa orada umut vardır. Vişnelerin karaya çalan kırmızısı gibi umut... İncirlerin saymakla bitmeyecek çekirdekleri gibi umut... Bir odanın penceresinden bir çırpıda girip, portakalın yuvarlağını kaplayan güneş ışığı gibi umut... Ve sen umudunu hiçbir zaman yitirmedin. **Seni coşkulu bir nehir gibi bendine sığmaz yapan da hiç bitmeyen umudundu belki de.** 1982'de çıkıyorsun zindandan. Kavga kaçınılığının, ihanetin hüküm sürdüğü ağır dönemde sen ilerinin, yeninin temsilcisi oluyorsun.

Ama tahammül edebilirler mi umudun kök salıp büyümesine... **Yıl 1985, 1 Ocak. Bir kez daha işkenceci katillerin elindedin. İhanetle çözmek istiyorlar bu defa seni. Ama sen ser verip, sır vermeyen bir geleneğin sürdürücüsü olmuşsun artık. Sır vermedin.** 1 yıllık tutsak hayatından sonra Metris'ten çıktın. Gelişmenin zamanı ve mekanı yoktu. Sen hapis haneden ateşe atılmış bir maden parçası gibi şeklini bularak çıkmıştın. Artık daha olgun, daha sabırlı aynı zamanda coşkulu ve kararlı bir kavga adamıydın.

1986-87 yılları... **12 Eylül yenilgisinin ve parçalanmanın hükmü sürüyor. Sen yılgınlık ve karamsarlık sürecinin üzerine yürüdü. En zon zamanlarda tereddütsüzce Proletarya Partisi'ni sahiplendin.** Proletarya Partisi'nin politik iktidar stratejisi olan Halk Savaşı'na inancın tamdı. Gerilla yaşamı senin için yeni bir yaşamın, yeni bir toplumun yaratılmasının garantisiydi. Bu yüzden Munzur'a tutkundun. İnanç ve tutkuyla yürüdü "Bir no'lu hat"ta 1994... Proletarya Partisi tarihinin en ağır darbesini yiyor. Güvensizlik ve karamsarlık ortamında sen yine zor zamanların yiğit devrimcisi olarak tarihsel misyonuna uygun, her türlü Marksist-Leninist-Maoist düşmanı akıma karşı mücadele ediyor, Parti'nin yeniden merkezleşmesinde önemli görevler üstleniyorsun.

19 Nisan 1996 yılında faşizmin işkencehanelerinde düşmanı bir kez daha yenilgiye uğratarak, tekrar tutsak düşüyorsun. Artık senin için kavganın yeni mekanı Bayrampaşa oluyor. İşte tam da bu süreçte devletin tüm halkı teslim almaya yönelik topyekun saldırısının bir parçası olan zindanlara saldırıların püskürtülmesi için şanlı genel direniş ve Ölüm Orucu eylemi başlıyor. Sen bu eyleme süresiz açlık grevcisi olarak katılıyorsun. Bu büyük direnişte

12 devrimci bir bir şehit düşmüştü, ancak sonunda yine düşman yenilmişti. Zafer direnenlerin olmuştu. Pek çok beden bu büyük direnişte zayıf düşmüştü. 69 günlük bu kavgada direncini yitiren bedenine işte bu zamanda hükmetmeye başlamıştı hastalık. Kanserdin... Ama sen her zamanki kuvvetinle **"Bunu yeneceğiz... İradenin yenemeyeceği, bilimin çözemeyeceği hiçbir şey yoktur"** diyordun. Bu bilinçle savaşa devam ettin.

Faşizm ise tedavini engellemek için her şeyi yaptı. Adli Tıp tarafından **"hastalık ölümcüldür"** raporu verilmesine rağmen, tahliye edilmedi. Hastalığının ölümcül niteliğinin ve geri dönüşmez aşamaya ulaştığının apaçık bir hal almasından sonra götürüldüğü hastanede yatağa zincirlemek istediler seni. Kabul etmedin, başeğmez tavrını sonuna dek sürdürdün. Ve bu faşist uygulamaları protesto etmek için yeniden açlık grevine başladın. Bu başeğmez direnişine tahammül edemediler ve seni yeniden hiçbir zaman tutsak almayı başaramadıkları zindanlarına koydular. Ve ölümün son savaşı burada başladı. 15 Ocak 1997'de ölüm hiçbir aklın alamayacağı kadar inatçı direniş karşısında son mermilerini de harcaayıp, şaşkınlık içinde teslim bayrağını çekerek başka limanlara yöneldi. **Ölümler yaşam arasındaki bu kıyasıya savaşta sen 20 yıllık devrimci yaşamınla ölümsüzlüğün adı oldun.**

Bir bardak suyu okyanus sanarak yaşayanların acıklı hikayelerine karşı sen yaşamınla, ölümlerle cesurca savaşırken de hayatın kutsallığını ve yürünmesi gereken yolu gösterdin ardında kalanlara.

Senin yaşamın tıpkı Komünist önder İbrahim Kaypakkaya, Meral Yakar, Ali Haydar ve nice devrim şehitleri gibi hayatı boyunca uykuda olan ve bir anda uyanıp ne kadar az zamanı kaldığını, yapılması gereken her şeyi yapması, öyküsünü değiştirmesi gerektiğini anlayanlar için en büyük örnek olarak karşıda duruyor.

Şimdi mi? Şimdi şehitlerden alınan mirasla kavga devam ediyor tüm çetinliğiyle... ve değişen çok bir şey de yok aslında. Güneş hala o dar sokakların üzerinde doğuyor, yağmur aynı sevecenlikle yıkıyor sokakları. **Halkımız açlığın ve yoksulluğun kısılcığında hala... Ve tüm baskılara karşı isyan çığlıkları yükseliyor yine. Devletse bu çığlıkları bastırmak için halkın öncüsü olan devrimci ve komünist tutsakları F tipi hapisanelere kapatıyor.** Ege menler geçmişten günümüze zindanlarıyla, tecrit saldırısıyla, işkencelerle, tedavilerin engellenmesi ve hak gasplarıyla devrimci tutsaklara durmaksızın saldırmaktadır. Ve direniş sürmektedir yine parıldayan siperlerde, sonunda zaferi kazanacağımıza olan bitimsiz umudumuz ve inancımızla...

Parti ve devrim şehitlerini andığımız Ocak ayının son haftasında her bir şehidimiz yolunuza aydınlatmaya devam ediyor. **Biliyoruz ki, şehitlerimizi anmak onların mücadelesini, onlara layık olarak sürdürmektir.** Ve halkımızın yiğit evlatları tarihin onlara yüklediği bu onurlu görevi gereğince yerine getirecektir.

KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Meral YAKAR: 22 Ocak 1973'te bir evde meydana gelen kaza sonucu yaralanan Meral YAKAR, kendisini tanıyan polisler tarafından işkenceye alınarak Proletarya Partisi'nin ilk şehidi olarak ölümsüzleşti.

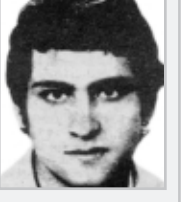
Ali Haydar YILDIZ: 24 Ocak 1973'te Dersim Vartinek'te İbrahim Kaypakkaya ile birlikte kaldıkları köm bir ihbar sonucu düşman güçlerince sarılır. Kaypakkaya'nın yaralandığı bu çatışmada Ali Haydar YILDIZ, TİKKO'nun ilk komutanı olarak şehit düşmüş ve adını tarihe kazımıştır.

Atilla ÖZKAN: 1957 Kayseri doğumlu olan Atilla ÖZKAN, Zeytinburnu ve Kazlıçeşme'de birçok fabrikada üretime katıldı. Yürüttüğü mücadele sonucu kısa sürede düşmanın baş hedefi haline gelen Özkan'ın kaldığı ev bir ihbar sonucu düşman güçlerince sarılır. Evde bulunanlar Proletarya Partisi'nin direnme geleneğini yaşatarak son mermilerine kadar çatıştılar. Yaralı olarak ele geçirilen ancak hastaneye kaldırılmayarak ölüme terkedilen Özkan, 18 Ocak 1976'da şehit düştü.

Mehmet GÜNALP: 1960 Erzinca Refahiye doğumlu olan Mehmet GÜNALP, İstanbul Yıldız Teknik Üniversitesi'nde okurken tanıştı devrimci düşüncelerle. 16 Ocak 1980'de İstanbul Şişli'de sivil faşistler tarafından katledildi.

Hazro Şehitleri: 24 Ocak 1981 tarihinde Diyarbakır Hazro'da bir ihbar sonucu faşist TC'nin attığı pusuda Haydar ASLAN ve İhsan PARÇACI uzun süren bir çatışma sonrası şehit düştüler. Onları ihbar eden Kırmataş Köyü Muhtarı Tevfik Keletoğlu 13 Temmuz 1981 tarihinde TİKKO gerillaları tarafından cezalandırıldı.

Manuel DEMİR: 1962 yılında Kayseri'de doğan Manuel Demir, 1981'de alındığı işkenceden başı dik olarak çıktı. Kandıra Karakolu baskını eylemi ardından kaldığı evde yakalanan DABK üyesi Manuel DEMİR, 24 Ocak 1988'de işkencede katledildi.

Yusufeli Şehitleri: 24 Ocak 1994 tarihinde TİKKO gerillaları ile TC güçleri arasında çıkan çatışmada TKP/ML TİKKO komutanlarından Erhan Öztürk ve Hasan Özdoğan ile TKP/ML üyesi ve Siyasi Komiseri İhsan Şimşek ve TKP/ML üyesi Muharrem Kaya şehit düştüler.

Alman proletaryasının ölümsüz kartalları: Rosa Lüksemburg ve Karl Liebknecht

I. Emperyalist Paylaşım Savaşı'ndan önce Alman Sosyal Demokrat Partisi'nin büyük bir üye kitlesi vardı. 1912 parlamento seçimlerinde dört buçuk milyon oy almıştı. 110 milletvekili kazanmış ve parlamentoda en fazla temsil edilen parti durumuna gelmişti. **Sosyal Demokrat Parti**'nin 1 milyon üyesi, sosyal demokrat basının ise bir buçuk milyon dolaylarında aboneli vardı. Fakat parti yöneticileri bu dönemde, işçi sınıfının mücadelesini engelledi. Yöneticiler Alman egemenleri ile birleşerek işçi sınıfı mücadelesine ihanet ettiler. Alman Sosyal Demokratlarının lideri **August Bebel** 1913'te ölünce yerine Scheidemann geldi. Bu dönemde parti, silahlanma ve savaş hazırlıklarını hızlandıran emperyalizme yardımcı olmaya başladı.

Lüksemburg, Liebknecht ve Spartakist Birliği

1981'de Erfurt'ta **Sosyal Demokrat Parti Kongresi** yapıldı. Bu kongrede işçi sınıfı mücadelesini sosyal reformlara indiren bir program kabul edildi. Engels bu programı eleştirerek bununla krallığa karşı mücadele edilemeyeceğini, cumhuriyeti kurma doğrultusunda çalışılmayacağını belirterek, mutlak bir imparatorlukla yönetilen Almanya'da sosyalizmin devrimsiz kurulamayacağını, reformizmin ve revizyonizmin sosyalist eylemi etkisizleştireceğini söylemişti.

Aynı dönemde **Bernstein** de Marksizm'in soyut olduğunu, tarihsel gelişim konusunda önyargılara dayandığı-

nı, kapitalist toplumun ileri aşamasında sınıflar arası çelişkilerin yumuşayacağını, sendika mücadelesi ve sosyal reformlarla kapitalist sömürünün ortadan kalkacağını söylüyordu. Bernstein'in bu görüşlerini Kautsky de desteklemekteydi. Bu yazılara karşı ilk tepki SDP'nin Dresden'deki gazetesinin yöneticisi olan Parvus'tan geldi. **Rosa** ve **Karl** da Bernstein'i ve Kautsky'yi eleştiriyordu.

Polonya'da doğan Rosa, gençlik yıllarından başlayarak sosyalizm mücadelesinde Proletarya adlı parti saflarında yerini aldı. 1886'da Proletarya Partisi darbe yedi. Bundan bir buçuk yıl sonra Rosa Lüksemburg **Polonya Devrimci Sosyalist Partisi**'ne katıldı. Bu Partiyi Sosyalist Enternasyonal'de temsil etti. Bunun yanında parti yöneticilerinin milliyetçilik eğilimi içinde olduklarını ve işçileri sınıf mücadelesinden uzaklaştırmalarını teşhir etti. 1898'de Almanya'ya gitti ve işçi eylemlerine katıldı. **Burada Bernstein'in revizyonist ve reformist çalışmalarına karşı Marksizm'i savundu.** 1904 ve 1905'te tutuklandı. 1907'de Stuttgart'da toplanan Sosyalist Enternasyonal Kongresi'ne katıldı. 20 Şubat 1914'te yaptığı bir konuşmada "**Bizden Fransız ya da başka uluslardan kardeşlerimizi öldürmemizi bekliyorlarsa o zaman onlara 'hayır katiyen' yanıtını verelim**" dediği için askerleri kışkırtma suçundan tutuklandı.

Spartakistlerin öncülerinden olan Karl Liebknecht Marks'ın öğrencisiydi.

di. Berlin'de yayımlanan Von Narts adlı sosyalist gazetesinin yazı işleri müdürü olarak çalışıyordu.

I. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nın baş göstermesi ile birlikte 3 Ağustos 1914'te Alman Sosyal Demokrat Partisi "**yurtseverlik**" adına Kayzer hükümetinin savaş kredilerini destekleme kararı aldı. Fakat **Rosa Lüksemburg** ve **Karl Liebknecht** bu politikaya karşı çıkarak, çıkacak herhangi bir savaşın iç savaşa dönüştürülmesini söyleyerek bu karara karşı çıktılar. Rosa, Karl, Franz Mehring, Clara Zetkin bir araya gelerek Alman sosyal demokratlarının bu politikalarına karşı amansızca mücadele ettiler.

Bu grup Spartakistler Birliği'nin çekirdeğini oluşturuyordu. Spartakistler Birliği'nin ilkelerini yazan Rosa şöyle diyordu: "**Emperyalizme karşı savaş aynı zamanda proletaryanın siyasal iktidarı için savaştır; kapitalizmle sosyalizm arasındaki kararlı çatışmadır. Enternasyonal proletarya emperyalizme karşı uzlaşmaksızın bir bütün olarak dövüşürse bütün gücünü ve kendini feda etme yeteneğini bir araya getirip, eylemine pratik ilke olarak 'Savaşa karşı savaş' sloganını seçerse, sosyalizm amacına ulaşabilir.**"

Rosa Lüksemburg ve Karl Liebknecht 1916'da tutuklandılar. Polonya işçi eylemlerini ve Ekim Devrimi'ni hapishaneden gözlemlediler. 8 Kasım 1918'de Almanya'da gerçekleşen devrimle Rosa ve bir eylem adamı olan Karl serbest bırakıldılar.

Ocak 1919'da Berlin'de "**Spartakist ayaklanma**" adlı sokak çatışmaları başladı. Frederich Ebert başkanlığındaki Alman Sosyal Demokrat Partisi'nin elinde bulunan hükümet Spartakistleri bastırmak için vahşice yöntemlere başvurdular. Eber hükümeti ayaklanmayı ve Spartakistleri bastırma görevini küçük burjuvalardan ve Hitler dönemindeki şiddet örgütlerinin çekirdeğini oluşturan "Freikorps"u kurdu.

8-9 Ocak 1919'da Rosa Lüksemburg ve Leo Jogiches'in düzeltmelerini yaptığı Die Rote Fahne gazetesinin basıldığı ev makineli tüfekle tarandı. Rosa buradan yara almadan kurtuldu. Rosa ve Karl arkadaşlarının

moralini bozmamak için Berlin'i terk etmediler.

Fakat **Rosa Lüksemburg, Karl Liebknecht 15 Ocak akşamı Wilhelm Pieck ile birlikte son barınakları olan Wilmersdorf Mannheimer Sokak, 53 numarada bir manga asker tarafından tutuklanarak Eden Oteli'ne götürüldü. Burada kafalarına sıkılan kurşunlarla öldürüldüler.** Ölüsünden bile korktukları Rosa Lüksemburg'un cesedini bir kanala atıldılar. Rosa'nın cesedi ancak üç ay sonra Mayıs 1919'da bulunabildi.

GÜNDE DÜN...

17 Ocak

1961. Kongo Başbakanı yurtsever Patrice Lumumba öldürüldü.

18 Ocak

1943. Sovyetler Birliği iki yıl süren Leningrad kuşatmasını kırdı. Bir yıl sonra kuşatma bütünüyle son buldu.

1991. Türkiye Büyük Millet Meclisi hükümete savaş yetkisi verdi; İncirlik'ten kalkan ABD uçakları Irak'ı bombaladılar.

21 Ocak

1924. Sovyetler Birliği'nin kurucusu, Ekim Devrimi'nin önderi büyük komünist Vladimir İliç Lenin öldü.

22 Ocak

1905. Birinci Rus Devrimi başladı. Çar birliklerinin Kışlık Saraya dilekçe vermek için yürüyüşe geçen işçilerin üzerine ateş açması ve "Kanlı Pazar" günü 500 işçiyi öldürmesinin ardından ayaklanmalar baş gösterdi.

1977. İstanbul'da Saraçhane-Sultanahmet arasında "Faşizme Ölüm" yürüyüşü yapıldı. Yürüyüşe 5 bin kişi katıldı.

1980. Polis, arama yapma bahanesiyle TARIŞ (İzmir, İncir, Üzüm, Pamuk ve Zeytinyağı Tarım Satış Kooperatifleri Birliği) işletmelerine girmek istedi; 50 kişi yaralandı, 600 işçi gözaltına alındı. TARIŞ'e bağlı işyerlerinde işçiler direnişe geçti.

Özelleştirmelerin meyveleri ortaya çıkıyor, sermaye istediği gibi at koşturuyor!

Nurak işçileri alacaklarının peşinde!

Gaziantep'te kurulu bulunan **Nurak Tekstil Fabrikası**'nda işçiler, alacakları için eylem yaptı. 29 Aralık günü alacaklarının ödenmesi ve ücretsiz izin uygulamasının durdurulması için gün boyu fabrika önünde bekleyen işçiler, patronun fabrikadaki örgütlülüğü dağıtmak istediğini dile getiriyorlar.

Patron "**param yok**" diyerek DİSK/Tekstil üyesi olan 400 işçinin alacaklarını vermezken, aynı zamanda fabrikaya yeni makineler alıyor. Patron, işçileri ücretsiz izine göndererek ve ham madde almayarak işçiler üzerinde baskı oluşturmak istiyordu. İşçilerin kararlı direnişi sonucunda patron işçilere **450 YTL** dağıtırken, bayramdan önce çalışmadıkları 5 gün için yarım ücret ödemeyi kabul etti. İşçiler bunun üzerine eylemi gece saat 23:00'te bitirdi.

(H. Merkezi)

Hastane işçileri iş bıraktı

Ankara Üniversitesi Tıp Fakültesi Cebeci Hastanesi ile İbni Sina Hastanesi'nde **Özörnek İnşaat ve Temizlik Limitet Şirketi**'ne bağlı olarak asgari ücretle çalışan temizlik işçileri, maaşlarının ödenmemesi ve çalışma koşullarının iyi olmaması nedeniyle iş bıraktı. **Maaşlarını düzenli alamadıkları, ücretlerinin sürekli kesildiği, yıllık izinlerinde maaş alamadıkları ve yol paraları kesildiği için 28 Aralık günü Cebeci Hastanesi önünde bekleyen işçiler işten ayrıldıklarının tazminat ödenmemesi için her yıl giriş çıkış yaptırıldığını söylediler.** 2004 yılından bu yana vergi iadelerinin karşılığı da ödenmeyen işçiler kendilerini zincirsiz köle olarak tanımlayan hastane yönetimine taleplerini sunabilmek için aynı gün iş bıraktılar. Eyleme katılan 300 işçi, çalışma koşullarının düzeltilmesi için eylemlerine devam edeceklerini söylediler.

(Ankara)

Gerçek dışı anlamlardan, karmaşık terimlere kadar bir dizi abartma ve kirlenme politikası ile KİT'lerin özelleştirilmesi, bu günlerde sırayla sermayenin istediği gibi açıp-kapamasına, işçileri işten çıkarıp kapı dışarı etmesine varan bir pratikle, olanca hızıyla devam ediyor. Bunun son örneklerinden birisi de 2 yıl kadar önce özelleştirilen **TEKEL** içki fabrikaları.

Devlet tarafından işletilirken 17 işletmesiyle **Mey İçki**'ye satılan **Tekel Rakı Fabrikaları**, 3 yıl aradan sonra, alıcı şirket tarafından hisselerinin 900 milyon dolarlık bir bölümü, bu yıl Nisan ayında Amerikan firması Texas Pacific Group Şirketi'ne satıldı. Burada ilginç olan zaten özelleşen işletmenin başka bir şirkete kârlı bir oranda satılması değil, bu kadar yüklü miktarda alınan işletmenin kapatılacak olması. Ayrıca Mey'in bir paravan gibi çalışıp işi bittikten sonra Amerikan şirketine meydanı bırakması, Amerika'nın tüm dünyada olduğu gibi Türkiye'de de emekçiler arasındaki kötü

şöhretinin göze batmamasını da sağlıyor. Amerikan şirketine devredilen rakı fabrikaları 31 Aralık 2006 itibarıyla kapatıldı. 17 işletmenin 3'ü arazisi nedeniyle kiraya verilirken, kalanları da kapatılacak. **Aynı süreçte işletmelerde çalışan işçiler de sokağa atıldı.**

Kararın geri alınması için İstanbul'da **21 Aralık**'ta fabrikaya kapanan ve üretim yapmayan işçilere destek sürerken, eylem **Ankara, İzmir, Nevşehir, Diyarbakır** fabrikalarına da yayıldı. İşçiler, Amerikan firmasının kapatma kararının göstermelik olduğunu, sendikacı ve nispeten yüksek ücretli işçiler atıldıktan sonra yine açılacağını, bu defa tamamen güvencesiz ve asgari ücretle çalışan işçiler alınacağını belirtiyorlar. İşçiler, piyasanın % 90'ını elinde tutan ve 900 küsur milyon dolara alınan bir işletmede böyle bir kararın başka bir gerekçesi olmayacağını anlatıyorlar. Özelleştirme süreci tamamlandığı için KİT işçileri gibi 4-C maddesinden yararlanamadıklarını, ama zaten 4-C'yi de kurtuluş

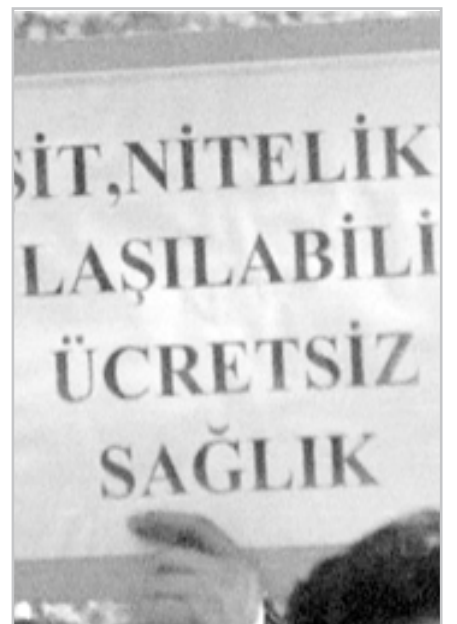
olarak görmediklerini, asıl olarak fabrikayı kapatılmak istemediklerini belirten işçiler, kendilerine söylenen 5 yıl iş güvencesi şartının da 3. yılda ihlal edildiğini söylüyorlar. Özelleştirme sürecinde duruma müdahale etmeyen sendikaların durumuna ilişkin sendika yönetimi işçilere şöyle diyor: "**Başkan kasadan aldığı 10 milyarı at yarışlarında kullandı ve sonra da zaten ihraç edildi.**" İşçiler, özelleştirme kapsamında hayata geçirilen işten çıkarmalara karşı gerçekleştirdikleri fabrika işgaline 5. günde son verdiler. Eylemin hangi koşullarda sonlandırıldığına dair görüşünü aldığımız Tek Gıda-İş Sendikası Trakya-Marmara Bölgesi 5. Şube Başkanı **Abdullah Çolak**, gazetemize yaptığı açıklamada; bu eylemin, taleplerin önemli bir kısmının karşılanması ile son bulduğunu söyledi. Ayrıca kabul edilen **taleplerin, kıdem ve ihbar tazminatlarının yanı sıra, 5 maaş ikramiye ve mevcut çalışanların özelleştirmenin ardından memuriyet içinde memuriyet anlamına gelen bir statüde konumlandırılarak, çalışmaya devam etmelerini de kapsadığını** sözlerine ekleyen Çolak, bu eylemin kendileri açısından önemli bir kazanım olduğunu vurguladı. Çünkü eylemin başlangıcında karşılarında hiçbir talebi ve görüşmeyi kabul etmeyen bir patron olduğunu, ancak eylemle birlikte bunu değiştirdiklerini ve bir dizi talebi kabul ettirdiklerini ve bu eylemin ilerideki hedefler açısından da bir umut vaat ettiğini, bunun için de bitirilen eylemin yenilgi değil, kazanımla sonuçlandığını ileri sürdü. (Kartal)

Sağlıkta dönüşüme hayır!

26 Aralık Salı günü saat 12:30'da **Haydarpaşa Numune Hastanesi** önünde biraraya gelen İstanbul Tabip Odası üyeleri yaptıkları eylemle, sağlık hakkına, mesleklerine ve geleceğine sahip çıkacaklarını belirttiler. Eylemde açıklama yapan İTO Başkanı Prof. **Özdemir Aktan**, Sağlık Bakanlığı'nın istediği kişileri eğitim hastanelerine atadığını belirterek, eğitim hastanelerinde kalite ve üstün hizmet anlayışından ödün vermeyeceklerini belirtti. Sağlıkta dönüşüm politikalarına karşı 3 bin hekimden imza topladıklarını söyleyen Aktan, haklarını sonuna kadar savuna-

caklarını da ifade etti.

İTO Temsilciler Kurulu Divanı adına bir konuşma yapan **Serkan Emre Eroğlu** da, sağlık hakkı için mücadele edeceklerini söyleyerek, herkese anayasal hak olan ulaşılabilir, nitelikli, ücretsiz sağlık hizmetlerinin sunulmasını istedi. Sağlık emekçileri ve hasta yakınlarının da destek verdiği açıklamanın ardından doktorlar Kadıköy Sağlık Ocağı önüne kadar yürüyerek "Sağlıkta Dönüşüm Yasası"nı protesto ettiler. Eylem bitiminde toplanan yaklaşık 3 bin imza Başbakan Erdoğan ve TBMM'ye gönderildi. (H. Merkezi)

“Savaş gerçekte gözleri kör olanlar görsün diye: Savaş Kör

İnsanlar onu ilk “Su damlasına sığdırılan yaşam” adlı belgeselle tanıdı. 96 Ölüm Orucu direnişi gazisiydi. Hem **Ulucanlar Katliamı**’nı hem de **19 Aralık Katliamı**’nı yaşayan biriydi ve 2001 yılındaki direnişten sonra **Wernicke Korsakoff** tanısı ile serbest bırakılmıştı.

Belgeselden aklımızda kalan önemli noktalardan birisi “**Devrimciler nasıl hatırlıyor musun?**” sorusuna verdiği cevaptı; “**İyi bir şey, onurlu bir şey...**” Tedavisi tamamlanmadan, devam eden mahkemesinin sonuçlanmasıyla birlikte Savaş Kör, ailesinin yanından alınıp, tutuklanarak tedavi olması gerektiği halde hapishaneye konuldu. Wernicke Korsakoff sendromunun etkilerinin yanı sıra psikolojik dengesini kaybeden Savaş, bu haldeyken 2 yılı aşkın bir süre tekli hücrede tutuldu. İki sefer arkadaşları, akrabaları ve avukatının girişimleri ile hastaneye sevk edilirken hem hapishane idaresi tarafından hem de Adli Tıp tarafından “**sağlıklıdır**” denip tekrar hücreye konuldu.

Savaş Kör, şimdi tecridi görme-yenler gibi görmüyor, tedavide geci-kildiği için iki gözü de görme yeteneğini kaybetmiş durumda. Sadece tek gözü ışığı sezebiliyor. Ancak onlar gibi gerçeklere kör değil. Cezalandırıldığı süreyi doldurduğunda Savaş Kör zorla alındığı topluma, ruh sağlığı bozulmuş, tedavisi engellendiği için kör olmuş, su ve ekmek haricinde hiçbir şey yemeyen ve bu yüzden hareket dahi edemeyen bir halde geri bırakıldı.

Savaş Kör’le ilk yaptığımız görüş-

mede röportaj yapmak istememişti. Kendisine bir şey sordüğümüzda dahi cevap vermiyor, hareket edemediğinden ötürü sadece yatağa uzanmış gözlerini elleriyle tutmuş halde bekliyordu. **Değil gürültüye en ufak bir sese dahi katlanamıyordu.**

Şimdi arkadaşlarının, devrimcilerin, yoldaşlarının, ailesinin ve Savaş’ın bu durumuna uzaktan yakından tanık olan herkesin yardımı ile tedavisi yapılıyor. Tek gözünü tamamen kaybetmiş durumda. Doktorlar ailesine “**Keşke erken gelseydi, bu halde olmazdı. Yapılabilecek bir tedavi için çok geç**” açıklamasını yapmışlar.

Aradan geçen belli bir süre sonra Savaş’ı şu anda tedavisinin yapıldığı hastanede tekrar ziyaret ettik.

Tecritten yaşama bir yol; yalnız bir dost sesi

İlk gittiğimizde sesimize tepki vermeyen Savaş’a kendimizi tanıttınca bir gülümseme belirdi yüzünde. Annesine nasıl olduğunu sorduk, şimdilik iyi olduğunu, doktorların ilgilendiğini söyledi bize. Bir ara ise Savaş bu halde olduğu halde halen sağlık kartnesi alamadıklarını belirtti.

Savaş’a nasıl olduğunu sorduğumuzda ise bizi sevindiren bir cevap verdi; “**Ben iyiyim, siz nasılsınız?**” Aslında röportaj yapmak için geldiğimizi söylediğimizde hafızasının tam yerinde olmadığını, bize kesik bir konuşma ile anlattı. Onu ilk hatırladığımız görüntülerde olduğu gibi “**onurlu şeyleri**” hatırlıyordu; yoldaşlarını ve direnişleri.

Ne anlatmak istediğini sorduk; “şu anda aklıma hiçbir şey gelmiyor, üzgünüm” diyor. Savaş’ın şimdi hastanede olduğunu öğrenen ve ona selam gönderen insanların adları aktarılıp “**selamı var**” deniyor; yüzündeki gülümseme ile beraber “**siz de benim için selam söylüyorsunuz, değil mi?**” diyor. Şimdi nasıl olduğunu sorunca çok mutlu olduğunu söylüyor.

Geçtiğimiz günlerde yapılan bir dayanışma etkinliğinde mesane kanseri olduğu halde tahliye edilmeyip F tipi hapishanede tutulan devrimci tutsak Erol Zavar’ın eşi Elif Zavar “**Dışardakiler hep birlikte dayanışmayı büyütürse, tecrit kırılır**” diyordu. Tecridin yarattığı fiziksel rahatsızlıklarla birlikte psikolojik sorunlar yaşayıp, kendini dış dünyaya kapatan Savaş Kör’ü işte bu dayanışma yeniden yaşama döndürdü. Tecridin tutuklulara neler yapabileceğinin en somut kanıtı olan Savaş, bu gerçeği gizlemek isteyenlerin suratına gerçeği haykırıyor. İçerden ve dışarıdan yazılan mektuplar, yapılan ziyaretler, tedavi ücretlerinin karşılanması için yürütülen maddi destek giderek artıyor. Savaş dayanışma ile tekrar hayata sarılıyor.

Direnişleri hatırlıyor, çünkü izleri onda...

Ulucanlar ve 19 Aralık’ta bulunduğunu ve ne hatırladığını soruyoruz. Geçmişte de onu tanıyan bir arkadaş; **Halil Türker**’i hatırlayıp hatırlamadığını soruyor ve bize dönerek “**çok iyi anlaşırlardı**” diyor. Savaş anlatmaya başlıyor; “**Evet, onu hatırlıyorum. Ulucanlar’da şehit düştü. Başka koşuttan bizim koşuşa gelirken.**” Türker’i, vurulduğunu gören başka arkadaşların koşuşa kadar getirdiklerini anlatıyor, bu kesik sözcüklerin arasında belli bir zaman süren konuşmada son söz bizi buruklaştırıyor. “**Kucağımdaydı, gelmişti, ama ölmüştü.**”

Sol elinde 3 parmağının olmamasına neden olan Ulucanlar katliamı? O gün, yani Ulucanlar katliamı sırasında dolabı barikat olarak kapının önüne koyduğunu ve dolabın düştüğünü söylüyor. “Do-

lap elinin üstüne mi düştü?” diye sorunca “hayır” diyor. Kısa bir bekleyişten sonra “**kurşun, kurşun geldi ve dolap düştü. Kurşun parmaklarıma denk gelmiş, bir de diğer bileğimde kurşun izi var, bir kurşun da oraya gelmiş**” diye ekliyor.

Söz bitince titreyen ellerini tutup “**İstersen konuyu kapatalım**” diyoruz; cevabı bize eskiden anlatılan Savaş Kör’ü yeniden yaşıyor; “**Kusura bakmayın, çok konuşamıyorum, kafam karışık**”, bu sözlerden sonra yanındaki arkadaş halen bazı şeyleri hatırlayamadığını, hatırladıklarını da net bir şekilde anlatamadığını söyledi.

Bazı yoldaşlarını hatırladığını ve nasıl ölümsüzleştiklerini de hatırladığını söyledi bize, sonra sessizleştik. Gitme vakti yaklaştığında “Herkes selam söyleyin” diyor bize, “**Herkes desteği için teşekkür edin**”...

Dayanışma büyütülerek tecrit kırılır!

Bizler **İzmir Cezaevi İnisyatifi** olarak Savaş Kör’ü sahiplenmek için başlatılan kampanyaya destek vermek için ilk günden harekete geçtik. Çünkü bizler biliyoruz ki dayanışma büyütülerek tecrit yıkılır. Tecridi kırmanın bir parçası da şu an Savaş Kör’ü sahiplenmekten geçiyor. Başlangıç olarak dayanışma amaçlı kartpostal çıkardık. DKÖ’lere, sendikalara kurumlara, çevremizdeki duyarlı insanlara gidip

Savaş Kör’ün sağlık durumunu ve F Tiplerindeki tecrit zulmünü bir kez daha anlattık. Aynı zamanda **Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri’nin Savaş Kör ile ilgili hazırladığı bildirimleri ve İzmir Cezaevi İnisyatifi’nin hazırladığı afiş ve kartpostalları bırakarak dayanışmayı geliştirmek adına neler yapılabileceği hakkında fikir alışverişi yaptık.** Bu noktada birçok kurumun destek verme çabasını ve duyarlı olduklarını gördük. Bu çalışmaların yanı sıra Savaş Kör’ün sağlığı ve sahiplenilmesi özelinde F tiplerinde yaşatılan tecrit (**kişiliksizleştirme-izolasyon**) koşullarının daha geniş kitlelere ulaşması amacıyla günlük gazetelere ve çeşitli internet sayfalarına yazılar yazılıp gönderilmiştir. Yazılarımıza buralarda yer verilmiştir. Savaş Kör’ü sahiplenerek tecridi kırmaya yönelik kampanyamızı ve çalışmalarımızı devam ettireceğiz.

(İzmir)

İşçi-köylü'den

2006'dan akılda kalanlar...

Emperyalistlerin hem intikam, ama daha çok da halklara gözdağı amacıyla gerçekleştirdikleri idamın gölgesinde girdik yeni yıla. Saddam'ın idamı aynı zamanda 2000'lerin başında derinleşmeye başlayan, 2006'ya geldiğinde ise artık içinden çıkılmaz hale gelen krizin bir ürünüydü.

2006 yılı boyunca dünyada ve ülkemizde yaşanan gelişmelere baktığımızda, emperyalist-kapitalist sistemin içinde bulunduğu krizin boyutunu daha net bir şekilde görebiliriz.

2006'nın ilk ayı emekçi yığınların sisteme karşı mücadelelerindeki yükselişi ve öfkeyi yansıttı daha çok. Asya'dan Ortadoğu'ya kadar uzanan bir hatta emekçi yığınların öfkesi dışa vurdu. **NKP(M)**, Nepal'de sürdürülen Halk Savaşı'nda, ateşkesi tek taraflı sona erdirerek, hem Nepalli egemenlere, hem onları destekleyen yayılmacı **Hindistan'a** ama esas olarak da emperyalistlere meydan okumayı sürdürdü. **Aynı günlerde Filistin'de yapılan seçimleri Hamas'ın kazanması ise, Filistin halkının teslimiyetçi El Fetih'e bir cevabı ve intifadanın daha da ileri taşınacağı habercisi oluyordu.**

Ortadoğu ve Asya'da bu önemli gelişmeler yaşanırken, **Avrupalı emekçiler de, sadece bağımlı ülkelerde değil, emperyalist metropollerde de artan emperyalist saldırganlığa karşı ayağa kalkıyor, Almanya, Hollanda, Belçika'da 50 bin liman işçisi, polis azgınca saldırılarına rağmen gerçekleştirdikleri eylemlerle, AB'nin limanları özelleştirme yasa tasarısını geri çektirerek, emperyalizme kendi kalesinde güçlü bir tokat atıyordu.**

Halkların özgürlük yürüyüşünün önünde engel olmayı sürdüren tasfiyeci anlayışlar ise, 2006 yılında da bu gelişmelere gözlerini inatla kapamayı sürdürdüler. Latin Amerika'daki "sol aldatmacası", DSF'nin 24-25 Ocak 2006'da Veneziella'da gerçekleştirdiği toplantıyla pekiştirilme-ye çalışıldı.

Dünya halklarına yönelik ABD emperyalizmi öncülüğünde ve "Terörle Mücadele" konseptiyle gerçekleşen saldırıların, ısrarla "Medeniyetler Çatışması" olarak getirilme çabaları 1 Şubat'ta Danimarka'da yayınlanan provokatif karikatür krizinde kendini gösterdi. Ancak halkları karşı karşıya getirme çabaları sadece bununla sınırlı kalmayıp, işgal bölgelerinde mezhepler arası çatışmaların körüklenmesine dönüştü.

Dünyanın bir diğer ucunda, Meksika'da ise aylarca sürecektir olan bir direniş başlıyordu. Oaxacalı eğitim emekçilerinin 14 Haziran'da, ekonomik-demokratik taleplerle başlattığı eylem süreci, kısa sürede geniş emek kesimlerini ve özellikle Meksika'nın yerli halklarını kapsayarak, tüm eyaleti denetimi altına alıyordu.

Ülkemiz egemenleri ise aynı dönemde, emperyalizmin krizine paralel olarak yaşadıkları siyasal krizi aşma derdine düşmüşlerdi. Bunun içindir ki, yılın ilk günlerinde ortaya çıkan kuş gribi salgınından dolayı çok sayıda insanın yaşamını yitirmesine, gündem saptırma amaçlı yayınlara rağmen, krizin gölgesinde kaldı ve gerekli önlemler alınmayarak, halkın yaşamını uzunca süre tehdit etmeyi sürdürdü. **Ancak, işçi emekçi yığınları giderek yoksullaştıran emperyalist politikalara duyulan öfke, sadece kentlerde değil, kırsal kesimde de yılın ilk ayından itibaren sokağa taşı. İşte sokağa taşan bu öfkelerden birinde, 11 Şubat'ta yapılan bir köylü eyleminde, sorununu dile getirmeye çalışan bir çiftçiye, emek ve halk düşmanı yüzünü iyice göstererek, şöyle diyordu Erdoğan: "Ananı da al git!"**

TC temsilcileri Kürt halkına dönük, TC'nin kuruluşundan bu yana sürdürdükleri imha-inkâr politikalarına, linç kültürünü kışkırtma ve yayma pratiklerine paralel olarak, hız vermeye başlamışlardı. **Nisan başlarında, Muş'ta çıkan çatışmada şehit düşen 14 HPG gerillâsının cenaze töreninde başlayan çatışma-**

lar, bölgenin diğer illerine de yayıldı. Faşist kolluk güçlerinin ağır silâhlarla ateş açtığı çatışmalarda 15 kişi yaşamını yitirdi. Diyarbakır'da hayatını kaybeden 12 kişiden 7'sinin çocuk olduğu açıklandı. Diyarbakır'daki ölümler üzerine Erdoğan, "Kadın da olsa çocuk da olsa güvenlik güçleri gereğini yapacaktır" diyerek faşist yüzünü bir kez daha gösterdi ve katliamı savundu. Ancak emperyalistlerin ve onların uşak rejimlerinin kapsamlı saldırıları ezilen yığınların isyan ateşini büyümesini engelleyemedi. **Afganistan ve Irak işgalleri işgal güçleri açısından giderek derinleşen bir batağa dönüşmeyi sürdürürken, ülkemiz emekçilerindeki kıpırdanışlar da sürdü.** Manisa Akhisar'da Graniser Cam işçileri, Diyarbakır'da Akyıl işçileri, Kocaeli'nde Al-Co tencere işçileri ve tepkilerini eyleme döktüler. Bu eylemlerin en görkemlisini ise, yaz aylarında yüz bini aşkın köylünün katıldığı, Ordulu fındık üreticilerinin eylemi oluşturuyordu.

Ülkemizdeki emperyalist üslerde 90 adet atom silâhı bulunduğu ortaya çıkması ise, bu ortaklığın ve uşaklığın tescilli oluyordu. **Bir yandan ABD emperyalizmine diğer yandan ise AB emperyalizmine yaranma telâşıyla ikisi arasındaki dengeleri tutturmaya çalışan ülkemiz komprador egemenlerinin politikaları, çıkarları gereği daha güçlü bağlarla bağlı oldukları ABD emperyalizminin güdümünden çıkamıyor.** Bu politikalar sonucu giderek derinleşen siyasal ekonomik krizin faturası, bir kez daha işçi-emekçi yığınlarına ödetilmeye çalışılarak, en başta da sağlık, kamu vb. sektörlerde hak gasplarına hız veriliyor. Halkın değişik kesimlerini karşı karşıya getirmeyi amaçlayan linç kültürü de yine çeşitli vesilelerle, hem de aydın, sanatçı vd. tabakaları da içine alacak biçimde genişletilerek hayata geçiriliyor, devlet eliyle örgütlenmiş kışkırtılan ırkçı-faşist gruplar mahkeme önlerinde, üniversitelerde, sokaklarda ve daha birçok yerde linç girişimlerini hayata geçiriyordu.

Dünyada ve bölgemizde emperyalistlerin yarattığı ve giderek tırmandırılan çatışmalı sürecin ülkemizde de giderek artacağı işaretlerinden biri ise, Şemdinli'deki "iyi çocukların" hamisi Y. Büyükanıt'ın Genel Kurmay Başkanlığı'na getirilmesiyle veriliyor. Büyükanıt'ın baş-

kanlığa gelmesini, Lübnan tezkeresi izliyor ve devrimcilerin, anti-emperyalistlerin ve işgal karşıtı tüm kesimlerin tepkilerine rağmen, Lübnan tezkeresi 5 Eylül'de onaylanıyordu. Tezkere karşıtı eylemlere yönelik saldırılarda ise, çok sayıda insan gözaltına alınarak, bunların çoğu tutuklanıyordu.

Tüm emperyalist ülkelerde kapsamı genişletilen Terörle Mücadele Yasası emperyalistlerin bölgedeki "stratejik ortağı" (daha doğrusu stratejik uşağı) tarafından giderek daha fazla gündemleştirilerek, toplumsal muhalefetin her kesiminden gelen tepkilere rağmen yasalaştırıldı. Nisan ayında Proletarya Partisi'ne yönelik yapılan operasyonlarda 20 devrimci tutsak edildi. Yasanın hayata geçirilmesine dönük ilk pratik gecikmeden hayata geçiriliyor ve 8 Eylül'de, **MLKP operasyonu** adı altında gerçekleştirilen saldırılarda, Atılım gazetesinin çok sayıda bürosu, ESP ve ESP'ye yakın birçok devrimci kurum basılarak, onlarca kişi tutuklanıyordu. Benzer bir saldırı ise aradan birkaç geçmeden **Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği** ve bağlantılı olduğu düşünülen kurumlara dönük gerçekleşiyordu. Ancak bu saldırıların gerçekleştiği bölgeler, devrimcilerin günlerce süren direnişlerine çarptı. Devrimci, sosyalist ve yurtsever basına karşı saldırılar, yeni TMY ile birlikte daha da artıyor, çok sayıda gazeteci tutuklanıyor, 2006 yılında tüm dünyada yaşamını yitiren gazeteci sayısı ise sınır tanımayan gazeteciler tarafından 81 olarak veriliyordu.

Emperyalistlerle flörtünü sürdüren Kürt Ulusal Hareketi önderliğinin, ABD'nin telkinleri ile 1 Ekim'de bir kez daha tek taraflı ateşkes ilan etmesi, Kürt halkına dönük imha inkar saldırılarını durdurmadı. Aksine, daha da artan bu saldırılara, yılın son aylarında yaşanan sel felâketi eklendi ve yaşanan ölümlere rağmen bölgeye yardım göndermede adım atmayan AKP hükümeti, Kürt halkını yok saymayı sürdürdü.

2006'da dünyada ve ülkemizde yaşanan önemli gelişmelerden sunduğumuz bu özet, sistemin saldırıları kadar, bu saldırılar karşısında gelişen direnişleri de yansıtmaktadır. İçine girdiğimiz yeni yıla damgasını vuracak olan ise, hiç şüphesiz halkların daha da yükseltecekleri bu direnişleri olacaktır.

Saddam'ın suçlarının gerçek sorumlusu ABD emperyalizmidir!

Saddam kendi halkına karşı, böylelikle de insanlığa karşı ağır suçlar işlemiş olan bir diktatördür ve bundan kimse- nin kuşkusu yoktur. Ancak işlediği bu suçların neredeyse tümünün gerçek so-

rumlusu, siyasal yükselişinde ve aynı zamanda da idamında başrolü oynayan ABD emperyalizmidir. Bu gerçeklikten dolayıdır ki, Saddam sadece **Duceyl**'de işlediği suçtan dolayı mahkum edilerek, idam edilmiştir. Oysa Saddam'ın bu suçlu mahkemeden önce zaten defalarca kanıtlanmıştı. O'nun sadece bu suçtan dolayı yargılanması ve ceza alması bile, yargılamayı hem Irak halkının hem de kamuoyunun nezdinde tam bir komediye dönüştürmekte. Mesela 1988 yılında **Halepçe**'de zehirli gazla 5 bin Kürt'ü katletmesi öncelikli bir dava gerekçesi olmadı. Hatta ABD bu suçu yargılamanın dışında tutmak için özel bir çaba göstermiştir. Çünkü kendilerinin bu suçtaki payları meydandadır. Hatta bu suçun gerçek sahibiydiler. Halepçe'de kullanılan kimyasal silahları Saddam'a veren ABD emperyalizmiydi. **Bunun içindir ki Halepçe Katliamı'nın yaşandığı dönemde, bu katliamın dünya kamuoyunun gündeminden uzak tutulması için en fazla çabayı da yine ABD harcamıştı.**

Saddam'dan kahraman olur mu?

Sonuç olarak; ABD emperyalizmi, kendi çıkarları uğruna yarattığı bir tiranı, yine kendi çıkarları uğruna ortadan kaldırmıştır. **Saddam'ın işgal sonra-**

sında ele geçirilmesinden, yargılanmasına kadar her şey tam bir şova dönüştürülmüş ve tüm bu süreç boyunca Saddam'ın suçlarını itiraf etmesi için değil, etmemesi için çaba gösterilmiştir. Çünkü konuştuğunda Saddam'ın halkına karşı işlediği tüm insanlık suçlarının arkasında, başta ABD emperyalizmi olmak üzere, emperyalist güçlerin olduğu dünya kamuoyunun gözleri önüne serilecekti. Bunun içindir ki, Saddam'ın yargılanma süreci de tam bir dansıklı dövüş olmuştur. Mesela, Saddam Hüseyin'in imzasını taşıyan tek bir belge bile sunulmamıştır mahkemeye. Mahkemede kendisi veya bir şahit konuşmak istediğinde, hep mikrofon kapatılmıştır. Böylece televizyonlar sadece görüntüsünü versinler ve söylediklerini aktarabilirler diye.

İşgal yoluyla bölgede hakimiyet kuramayan ve de bölgede iç çatışmaları körükleyerek bu hakimiyeti sağlamaya çalışan işgal güçleri, bu bölünmüşlüğü bugün daha da uç noktalara taşıma çabasındalar. Saddam'ın idamı da yine bu çabaların bir sonucudur. İdamı infaz eden cellatların infaz sırasında **Mukteda el Sadr** yanlısı sloganlar atarak, infazla Sadr arasındaki ilişkiye gönderme yapmaları da yine aynı senaryoların bir parçasıdır ve ardında Sünni-Şii çatışmasını tırmandırma gayreti vardır. Bu çatışmayı tırmandırma gayretinin bir ürünü olarak, aynı zamanda Saddam'dan bir kahraman yaratma çabası da gözlemlenmektedir. Saddam'ın idamının azından görüntüde- soğukkanlı gidişinin, hemen infazın akabinde dünya medyasında gösterilmeye başlaması sadece Irak'ta değil, dünyanın birçok yerinde Saddam'ı, tiran kişiliği bir anda göz ardı edilerek, birçokları açısından kahramana dönüştürmüştür. Hatta bu yönlü görüş ayrılıklarını ve tartışmaları da beraberinde getirmiştir. Bu görüntülere ek olarak, Saddam'ın **ABD'li bakıcısının ağzından, yine Saddam'ı kahramanlaştırmaya hizmet edecek açıklamalar yaptırılması da aynı biçimde, O'nu bir kesimin gözünde kahramanlaştırma çabalarının ürünüdür. Bu çaba ise özde yine Irak'taki karşıtlıkların kızıştırılması çabasıdır.**

Ancak şu da bir gerçeklik ki, Saddam Irak halkının en azından belli bir kesiminin gözünde, özellikle de **Baas** yanlılarının ve de Irak'taki Sünni kesimin çoğunluğunun gözünde maalesef bir kahramana dönüşmüştür bile...

Saddam'ı idam ederek sözde kendi halkına karşı suç işleyen birini cezalandırdığını iddia eden ancak özde kendi insanlık suçlarını da örtbas etmeye çalışan ABD emperyalizmi, kendi yarattığı tiranı yine kendisi cezalandırmıştır. Oysa Saddam vb. diktatörlerin cezalarını verecek olanlar, onları yaratanlar değil, bu tiranların iktidarları altında her türden zulme uğrayan halklar olmalıdır. Emperyalizmin zaferinin değil, yenilgisinin bir ifadesi olan bu idam, emperya-

listlerin tüm çabalarına karşın halkların emperyalizme karşı direnişlerini durdurmayacaktır. Başta işgallere karşı direnen **Ortadoğu halkları olmak üzere, emperyalizme karşı direnen tüm mazlum halklar eninde sonunda emperyalizmi ve onun uşak-ışbirlikçilikle rejimlerini yenilgiye uğratarak, emperyalistlere ve onların yarattığı tiranlara hak ettikleri cezayı verecektir!**

SADDAM HÜSEYİN KİMDİR?

28 Nisan 1937: Sünni, köylü bir ailenin oğlu olarak başkent Bağdat'ın 175 kilometre kuzeyindeki Avca'da doğdu.

1957: "Arap Diriliş Partisi" Baas'a katıldı.

1959: 1958'de monarşiyi deviren Abdülkerim Kasım'a yönelik suikasta katıldı. Gıyabında idama mahkum edilen Saddam, yurtdışına kaçtı.

1963: Kasım'ın Baas tarafından devrilmesinden ve Abdüsselam Arif'in iktidara gelmesinden sonra Irak'a döndü. Arif, bir darbe girişiminden sonra Kasım'da Baasçıları yakalama kampanyası başlattı.

1964: Saddam Hüseyin yakalandı, 2 yıl sonra firar etti.

1968: Baas'ı iktidara taşıyan darbe-ye katıldı ve Devlet Başkanı Ahmed Hasan El Bekir'in gölgesinde, rejimin güçlü isimlerinden biri oldu.

1969: Devrim Komuta Konseyi Başkan Yardımcısı oldu.

16 Haziran 1979: Sağlık nedenleriyle resmen istifa eden Bekir'in yerine geçti, Devlet Başkanlığı, Başbakanlık, Baas Genel Sekreterliği, Devrim Komuta Konseyi Başkanlığı ve Ordu Komutanlığı görevlerini birleştirdi. İktidardaki Baas Partisi içinde tasfiyeye gitti ve 23 yetkiliyi idam etti. Saddam Hüseyin, bundan sonra da muhaliflerini ortadan kaldırmayı sürdürdü.

1980: ABD'nin yönlendirmesi ile, İran-İrak Savaşı başladı. Savaş 8 yıl sürdü ve binlerce Iraklı ve İranlı yaşamını yitirdi.

17-18 Mart 1988: Kürt kenti Halepçe ABD'nin Saddam'a verdiği kimyasal silahlarla bombalandı ve 5 bin kişi bombardımanda yaşamını yitirdi.

1990: Giderek ABD'nin denetiminden çıkan ve bölgesel hakimiyetini kurmaya çalışan Saddam, aslında yine ABD'nin yönlendirmesi ile Kuveyt'i işgal etti. Bu işgalin ardından ABD Irak'ı bombalamaya başladı. BM'nin de devreye girmesiyle, Irak birlikleri 1991'de Kuveyt'ten çıkarıldı. Bundan sonra Irak'a 13 yıl boyunca BM ambargosu uygulandı.

15 Ekim 1995: Düzenlenen halk referandumuyla Saddam Hüseyin, oyların

yüzde 99,96'sını alarak 7 yıllığına tekrar Irak Devlet Başkanı seçildi.

1998: Ambargonun sürdüğü yıllarda, ABD emperyalizmi Irak'a "Çöl tilki-si" hareketini başlattı. 3 gecede Irak'a 500 füze atıldı.

15 Ekim 2002: Saddam Hüseyin, yüzde 100 katılımlı seçimde oyların yüzde 100'ünü alarak yeniden başkan seçildi.

20 Mart 2003: Afganistan işgalinin ardından açık hedef olarak gösterilen Irak, ABD ve İngiliz emperyalizmi ve müttefikleri tarafından bombalanmaya başlandı. Amerikan-İngiliz birlikleri Irak'a girdi.

9 Nisan 2003: Bağdat ve Saddam Hüseyin rejimi düştü.

1 Mayıs 2003: Bush, esas çatışmaların sona erdiğini açıkladı.

22 Haziran 2003: Saddam Hüseyin'in iki oğlu Uday ve Kusay Musul'da bir Amerikan baskınında öldürüldü.

13 Aralık 2003: Saddam Hüseyin'in Tikrit'te yakalandığı ve işgal güçlerince bilinmeyen bir yere götürüldüğü açıklandı.

9 Ocak 2004: ABD, Saddam Hüseyin'in savaş esiri statüsünde olduğunu açıkladı.

1 Temmuz 2004: Saddam Hüseyin, ABD tarafından oluşturulan özel mahkemede, ilk kez yargıç önüne çıktı. Devrik diktatör, Halepçe katliamı dahil 7 suçlamayla yargılanmaya başladı.

17 Temmuz 2005: 148 Şii'nin ölümüyle ilgili Duceyl davasıyla ilgili incelemenin tamamlandığı açıklandı.

19 Ekim 2005: Irak Yüksek Ceza Mahkemesi duruşmaları başladı.

19 Haziran 2006: Saddam Hüseyin, üvey kardeşi Barzan El Tikriti ve Devlet Başkan Yardımcısı Taha Yasin Ramazan için idam istendi.

21 Ağustos 2006: İkinci dava olan Enfal davası başladı. Eski diktatör ve diğer 6 sanık Kürtleri katletmekle suçlandı.

5 Kasım 2006: Saddam Hüseyin, Barzan El Tikriti ve Devrim Mahkemesi'nin eski Başkanı Avad El Bender idama mahkum edildi. Taha Yasin Ramazan, ömür boyu hapis cezasına çarptırıldı.

26 Aralık 2006: Temyiz Mahkemesi, Saddam Hüseyin'in idam cezasını onadı.

30 Aralık 2006: Saddam Hüseyin asılarak idam edildi.

Tiranları cezalandırmak, onları yaratanların değil, halkların görevidir!

Eski Irak diktatörü **Saddam Hüseyin**, ABD emperyalistleri tarafından oluşturulan düzmece bir mahkemede, yine düzmece bir biçimde yargılandıktan sonra, **5 Kasım**'da idam cezasına çarptırıldı. ABD'nin yazdığı senaryo doğrultusunda gelişen bu idam kararı, yine aynı senaryonun bir parçası olarak temyiz mahkemesinde, hem de olağanüstü hızlı bir biçimde onaylandı. Irak yasalarına göre cumhurbaşkanının iki yardımcısının imzası olmadan infaz edilemeyen karar, bu imzalara bile gerek duyulmadan ve 30 günlük bekleme süresi bile dolmadan, 30 Aralık'ta Bağdat'da bulunan eski bir istihbarat binasında, sabaha karşı infaz edildi.

Eski Irak diktatörünün, gecenin karanlığında ve hukuksuz bir yargılama sonucu gerçekleşen idamı hiç kuşkusuz, başta ABD emperyalizmi olmak üzere, emperyalistlerin ve onların bölgedeki kukla rejimlerinin çıkarlarına hizmet etmektedir.

Peki, ABD emperyalizminin bu idamı dünya kamuoyunun gözleri önünde gerçekleştirmesinin ardında yatan başlıca siyasal nedenler nelerdir? Her şeyden önce, işgaldeki tüm çıkmaza rağmen böyle bir şeyi yapacak güçte olduğunu dünyaya ilan etmek istemesi ve aynı zamanda muhaliflerine ve de özde tüm dünyaya bir kez daha gözdağı vermeye çalışarak, **"ABD emperyalizminin çıkarlarına ters düşenleri aynı son beklemektedir"** mesajını vermek istemesidir. Bu idam aynı zamanda, ABD'nin Irak'ta **"zafer"** kazandığını kanıtlamak ve her geçen gün biraz daha fazla kan gölüne dönen Irak'tan çekilme talepleri-

nin yönünü değiştirmeyi hedeflemektedir. Çünkü sadece Aralık ayında Irak'ta ölen ABD askerlerinin sayısı 100'ün üzerindedir. Toplam resmi sayı ise 3 bini geçmiş bulunmaktadır. İdamla birlikte işgal askerlerinin biraz nefes alması da sağlanmak istenmektedir. Çünkü böylelikle direnişin öncelikli hedefinden çıkacaklarının ve direnişte önemli bir güç olan Baas'ın, Şii yöneticilere ve işgalin başından beri işgalcilerle işbirliği içinde olan **Talabani-Barzani** önderliğindeki Irak Kürtlerine yöneleceğinin hesaplarını da yapmaktalar.

Saddam'ın idamıyla birlikte aynı zamanda da, kendi taraftarları arasındaki popülaritesini bile giderek yitiren, bunların baskısı altında bulunan Maliki hükümetine de, kısa süreli de olsa bir soluk aldırılmak istenmektedir.

Sonuç olarak; bu idam bölgedeki mezhep çatışmalarını iyice körükleyecek gibi. Özellikle de idamın **Kurban Bayramı sabahı gerçekleşmesi, Ortadoğu'da son dönem hız verilen bölge parçala-yönet politikalarının da bir parçasıdır ve bir provokasyondur. İdamın duyulmasının ardından artan çatışmalar ise bu yaklaşımı doğrulamaktadır.**

ABD, en önemli katliam tanığını da yok etti

ABD'nin kendi yarattığı kuklasını alelacele idam etmesinin en önemli nedenleri arasında bölgedeki politikalarının önemli bir tanığını yok etme kaygısı da yatmaktadır. Saddam 1982'de Duceyl'de 148 muhalifini öldürme suçundan yargılanmış ve ölüm cezasına çarptırılmıştır. Öldürülenler ise **Maliki'nin**

Emperyalizmin zaferinin değil, yenilgisinin bir ifadesi olan bu idam, emperyalistlerin tüm çabalarına karşın halkların emperyalizme karşı direnişlerini durdurmayacaktır. Başta işgallere karşı direnen Ortadoğu halkları olmak üzere, emperyalizme karşı direnen tüm mazlum halklar eninde sonunda emperyalizmi ve onun uşak-işbirlikçi-kukla rejimlerini yenilgiye uğratarak, emperyalistlere ve onların yarattığı tiranlara hak ettikleri cezayı verecektir!

Dava Partisi mensuplarıdır. ABD'nin doğrudan dahil olmadığı suçlardan biridir bu. Bu davanın öne çıkarılmasının nedeni de budur.

ABD emperyalizminin bölgeye girdiği yıllardan itibaren yaratmaya çalıştığı kukla rejimlerden biri olan Saddam'ın diktatörlük rejimi, yine ABD tarafından dönemin en gelişmiş silahları ile donatılmış, kimyasal silah programına izin verilmiş ve bu kimyasal-nükleer bir dizi silah, ABD'nin bilgisi ve yönlendirmesi dahilinde, deneme vb. amaçlı bölge halklarına dönük kullanılmıştır.

ABD emperyalizmi 1980 yılında Saddam rejiminin İran'a savaş açmasını sağlayarak, 8 yıl süren bu savaş boyunca Saddam'a silah vb. anlamda tam destek sunmuş, verdiği askeri taktiklerle, İran halkı üzerine sayısız kimyasal bomba atılmıştır.

İngiltere, Fransa ve Almanya gibi Avrupalı emperyalist güçler de bu savaş için Saddam'a çok sayıda silah göndermiştir. Irak işgalinin mimarlarından olan Rumsfeld, o dönem Amerikan özel elçisi olarak Irak'a gitmiştir. Rumsfeld, o dönem bu savaşa ilişkin tüm dünyada artan insan hakları ihlalleri eleştirilerine karşın, Saddam'ı İran'a karşı savaşta sonuna kadar destekleyeceklerinin garantisini vermiştir. Irak işgalinin mimarlarından ve sözde Saddam'ın baş düşmanlarından olan **Rumsfeld'in**, o dönem Saddam'la el sıkışırken çekilen resimleri hala kamuoyunun hafızalarında.

1987-88 yıllarında yine ABD'nin yönlendirmesi ve bilgisi dahilinde, Irak'ta yaşayan Kürtlere dönük, içinde Halepçe katliamının da bulunduğu, kapsamlı katliamlar gerçekleşmiştir. Rus Sosyal Emperyalizmi'nin çöküşü ile birlikte bölgedeki dengeler de değişmiş ve bölgedeki kukla-işbirlikçi rejimler eski misyonlarını oynayamaz olmuştu. Bu durum aynı zamanda dünya hegemonyası iddiasını daha da öne çıkaran ABD emperyalizmi ve diğer emperyalist güçler açısından bölgedeki zenginliklerin yeniden paylaşılmasına dö-

nük projeleri de gündeme getirmişti. Bölgede gözden düşen rejimlerden biri de, tek başına bölgesel hakimiyet kurmaya çalışan ve giderek ABD'nin denetiminden çıkan Saddam rejimiydi. Ancak Saddam'ın gözden düşmesinden hemen önce, 80'li yılların sonunda **Şiiilere ve Kürtlere dönük gerçekleştirdiği katliamlar da yine ABD'nin cesaretlendirmesi nedeniyle hayata geçirilmiştir.**

90'lı yıllara gelindiğinde Saddam adım adım bölgedeki baş düşman ilan edilmeye başlamıştır. **I. Körfez Savaşı** ise bunun ilanı olmuştur. I. Körfez Savaşı bilindiği gibi Saddam'ın Irak'ın eyaletlerinden biri olarak gördüğü Kuveyt'i işgal etmesiyle birlikte gündeme gelmiştir. **Ancak Saddam'ı Kuveyt'i işgal etmeye yönlendiren de yine ABD olmuştur.** Çünkü daha sonraki Irak saldırısına gerekçe yaratılması gerekiyordu. O dönemin ABD basınında çıkan CIA yönlendirmesi haberlerinde, Saddam'ın Kuveyt'i işgal etmesi telkin edilerek, Saddam cesaretlendirilir. Saddam rejiminin orduları kısa bir süre sonra Kuveyt'e girer. Akabinde ise ABD emperyalizmi ve müttefiklerinin Irak'a müdahalesi gelir. Ancak Irak bu süreçte işgal edilmez, çünkü ne Irak'taki iç dengeler ve dünya konjonktürü henüz buna uygundur, ne de Saddam'ın yerine konacak, ABD'nin denetleyebileceği ve aynı baskıcı yöntemlerle Irak halkını yönetecek bir başka kukla kişilik vardır hazırda. O dönem, **2003'de olduğu gibi Irak'ı işgal etmek ve de Saddam'ı devirmek yerine, Irak'a karşı yıllarca sürececek bir dizi ambargo uygulanır.** Böylelikle asıl cezalandırılan tıpkı işgalde olduğu gibi Irak halkı olur. Temel insani ihtiyaçların bile ambargo kapsamında olmasından dolayı, başta bebekler olmak üzere her ay binlerce Iraklı, açlık, yoksulluk ve yoksunluktan yaşamını yitirir. 2003'deki Irak işgaline de bu tablo altında gelinir: **Yıllar boyu süren ambargodan yorgun düşmüş, açlıkla sefaletle boğuşan bir Irak vardır artık.**